

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

237

ஆடி

05.07.2024

100/-

வெகுளி நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

ஆடி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

என்.சரவணன்
இன்பமகன்
ந. இரவீந்திரன்
கோகிலா மகேந்திரன்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
இ.சு.முரளிதரன்
தமிழ்நதி
இதயராசன்
கந்தையா பத்மான்ந்தன்
மாயன்
வ.ந. கிரிதரன்
தமிழ்க்கவி

செவ்வாய்

765

செவ்வாய் 765

பொருளடக்கம்

சிறுகதை

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 08

இ.சு.முரளிதரன் - 32

கவிதைகள்

இதயராசன் - 22

கந்தையா பத்மான்ந்தன் - 40

நேர்காணல்

தமிழ்நதி - 23

நூல் விமர்சனம்

மாயன் - 38

தொடர் நாவல்

வ.ந.கிரிதரன் - 36

தமிழ்க்கவி - 39

கட்டுரைகள்

மலையக கொத்தடிமையைப் பேணிய

“துண்டுமுறை”

என்.சரவணன் - 03

அலெக்ஸ் பரந்தாமனின்

“கடலைகளை மேவிய கதை”

நாவலும் அதன் பின்னால் இயங்கும் அரசியலும்

இன்பமகன் - 10

கால நேரத்தோடு சொல்லித் தீர்த்து விட

வேண்டிய சங்கதிகள்

ந.ரவீந்திரன் - 19

முடிவைத்தொடுவாய் முயன்று - 7

கோகிலா மகேந்திரன் - 33

ஜீவநதி

2024 ஆடி இதழ் - 237

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

ஆசீர்வதிப்பவர்:

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நபராஜா
தில்லைநாதன் கோபிநாத்

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!
- பாரதிதாசன்-

ஏன் இந்த மனநிலை...?

ஈழத்திலே நாளாந்தம் பல படைப்புகள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. பல நூல்கள் வாரா வாரம் வெளியிடப்பட்டு வெளியீட்டு விழாக்களும் நடைபெற்று வருகின்றன. கவிதைத் தொகுப்புகளும், சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் ஒப்பீட்டு நிலையில் அதிகளவிலும் நாவல், கட்டுரைத் தொகுப்புகள் சிலவும் வெளி வருகின்றன. பல படைப்புகள் சமூக அவலங்களை, போரின் வடுக்களை, அண்மைய சம்பவங்களை, புலம்பெயர் வாழ்வை பேசுவையாக எழுதப்படுகின்றன. இவற்றில் போர் பற்றி எழுதப்படும் படைப்புகளில் எழுதப்படும் பல விடயங்கள் உண்மைக்கு புறம்பானவையாகவும், இயக்கங்கள் மீதுள்ள எதிர்ப்பை மட்டும் மையப்படுத்தி எழுதப்படுவதையும் சிலரது படைப்புகளில் காண்கின்றோம். புனைவு என்ற ரீதியில் படைக்கப்பட்டாலும் ஒரு வரலாற்றை மையப்படுத்தி பல படைப்புகளை படைக்கின்ற படைப்பாளர்கள், தங்கள் மன வக்கிரங்களை சில படைப்புகளில் படைக்கின்றார்கள். இல்லாத ஒன்றை, நடக்காத ஒன்றை நடந்தது போலக் காட்டுவதும், பொய்யான தகவல்களை தாங்கள் நேரில் கண்டது போல எழுதுவதும் காணக் கிடைக்கின்றது. வரலாற்று ரீதியில் இவ்வாறான செயல்கள் கண்டனத்துக்குரியவை. எதிர்கால சந்ததியிடம் பிழையான பொய்யான தகவல்களை இவை கொண்டு செல்லும். பலர் இயக்கங்களுடன் சேர்ந்திருந்து பிழைப்பு நடத்தி, வயிறு கழுவி விட்டு இன்று அவர்களை குற்றம் குறை கூறிக் கொண்டிருப்பது நகைப்புக்குரியது. இயக்கங்கள் நடாத்திய பத்திரிகைகள், அவர்களது கழகங்கள் என்பவற்றில் பணியாற்றிய பலர் இன்று பொய்யான பல தகவல்களை படைப்புகளாக்கி வாசகர்களிடையே ஒரு கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்த முனைகின்றார்கள். இவ்வாறான படைப்புகள் வெளிவருகின்றபோது சில கோமாளிகள் இவ்வாறான படைப்புகளை காவிக் கொண்டு திரிவதும் உன்னதமான படைப்புகள் என அவற்றை பொதுவெளியில் பகிர்ந்து பிரசாரம் செய்வதும் தமது அரசியல் செல்வாக்குகளைக் கொண்டு குறித்து படைப்புகளை உயர்த்தி விடுவதும் கண்கூடு. ஆனால் உண்மை நிலையை முன்வைத்த பலரது படைப்புகள் இவ்வாறான தருணங்களில் புறந்தள்ளப்படுவதன் மர்மம் புரியாத புதிராகவுள்ளது. உண்மை நிலை அறிந்தும் இவ்வாறான புத்தகங்கள், படைப்புகள் வெளிவருகின்ற தருணங்களில் பலர் மௌனமாக இருப்பது ஏமாற்றமளிக்கின்றது. இன்று தமிழன் ஓரளவாவது நிமிர்ந்து நிற்கின்றான் என்றால் அதற்காக தீயில் தம்மை வேக வைத்த மனிதங்களே காரணம் என்பதை மறக்கக் கூடாது. எங்கள் மக்களுக்காக தனது உயிரை மாய்த்தவர்களை கொச்சைப்படுத்தாத படைப்புகளைப் படைப்போம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விநியோகத்தில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழவன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

மலையக கொத்தடிமையைப் பேணிய “துண்டு முறை”

என்.சரவணன்

பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் கொத்தடிமைகளாகவே பேணுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட கொடுமான முறைமைதான் “துண்டு முறை”.

தொழிலாளர்களுக்கு அவசரக் கடன்களை வழங்குவதில் இது பயன்பட்டிருக்கிறது என்று கூறப்பட்டாலும் மறுபுறம் இது நவீன அடிமைத்துவத்துக்கு தொழிலாளர்களை உள்ளிழுத்துக் கொள்ள உபயோகிக்கப்பட்ட முறைமையே. ஒரு வகை கடன் ஒப்பந்த பத்திரம் என்று சொல்லலாம்.

கங்காணி என்பவர் தோட்ட துரைமார்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பாளராகவும், கண்காணிப்பாளராகவும் (கங்காணி), கட்டளை யாளனாகவும் செல்வாக்கு மிக்க நபராக இருந்தார். கங்காணிகள் அங்கே தலைக்காக, கடன்கள் என்பவற்றை திரும்பச் செலுத்த முடியாமலிருந்த, மனச்சோர்வடைந்திருந்த, நிலமற்ற தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரையும் கும்பலாக அணிதிரட்டி “மனித வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அவர்கள் செல்வாக்கானவர்களாக இருந்தார்கள் என்கிறார் டி.சி.கெமரோன். அக் கங்காணிமார்களைக் கொண்டே தோட்ட அமைப்பின் தொழிலாளர் முகாமைத்துவத்தை மேற்கொள்வது வெள்ளைத் துரைமார்களுக்கு எளிதானதாக முடிந்தது. கங்காணி முறை முக்கியமான அங்கமாக மாறியது. குறிப்பிட்ட கண்காணியின் பொறுப்பிலேயே அவரால் அழைத்து வரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இருப்பார்கள். எனவே வேலை இல்லாத போது அத் தொழிலாளர்

களை ஒரு கங்காணி ஒரு தோட்டத்திலிருந்து இன்னொரு தோட்டத்துக்கு கும்பலாக கூட்டிச் சென்று வேலைக்கு அமர்த்தும் நிலை இருந்தது. இப்படித்தான் கங்காணியில் தங்கியிருக்கும் தொழிலாளர்களாக நெடுங்காலமாக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருந்தார்கள். தோட்டங்களுக்கு இடையேயான தொழிலாளர் இயக்கங்களை எதிர் கொள்வதற்கான வழிமுறையாக துண்டுமுறையானது நடைமுறைக்கு வந்தது என்கிறார் டி.சி.கெமரோன்.

ஒரு தோட்டத்திலிருந்து இன்னொரு தோட்டத்துக்கு வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதாக இருந்தால் இடமாற்று உறுதிப்பத்திரமாக (cool transfer certificate) இந்தக் கடன் பத்திரம் இருந்திருக்கிறது. இந்தத் “துண்டு” களின் பெறுமதியையோ, தரத்தையோ அவர்கள் கொண்டிருக்கிற கடனின் அடிப்படையில் நிறங்களைக் கொண்டு வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்ததை நூறாண்டுக்கு முன்னர் W.G.B.Wells வெளியிட்ட கூலித் தமிழ் நூலில் ஒரு சம்பாசனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கூலித் தமிழில்

அக் கூலித் தமிழ் நூலில் ஆட்சேர்ப்பு (Recruiting) என்கிற தலைப்பின் கீழ் இருந்த சம்பாசனை தோட்டத் துறையின் துரைத்தனத்தையும், அத் துறைத்தனத் துக்குத் தயவாக பணிந்து ஒழுகும் கங்காணியின் இயல்பையும், அதே கங்காணி ஒரு ஆட்கடத்தல்

ஏஜென்டாக தொழிலாளர்களுக்கு எஜமானாக வகிக்கும் பாத்திரத்தையும் உணரலாம்.

தோட்டமொன்றின் துரை ஒருவரிடம் ஒரு கங்காணி ஓடி வருகிறார். தன்னிடம் உள்ள தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தும் படி கேட்டு அவர் வருகிறார்.

438. “என்னத்துக்கு எனக்கிட்டே ஓடி வந்து? இதென்ன?”

439. இது இருவது ஆளுக்கு ஒரு துண்டு, தோரே தயவுசெய்து எடுக்க வேணும்.

440. நான் இந்த ஆள் யெப்படி எடுக்கான், இதி செகப்பு துண்டு தோட்டம்

441. ஒவ்வோராளுக்கு தோரே எவ்வளவு கடன் குடுக்கிறார்?

442. இந்த மாதிரி செகப்பு துண்டு இருந்தால் ஒவ்வோராளுக்கு நாப்பது ரூவாக்கு மேலே குடுக்க மாட்டேன்.

443. நான் வெள்ளே துண்டு கொண்டு வந்தால் தோரே நூறு ரூவா ஓராளுக்கு குடுப்பாரா?

444. இல்லை, இப்போ உனக்கு ரெம்ப கடன் இருக்கிறது.

445. அப்போ தோரே என் கணக்கைத் தீர்த்து, துண்டு குடுத்தா நான் இந்த புது ஆளுகளை வேறே தோட்டத்துக்கு எடுத்து வைக்கிறேன்.

446. சீமையிலிருந்து ஆள் ஏன் தெண்டித்து எடுக்கிறதில்லை? வழி செலவை தோட்டம் கணக்கிலே போட்டிருக்கும்.

447. தோரே எனக்கு அம்பது ரூவா கொடுத்தால் நான் போய்டு ஆள் கொண்டு வருவேன்.

448. நான் அவ்வளவு குடுக்கிறதில்லை. இங்கே பத்து ரூவா தாரேன். அப்போ நீ டிப்போவுக்கு (திருச்சி) கொண்டு வந்து பதிந்தால் ஒவ்வோராளுக்கு நீ பத்து ரூவா வாங்கலாம்

இவ்வாறு தோட்டங்களுக்கு ஆள் கொணர்வது தொடர்பான சம்பாசனை எவ்வாறு அமையும் என்பது தொடர்பாக அந்த நூலில் கற்பிக்கப்படுகிறது.

இந்தக் கடன்கள் உருவாவதன் பின்னணி குறித்து தியாகராஜா தனது நூலில் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“கடன் இல்லாமல் எந்த ஒரு எஸ்டேட்டிலும் ஒரு ஆள் கூட இல்லை. கடன் தொகையில் மட்டுமே வேறுபடும். ஒவ்வொருவரின் கடனும் ரூ.50 முதல் ரூ.200 வரை இருக்கும். 50 ரூபாய்க்குக் குறையாத கடனை வைத்திருப்பவர்கள் அரிதாகவே இருந்தார்கள். ஒரு கூலியாளின் சராசரிக் கடன் சுமார் ரூ.100 ஆகும். இந்த கடன்கள் வெவ்வேறு வழிகளில் வந்து குவிந்திருக்கும். முதலாவதாக, ஆட்சேர்ப்புக்கு முன் கங்காணி முன் பணமாக வழங்கிய தொகையும் பயணச் செலவுகளும். இரண்டாவதாக, அவ்வப்போது கங்காணி கொண்டு வந்து தரும் பொருட்களினால் ஏற்பட்ட கடன்கள்.

மூன்றாவதாக, நோயுற்றிருந்த போதும் மற்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் கங்காணியிடம் இருந்து கடனாக பெற்றவை”

கங்காணிமார் நாளடைவில் துஷ்பிரயோகம் மிக்க எஜமானாக சாதாரண தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஆனது ஒன்றும் தற்செயல் அல்ல.

கங்காணிமார்களால் வழங்கப்பட்ட துண்டு முறையானது கடன் கொடுக்கல் வாங்கலின் கீழ் கொத்தடிமைகளாகவே தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்தனர். துண்டுச்சீட்டில் எழுதி மேலும் மேலும் தொழிலாளர்களுக்கு பொய்க்கணக்கின் மீது கடன் கொடுத்து கண்காணிமார் தொழிலாளரை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்தனர். கடன் சுமை தாங்க முடியாமல் வேறு தோட்டங்களுக்கு ஓடிவிடாமல் தடுப்பதற்காக இந்த “துண்டு”கள் அத்தாட்சிப் பத்திரங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டன. குறிப்பிட்ட தோட்டத்தை விட்டு ஓடி விடாதபடியும், மறு தோட்டத்தில் சென்று வேலை பெற முடியாதபடியும் இந்த துண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. மீறுவோருக்கு எதிராக கடுமையான சட்ட திட்டங்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டன. தொழிலாளர்களுக்கும் துரைமார்களுக்கும் இடையிலான இடைத்தரகர்களாகவும், தொடர்பாளர்களாகவும் இக்கங்காணிகள் இயங்கியதால் இரண்டு தரப்பினரையும் இவர்கள் கபடமாக ஏமாற்றினார். நயவஞ்சமாக சுரண்டினர்.

ஒருபுறம் ஆள் பிடித்துத் தருவதற்கென தலைக்கு இவ்வளவென தரகு கொமிசனை பெற்றுக் கொண்டு மறுபுறம் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வருவதற்கான செலவை தொழிலாளர்களின் தலையிலேயே கட்டினார்கள். தொழிலாளர் செலுத்த வேண்டிய கடன் தொகையிலேயே அச்செலவை சேர்த்துக் கொண்டனர். அதே சமயம் துரைமாரிடம் இருந்து தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கவென வாங்கிய முற்பணத்தில் அரைவாசியைக்கூட தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்காமல் சுருட்டிக்கொண்டனர். 1910ஆம் ஆண்டு வரை தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நேரடியாக வழங்கப்படவில்லை. கங்காணிமார் மூலமாகவே அது வழங்கப்பட்டது. அதனால் தொழிலாளர் செலுத்த வேண்டிய கடனைப் பிடித்துக் கொண்டு எஞ்சியதை மட்டுமே கொடுக்கும் நிலையே காணப்பட்டது. அதுவும் கங்காணி சொல்வதுதான் கணக்கு.

கடனை செலுத்தாத நிலையில் ஒரு தொழிலாளர் இறந்து போனால் அத்தொழிலாளிக்கு உத்தரவாதம் வழங்கிய தொழிலாளியின் குழு அக்கடனைப் பொறுபேற்கும் நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. எனவே கண்காணியின் மூலதனம் எப்போதும் பாதுகாப்பானதாகவே இருந்தது. மாறாக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கடனில் பிறந்து கடனில் வாழ்ந்து கடனிலேயே இறப்பவர்களாக காணப்பட்டனர்.

கங்காணிமார் தனிப்பட்ட ரீதியில் ஊரிலேயே தெரிந்தவராகவே பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் இருந்தார்கள். எனவே அவர்களை எப்படியும் கங்காணியால் பிடித்துவிடக் கூடியதாக இருந்தது. அதுமட்டுமன்றி அவனது அல்லது அவனது உறவினர்களிடம் இருந்து அக்கடனை கங்காணியால் திருப்பிப் பெறும் நிலை இருந்தது.⁵

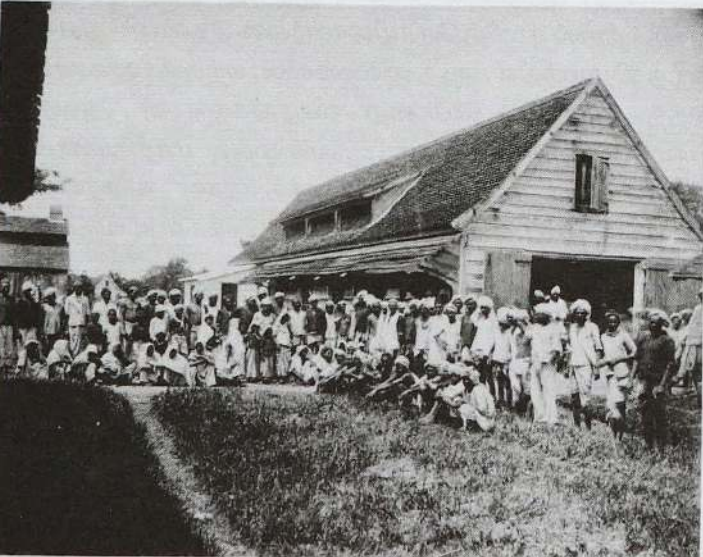
என்கிற நூலில் அன்று தென்னிந்திய கிராமங்களில், இலங்கைக்கு கொண்டு செல்வதற்காக நடந்த காட்சிகளின் களேபரங்களை இப்படி குறிப்பிடுகிறார்.

“கண்டிச் சீமைக்கு இப்படி பெண்களையும், இளைஞர்களையும் கடத்திக் கொண்டு போனதன் காரணத்தால், கிராமங்களில் கலவரம் ஏற்பட்டது. எனவே அங்கிருந்த கிராம வாசிகள் பெண்களையும், பிள்ளைகளையும் பெரிதும் கண்காணித்து வந்தார்கள்..”

இவ்வாறு ஆள் பிடித்து அனுப்புபவர்களை “ஆள்கட்டிகள்” என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். அத்தகைய ஆள்கட்டிகளுக்கும் துண்டு முறைக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பை இப்படி விபரிக்கிறார் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை.

“...ஆள்கட்டிகள் கிராமத்துக்குள் பிரவேசித்து, முக்கியஸ்தர்களைக் கண்டு கண்டிச் சீமையின் பெருமையைச் சொல்லுவான். ஆள்கட்டுவதற்கான பண உதவியும் செய்வான். கிராமத் தலைவர்கள் தங்களோடு கண்டிச் சீமைக்கு போகும் நபர்களுக்கு விருந்து போட்டு பிரயாணத்திற்கான செலவையும் கிராமத்திலுள்ள கடனைக் கட்ட பணமும், சொந்தக் காரர்களுக்கு சன்மானமும் கொடுத்து கடன் எழுதிக் கொள்வார்கள். இந்த திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைக்கு வந்தவர்கள் “கடன் ஆள்” என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் கடன் கொடுத்த நபரின் சொந்தப் பொருளாகவே கருதப்பட்டார்கள். இந்த நிலையை இலங்கை கோப்பித் தோட்ட சொந்தக்காரர்களும் அரசும் ஒரு சட்டமாகவே ஏற்றுக் கொண்டனர். இதற்கு “துண்டு முறை” என்ற பெயரும் உண்டு. இது ஒரு கூலியை பிற்காலத்தில் அவனது கங்காணியின் அடிமையாக சட்டத்தால் பிணைத்தது. இப்படி இலங்கைக்கு வந்த ஒரு கூலி வேறு கங்காணியிடம் போக வேண்டுமானால் புது கங்காணியிடம் கடன் வாங்கி, பழைய கங்காணியிடம் கட்டிவிட்டு பின் புதிய கங்காணியிடம் கடனாளியாகப் போக வேண்டும். யாராவது ஒரு கூலி கடனைக் கட்டாது ஓடி விட்டால், அவனை பிடித்து வந்து மறியலுக்கு அனுப்புவார்கள். இந்த நிபந்தனைகளையெல்லாம் ஆள்கட்டியோ, கிராமத் தலைவனே தொழிலாளர்களுக்குச் ஆரம்பத்தில் சொல்லுவதில்லை...”

1898ஆம் வருடம் எப். ஆர். எலியஸ் கவர்

மெண்ட் ஏஜண்ட் தகரத்துண்டு முறையை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தார். இத்தகர வில்லையில் கம்பெனி இலக்கம்தோட்ட இலக்கம், தொழிலாளியின் இலக்கம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆட்கள் தேவைப்பட்ட கம்பெனிகள் 100 வில்லைகளுக்கு ரூ. 2.50 அரசுக்கு கட்டி வாங்கினார்கள். கங்காணிகள் பணத்திற்கு பதிலாய் இந்த வில்லைகளை ஆட்கள் கையிலும், கழுத்திலும் கட்டி குடியேற்ற அதிகாரி துரையிடம் காட்ட அதற்கான பிரயாண வசதி, சாப்பாடு, கைச் செலவு ஆகியவற்றை கொடுத்தார்கள். இது முற்பண முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. இவற்றை மேற்கொண்ட கோஸ்ட் ஏஜன்சி என்கிற கரையோர தரகு நிறுவனத்துக்கு அக்கால அரசு பூரண ஆதரவளித்தது.

தொழிலாளர்கள் அப்போது கடன் ஆட்கள். தொழிலாளர்களை தமிழ் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்தபோது அவர்களுக்கு கொடுத்த பிரயாண செலவு, சாப்பாடு செலவு, வீட்டுச் செலவு, தோட்டம் வந்து வாழ்க்கை ஆரம்பிக்க செலவு போன்ற எல்லா செலவுகளுக்கும் கங்காணிகள் பணம் கொடுத்தார்கள். இந்தக் கணக்குகளை துண்டில் எழுதி வைத்திருந்தபடியால் துண்டு முறை என்ற பெயர் வந்தது. இதைச் சட்டம் ஏற்றுக் கொண்டது. எனவே ஒரு தொழிலாளி தோட்டத்தை விட்டு போனாலும் கங்காணியின் உத்தரவு பெற்றே போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அந்தத் தொழிலாளியை வாரண்டு போட்டு பிடிக்க முடியும்.

தொழிலாளர்களை காலை 5.30 மணி முதல் 6.30 மணி வரை வேலை வாங்கினார்கள். சவுக்கடி சர்வ சாதாரணமான விசயம். கஷ்டம் பொறுக்காது ஓடிப் போகும் தொழிலாளர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து மரத்தில் கட்டி வைத்து கங்காணிகள் அடிக்கவும் செய்வார்கள். இந்த அக்கிரமம் உலகம் தெரிந்த விசயம்.

சேர் பொன் அருணாச்சலத்தின் வகிபாகம்

சேர் பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம் சட்ட சபையில் இதை வன்மையாகக் கண்டித்தார். கடன் ஆள் அல்லது துண்டு முறையை ஒழித்துக்கட்ட அவர் காரணமாயிருந்தார். இந்த சட்டம் 1921 இல் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் பெரிய கங்காணியின் பிடியிலிருந்து சற்று விடுபட்டனர். பெரிய கங்காணி ஆட்சிக்கு இது முதல் தாக்குதலாகும்.

பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம் தலைமை தாங்கி நடத்தி வந்த Ceylon Workers Welfare League என்கிற தொழிற் சங்கம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலன்களில் அதிக கவனம் செலுத்தத் தொடங்கிய போது அத் தொழிற்சங்கத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தி இலங்கை தொழிலாளர் சம்மேளனம் (Ceylon Workers Federation) என்கிற தொழிற்சங்கத்தை 1920 பெப்ரவரியில் ஆரம்பித்தார். அத் தொழிற் சங்கத்தின் முதல் வெற்றி இந்த துண்டு முறை ஒழிப்புத்தான்.

அந்தவகையில், எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு வடிவத்தில் வெளியிலிருந்து உதவியை எதிர்பார்க்கும் ஒரு சமூகத்தை நீங்கள் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் எப்போதும் சில மேற்பார்வை ஊழியர்களால் கண்

காணிக்கப்படும் ஒரு சமூகம் இன்று ஒரு தொழிலாளி போலீசில் புகார் கொடுக்க விரும்பினால் அவர் தனது துரையிலிருந்து ஒரு துண்டு எடுக்க வேண்டும் அவர் ஏதாவது மருந்து வாங்க மருத்துவமனைக்குச் செல்ல விரும்பினால் அவர் துரையிடம் ஒரு கடிதம் கேட்க வேண்டும் உணவுப் பொருட்கள் சந்தைக்கு செல்வது என உணவுப்பொருட்களுக்கும் துரையை நம்பியே இருக்க வேண்டியுள்ளது எந்த ஒரு ஏழைக்கும் உரித்தான உரிமையைப் போல தனக்கு வழங்கப்படும் உணவுப் பொருள்களின் தரம் குறைவு என்றோ தரமற்றது குறித்தோ அவர் முணுமுணுத்தால் அவர் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவார்.

“துண்டு” இணைப்பு

இங்கே இரு விண்ணப்பப் படிவங்களை இணைத்திருக்கிறேன்.

1. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான நிபந்தனைகள்
2. துண்டு முறை (கடன் பத்திரம்)

இந்த அறிக்கை 1917 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது. சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு கால தொழிலாளர் குடியகல்வு, குடிவரவு அனுபவங்களின் பின்னரான நிலைமை என்பதால் பல மாற்றங்களைக் காண முடிகிறது. குறிப்பாக தொழிலாளர்களுக்கான நிபந்தனைகளை விட, தோட்டத் தரப்பின் உத்தரவாதங்கள் பட்டியலிடப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். விண்ணப்பப் படிவத்தில் “191” என்று இருப்பதைக் காணும்போது பல 1910களின் நிலை என்பதை உறுதிசெய்து கொள்ளலாம்.

இதன் பிரகாரம் வேலைக்கு சிறுவர் சிறுமியும் சேர்ப்பது சட்டப்பூர்வமானதாகவே இருந்திருக்கிறது. இரண்டு வேலைப் பிரிவுகளின் கீழ் அவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தோட்டவேலை (Factory Work) கிடங்கு வேலை (Field Work) (1)

அதிக வேலை செய்து அதிகம் சம்பாதிக்கலாம் என்று ஆசை காட்டப்பட்டிருக்கிறது (2)

சம்பளத்தை தோட்டத்து துரையால் வழங்கப்படும் என்று உத்தரவாதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. (3) 1910வரை கங்காணிமாரால் கொடுக்கப்பட்டு வந்ததமையும், பல்வேறு சிக்கல்கள் முறைப்பாடுகள் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து கங்காணியிடம் இருந்து அந்த அதிகாரம் மாற்றப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் கீழே “முக்கிய கவனிப்பு” என்கிற தலைப்பின் கீழ் “கங்காணி முதலியோரால் இம்சைப்படாமலும் பொருள் நஷ்டப்படாமலும் பாதுகாக்கப்படுவார்கள்.” என்று தரப்பட்டிருக்கிற உறுதியைப் பார்க்கும் போது அந்நிலைமையை மேலும் ஊர்ஜிதம் செய்ய முடிகிறது.

தோட்டத்துரையை எப்போதும் நேரில் காண்பதற்கும், முறைப்பாடுகளை செய்வதற்கும் முடியும் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர் கூலிகளின் பாஷையை கற்றிருப்பவர் என்றும் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

No. _____
Date _____

On receipt of their debt, kangany and coolies will be paid off from one month from date, above estate. Thundu available for one month from date of issue.

The kangany and coolies owe Rs. _____ which is the face value of this thundu. Details in accordance with the provisions of rule 20 will be furnished to Federated Estates on application.

Superintendent.

* Erase that which does not apply.

No. _____ estate. Date. _____

On the _____ day of _____ 191____, bearer _____, kangany and coolies will be paid off from this estate on bringing Rs. _____

This note holds good until the _____ day of _____ 191____ only, when it must be returned for renewal if necessary.

Superintendent.

Names.

Adults.		Children.	
Males.	Females.	Males.	Females.

வீடு, மருந்து, குடிநீர், சமயங்களைப் பின்பற்றாதல், கொண்டாடுதல், குழந்தைகளுக்கு தரம் பள்ளிக் கூடம், குறைந்த விலை அரிசி போன்றன அறிவிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதேவேளை வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய கூடை முதலியவை இனாமாகக் கொடுக்கப்படும் (9) என்று கூறப்படுவதைப் பார்க்கும் போது அதற்கு முன்னர் தொழிலாளர்கள் அவற்றுக்கும் கட்டணம் செலுத்தியிருந்திருக்கலாம் என்று சந்தேகிக்கத்தோன்றுகிறது.

மேலும் இவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்பட்ட பத்திரம் விற்கப்படும்... அடகு வைக்கப்படும்... கைமாற்றப்படும் இருக்கிறது என்பதையும் இனங்காண முடிகிறது. அவ்வாறு செய்பவர்கள் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்படுவார்கள் என்று எச்சரிக்கப்பட்டிருப்பதில் இருந்து அதனை உறுதி செய்து கொள்ள முடிகிறது.

இதைத் தவிர “துண்டு முறை” பற்றிய விண்ணப்பப் படிவத்தில் கண்காணிக்கும் தொழிலாளருக்கும்... இடையிலான ஒப்பந்தமும் அதனை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்காக சுப்பிரண்டன்ட் கை எழுத்துக்கான இடத்தையும் அவதானிக்க முடிகிறது. துண்டு முறையானது அது விநியோகிக்கப்பட்ட நாளில் இருந்து ஒரு மாதத்துக்கே செல்லுபடியாகும் என்று 1910 களில் நிலைமை வந்துவிட்டது என்பதை கவனிக்க முடிகிறது.

துண்டு முறை 1921 இல் சட்ட ரீதியில் இல்லாது ஒழிக்கப்பட்டபோதும், ரூசி கண்டு அனுபவித்து வந்த கங்காணிமார் அதை முற்றாக நீக்க விடவில்லை. ஏறத்தாழ இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த 1940களின் இறுதி வரை அது நீடிக்கவே செய்தது என குறுப்பு கூறுகிறார்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மீதான சுரண்டலும் நவ கொத்தடிமைத்தனமும் இன்று வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்தவண்ணம் தான் உள்ளன. அப்பேர்ப்பட்ட சுரண்டலாளர்களுக்கு முன்னோடி முன்னுதாரணமாகவும், முன்னனுபவமாகவும் “துண்டு முறை” இருந்து வந்தது என்பதே நிதர்சனம்.

நான் செய்தது பாவமா?

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

காரிருள் சூழ்ந்த இரவின் நிசப்தத்தில் ஊர் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பகல்முழுவதும் வேகாத வெயிலில் வீட்டு முற்றத்தில் வீட்டுத் தோட்டம் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த கணபதிப்பிள்ளை பனை யோலைப்பாயில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கொறட்டை விட்டபடி படுத்திருந்தார்.

மகிழினி சினந்தாள் “என்ன அம்மம்மா அம்மப்பாட கொறட்டைச் சத்தத்தில் என்னால நித்திரைகொள்ள முடியல. நீங்கள் எப்பிடிச்சுமாளிக்கிறி யளோ தெரியல?”

“பிள்ளை! அந்தாள் பாவம் அவர் நெடுகலும் கொறட்டை விட மாட்டார். இந்த வயதிலையும் மம்பட்டி பிடிச்சு வெய்யில்ல நிலத்தைக் கொத்தினவரெல்லோ அதுதான் களைப்பில் கொறட்டை விடுறார். நீ எனக்கு அருகில படம்மா” என்றார் அம்மம்மா பாக்கியம்

“ஓம், அம்மப்பாவும் பாவம்தான். நான் பேசப்பேச “எல்லாம் வயித்துப் பிழைப்புக்குத் தான் பிள்ளை” என்று சொல்லிப்போட்டு வெயிலுக்க நிண்டவர். எல்லாம் எங்களுக்காகத் தானே?. அந்தக் களைப்புத்தான் போல”

என்று கூறியபடி தனது தம்பி தமிழினியனின் போர்வைய சரிசெய்த பின் தனது படுக்கையிலே படுத்து உறங்கிவிட்டார்.

சின்னப்பிள்ளை ஆனாலும் பெரிய மனுசி மாதிரி சிலசமயங்களில் அவள் நடந்து கொள்வதையும் தம்பியைப் பராமரிப்பதையும் எண்ணி பெருமூச்சு விட்டபடி பாக்கியமும் உறங்கி விட்டார்.

சில மணித்தியாலங்கள் கடந்திருக்கும்

“ஐயோ.. ஐயோ பிள்ளை.... நான் வேணு மெண்டு செய்யல... நான் கள்ளனுமில்லை... உன்னைக் கொல்லவுமில்லை...” என்று கண்களைத் திறக்காமலே புலம்பினார் கணபதிப் பிள்ளை.

துடிச்சுப் பதைத்து எழுந்த பாக்கியம் அவர் அருகில் வந்தமர்ந்து,

“இஞ்சரும் அப்பா..... இஞ்சரும் அப்பா....”

என்று கணவரை தட்டி எழுப்பினாள். அச்சவுணர்வோடும் குழப்பத்துடனும் எழுந்த கணவரை ஆசுவாசப்படுத்த முனைகிறார் பாக்கியம்

“என்னப்பா.. ஐயோ பிள்ளை ஐயோ பிள்ளை யெண்டு கனவில ஆரோடையோ புலம்பிறியள். கெட்ட கனவேதும் கண்டனியளே?....”

“நான் வேணுமெண்டே கனவு கண்டனான்?... வழமையான முகம் தான் பாடும் அடிக்கடி வந்து என்ற நித்திரையைக் கெடுக்கிது. என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியேல்லை. அப்பிடிச் செய்யாமல் பேசாமல் பட்டினியில் செத்திருக்கலாம்” என்று வெறுப்போடு கூறினார்.

“ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ... எனக்கு ஆரம்பத்தில இந்தப் பயம் வரேக்க நீங்கள்தானே என்னை தையிரியப்படுத்திறனியள்... இப்ப இஞ்ச வந்த பிறகு நான் கொஞ்சம் மறந்திட்டன். இப்ப நீங்கள் பயப் பிடிறியள். இருங்கோ வாறன் பிள்ளையார் கோயில் வீபூதி கிடக்கு பூசிவிடுறன்”

என்று கூறியவாறு சுவாமிப்படத் தட்டை நோக்கி நடக்க ரோச்சைக் கையிலெடுத்தார்.

“இந்த ரோச்சு லைற்றும் ஒரு அவசரத்துக்கு உதாவாது” என்று பேசிக்கொண்டு உள்ளங்கையில் ரோச்சை அடித்து அடித்து அடிக்கடி வரும் ஒளியில் சுவாமித்தட்டிலுள்ள திறுநீற்றை மூன்று விரலிலும் எடுத்து “அப்பனே விநாயகா” என்று கூறியபடி தனக்கும் ஒரு குறியிழுத்து மீண்டும் மூன்று விரலில் திருநீற்றை எடுத்துக்கொண்டு கணவரை நோக்கி நகருகின்றார்.

கலவரத்தோடே சற்றுச் சோர்ந்திருந்த கணபதிப்பிள்ளை மனைவி முன் தனது அச்சத்தை காண்பிப்பதைத் தவிர்க்க முயற்சித்தார்.

“என்னணை... இப்பவும் கடவுள் கடவுளெண்டு சாகிறீர்... எனக்கு கடவுள் நம்பிக்கையே போட்டு தணை. எல்லாம் போனதோட அதுவும் போட்டுது... சரி உம்மட விருப்பத்துக்கு பூசிப்போட்டு குடிக்க செம்பில தண்ணி கொஞ்சம் தாருமென்” என்றார் சலிப்போடு.

“இந்த மனுசன் இண்டைக்கு நித்திரை கொண்ட மாதிரித்தான்” என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டு அவரின் நெற்றியில் குறியை வைத்தவர் நீரெடுக்க குசினிக்குள் சென்றார்.

தலைமாட்டில் மறைத்து வைத்திருந்த இடையில் அணைத்த சுருட்டொன்றை வாயில் வைத்தபடி. தீப்பெட்டியை குந்தில் தடவிப்பிடித்து எடுத்தார். தனது பதற்றத்தைத் தணிக்க சுருட்டு உதவுமென்று நினைத்து அதனைப் பற்றவைத்து இருமுறை பக்குப் பக்கென்று புகையை உள்ளிழுத்து வெளிவிட்டார். சுருட்டு மணத்தை நுகர்ந்த பாக்கியம்

“என்னப்பா தண்ணி கொண்டுவாறதுக்குள்ள உந்தச் சுருட்டுக் கோதாரியை எடுத்திட்டியளே?. இனி உதை இழுத்து முடியும் வரைக்கும் நீங்களும் படுக்க மாட்டியள் எங்களையும் படுக்க விடமாட்டியள். இந்தாருங்கோ ஒரு முறடு தண்ணியை முதல்ல குடியுங்கோ” என்றார்.

“உமக்கென்னப்பா தெரியும் நான் தானே அதைச் செய்தனான். அந்த முகத்தைப் பாத்தனான். அதை நான் எப்படி மறக்கிறது. அதுதான் ஒரே கனவாக்கிடக்கு. எப்ப முகாமாலை வீட்டை வருவம் எண்டு ஆசையா இருந்த னான். அதுவும் நடந்திட்டிது. ஆனால் நிம்மதியா நித்திரை கொள்ள முடியல...” பதற்றத் தளராமலே பதிலளித்தார் கணபதிப்பிள்ளை.

அதற்குள் அவர்களின் குரல்கேட்டு எழுந்த மகிழினி “என்ன அம்மம்மா இன்னும் நித்திரை கொள்ளேல்லையோ?”

“நித்திரை கொண்டனான் பிள்ளை அம்மப்பா தான் கெட்ட கனவு கண்டு கத்திப்போட்டார் அதுதான் எழும்பினனான். நீ படு பிள்ளை. காலமைக்கு பள்ளிக் கூடம் போகவேணுமெல்லோ..” என்று தனது பேத்தியை உறங்கச் சொன்னார் பாக்கியம்.

“இந்தப் பிள்ளையளுக்கு அது தெரிஞ்சால் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்குங்கள். அதுகும் தங்களுக்குக் காகத்தான் எண்டு தெரிஞ்சா பிள்ளை மனமுடைஞ்சு போடுவாள். எத்தினை சோதினை எங்களுக்கு...”

என்று வெறுப்பை வெளிப்படுத்தியவண்ணம் முற்றத்திற்கு நகர்ந்தார் கணபதிப்பிள்ளை. கூடவே பாக்கியமும் நகர்ந்தார். பின்னிலவொளியிலும் கணபதிப் பிள்ளையின் மனம் இருண்டே கிடந்தது. இருவரது மௌனமும் சிறிது நேரம் நீடித்தது. சுருட்டை இழுத்து முடித்த கணபதிப்பிள்ளை அங்குமிங்கும் நடந்தார்.

மௌனம் கலைத்த பாக்கியம் “இஞ்சையப்பா... காணும் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காம வாங்கோ. அந்த ஆத்மா எங்களை மன்னிக்கும். வேணுமெண்டு பிளான் பண்ணியே செய்தனியள். இல்லைத்தானே பிறகென்ன. பிள்ளையளின்ட நித்திரையையும் குழப்பாமல் பேசாமல் படுங்கோ”. என்றார்.

அதனை ஆமோதித்து தன் படுக்கைக்குச் சென்றார் கணபதிப்பிள்ளை. பாக்கியமும் போர்வைக்குள் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு உறங்கத் தொடங்கினார்.

பாக்கியத்திற்கு எலாம் வைக்கும் பழக்கமில்லை பறவைகளின் ஒலி எழுப்பலும் தனக்குள் வேலைசெய்யும் உயிர்க்கடிகாரமும் நான்கு மணிக்கெல்லாம் அவரை எழுப்பி விடும். வயது முதிர்வையும் பொருட்படுத்தாது பம்பரம்போல தன் பணிகளை செய்துகொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்தில் மகிழினியும் எழுந்துவிட்டாள். பல் துலக்கியபின் அடுப்படியில் பாக்கியத்திற்கு உதவியாக காலை உணவு தயாரிப்பதில் பங்கெடுத்தாள்.

“என்ன அம்மம்மா... இரவு முழுக்க நித்திரை இல்லைப்போல கிடக்கு... பேசாமல் ஒரு சாமி யாரிட்டை அம்மப்பாவைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் வேப்பிலையடிச்சி வீபூதியும் பூசி பரிகாரம் செய்தால் சிலநேரம் நோமலா வந்திடும். எங்கட அம்மா அப்பா சாகேக்க நாங்கள் சின்னப் பிள்ளையள் எண்டதால நாங்கள் அழுததோட முடிஞ்சிது. இடைக்கிட அம்மா அப்பாவை கனவில் வந்தாலும் வடிவான உடுப்போட வாறமாதிரித்தான் கனவு காணிறனான். ஏனெண்டு சொல்லுங்கோ பாப்பம்?. என்றாள் மகிழினி

பாக்கியம் சிறிது நேரம் யோசித்தபின்,

“அம்மா அப்பாவை வடிவாப் பாக்கிறதில தானே உங்களுக்கு சந்தோசம். அவையளும் உங்களுக்கு விதம் விதமா உடுப்பெடுத்துத் தாறவைதானே...” என்றார்

அதனை மறுத்த மகிழினி

“இல்லை அம்மம்மா! அம்மா அப்பான்ர டெட் பொடியையே நாங்கள் பாக்கேல்லை. செல்லடி முடிய

நீங்களும் அம்மப்பாவும் தானே போய் பாத்தனீங்கள். நாங்கள் சின்னப்பிள்ளையள் எண்டுதானே எங்களை செல்விழுந்த அந்தச் சங்கக் கடைக்கு கூட்டிக்கொண்டு போகேல்லை”.

“அந்தக் கோபத்திலைதானே நானும் தம்பியும் உங்களோடே கதைக்கமாட்டமெண்டு பங்கருக்குள்ள இருந்தும் சண்டை பிடிச்சனாங்கள். அம்மப்பா இரவிரவா படிற பாட்டைப் பாக்கேக்கதான் நீங்கள் ஏன் எங்களைப் பார்க்க விடேல்லை என்று விளங்கிது...”.

கவலை படிந்த முகத்தோடு புட்டுக் கொத்து வதை நிறுத்திட்டு மகிழினியை அந்த மங்கல் விளக் கொளியில் பார்த்தார் பாக்கியம். ஒரு கணம் தன் மகளை சிறுவயதில் பார்த்தது போன்ற உணர்வு வந்துபோனது.

“எங்களால கூட அவையினர் உடலை முழுமையாக பார்க்க முடியல்ல... அங்கையும் இஞ்சையுமா சிதறிக்கிடந்த உடற்றுண்டங்களையும், செருப்பையும், அவை கடைசியா உடுத்திருந்த உடுப்பின்ரை சிதறற் துண்டுகளையும் வைத்துத்தானே அவையளின்ரை மரணத்தை உறுதிசெய்தனாங்கள்” என்று தனக்குள் நெருப்பாற்று நினைவை மீட்டிக்கொண்டார் பாக்கியம்.

மகிழினி கதைக்க ஆரம்பித்தால் கோர்வையாக கதைப்பாள். அதனை பேரன் பேத்தி ரசிப்பது வழக்கம். ஆனால் பாக்கியத்திற்கு இது மிகவும் சங்கடமான சூழ்நிலைதான்.

மகிழினி தொடர்ந்தாள்.

“சனங்கள் செத்தமாதிரி பயப்பிடுற கனவு வந்தாலும் ஒரு நாளும் அம்மா அப்பாவை அப்பிடிக்கனவில் காணிறேல்லை. ஏனெண்டால் நான் பக்குவமா எடுத்து வைச்சிருந்த என்ர பிறந்தநாள் படத்தில நல்ல வடிவா இருந்தவையெல்லோ... அந்தப் படத்தைத் தானே கட்பண்ணி பிறேம்போட்டு வைச்சிருக்கிறம். எங்கட மனதில கடைசியாப் பதிஞ்சதும் அந்த உருவம் தானே அம்மம்மா” என்று கூறியவாறே குற்றயிரும் குலையுயிருமாக நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் சுவர் மணிக் கூட்டைப் பார்க்கிறாள்.

“ஐயோ அம்மம்மா ஆறுமணியாச்ச இனித்தான் நானும் குளிச்சுத் தம்பிக்கும் குளிக்க வார்க்கவேணும்” என்று சொன்னபடி அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

பாக்கியத்தின் கண்களில் கண்ணீர் முட்டித் தரையில் விழுந்தது சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு. மண் சுவரோடு சாய்ந்துகொண்டாள். பேரப் பிள்ளைகளுக்கு முன்னும் கணவருக்கு முன்னும் சோகத்தை மறைத்து எத்தனை நாளுக்குத்தான் மனதுக்குள் அழுவது?. என்னதான் இருந்தாலும் தன் மகள் மரு மகனின் அவலச்சாவு பாக்கியத்தின் ஆழ்மனதை அழுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனாலும் அதற்கு மேல் தன்னை நம்பியிருக்கும் இந்த மூன்று ஜீவனையும் நினைத்துக்கொண்டு தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்வார்.

விரைவாகத் தானும் தயாராகித் தன் தம்பியையும் தயார்ப்படுத்தினாள் மகிழினி. குந்தில் அமர்ந்தபடி உணவருந்தினார்கள். அதற்குள் கணபதிப்பிள்ளையும் தயாராகிவிட்டார். மகிழினியும் தமிழினியும் கல்வி

கற்கும் பாடசாலை அவர்களின் வீட்டிலிருந்து சிறிது தொலைவில் உள்ளது. செல்லும் பாதையின் இரு மருங்கும் பற்றைகள். மக்கள் முழுமையாக மீள்சூடியேறவில்லை அதனால் ஆள் நடமாட்டம் குறைந்த பாதை என்பதால் கணபதிப்பிள்ளையே அவர்களை அழைத்துச் செல்வார்.

கணபதிப்பிள்ளையை சைகையால் அழைத்த பாக்கியம் காதோரம் சென்று,

“இரவு நீங்கள் கண்ட கனவு தன்ரை தாய் தகப்பனைப் பற்றி எண்டுதான் மகிழினி நம்பிறாள். நானும் ஒமெண்டிட்டன்.. நீங்களும் ஓம் எண்டுங்கோ. ஏனென்றாள் அவள் விடமாட்டாள்.. உங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்றதுக்காகவேனும் உங்களிட்டை உதைப் பற்றிக் கேட்பாள். கவனமா பதில் சொல்லுங்கோ”. என்று கூறிவைத்தார் பாக்கியம்.

மனைவி சொன்னதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அமைதியாகவே அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தார் கணபதிப்பிள்ளை. எப்பொழுதும் அட்வைஸ் பண்ணிக்கொண்டுவரும் அம்மப்பா இன்று அமைதியாக வருவதை அவதானித்த மகிழினி

“என்ன அம்மப்பா பேசாமல் வாறியள்?. நேற்றையான் கனவை இன்னும் மறக்கேல்லையோ?” என்றாள்.

பதில் கூறாமல் ஆமென்று தலையை மட்டும் அசைத்தார்.

“நான் என்றை அம்மா மாதிரி... அதுதான் உங்கட மகள்மாதிரியெண்டு நீங்கள் அடிக்கடி சொல்றனீங்கள் எல்லோ... அப்ப நான் அம்மான்ரை மறு பிறப்பெண்டு நினைச்சுக்கொள்ளுங்கோ பிறகு கனவு வராது”. ஏன்றாள் மகிழினி

“அக்கா... ஆரும் செத்ததுக்குப் பிறகு அவையளையே மாதிரி பிறக்கிறதையெல்லோ மறுபிறப் பெண்டு சொல்லுறவை... நீ அம்மா சாகமுதலே பிறந்திட்டியே. பிறகெப்பிடி மறுபிறவியாகலாம்?.”

என்று வினாத் தொடுத்தான் தமிழினியன்.

“இவன் சினிமாவில வாற மறுபிறவிக் கதையளைப் பாத்திட்டுக் கதைக்கிறான் அம்மப்பா. அம்மாவின் வாழ்வு இந்த யுத்தத்தில முடிஞ்ச போயிடுமெண்டு கடவுள் அம்மான்ரை தலையில் எழுதிப் போட்டா ரெல்லோ? அதுதான் அவர்முதலே என்னை அம்மா மாதிரியே படைச்சிட்டார். எல்லாம் தலைவிதிதான் என்ன அம்மப்பா? என்று தத்துவம் பேசினாள் மகிழினி.

“ஓம்... ஓம்... தலைவிதியாலதான் அம்மா செத்திட்டா எண்டுதான் எல்லாரும் சொன்னவை..” என்றான் தமிழினியன்.

இருவரின் தலைகளையும் அன்பாய் தடவி விட்டபடி வாய் திறந்தார் கணபதிப்பிள்ளை

“தலைவிதி...”, இந்தவொரு சொல்லை வைத்தே எத்தனை அநியாயங்களையும் இழப்புக்களையும் நாங்கள் கடந்து வந்திட்டம்... எங்களை நாங்களே ஆறுதற்படுத்த கண்டுபிடிச்ச “தலைவிதி” என்ட சொல் பல குற்றவாளிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கவிட்டது என்றதை மறந்துபோனம்...” என்றார் கணபதிப்பிள்ளை.

கதைகளாலும் கேள்விகளாலும் பாடசாலை வாயில்வரை வந்ததே தெரியவில்லை. பாடசாலை வாயிலில் அதிபர் நின்றிருந்தார். அவரைக் கண்டதும் மகிழினிக்கு காலணி அணியாமையுக்கு இருவரும் அதிபரிடம் கடந்தவாரம் பேச்சு வாங்கியது நினைவிற்கு வந்தது.

“அம்மப்பா.... அதிபர் சப்பாத்துப் போடாததுக்கு பேசுவர் நீங்கள் அதுக்கு முதலே அவரிட்டச் சொல்லுங்கோ...” என்று கூறியபடி கணபதிப் பிள்ளைக்குப் பின் ஒளிந்தார்

மகிழினி ஒளிவதைக்கண்ட அதிபர்

“மகிழினி... இப்பிடிக்கிட்டவாரும்.” என்றார்

மகிழினி சற்றுப் பயத்துடன் முன்னே சென்றார்

“ஐயா.. நீங்களும்வாங்கோ...” என்றார் அதிபர்.

“பிரதேச செயலகத்தாலை 5 பேற்றை பெயர் கேட்டிருந்தவை... ஏதோ ஒரு நிறுவனம் அவையளுக்கு ஒரு வருசத்துக்கு மாதாந்தக் கல்வி உதவித்தொகை தரப்போகினமாம். நான் உங்கள் ரெண்டுபேற்றை பேரையும் குடுத்திருக்கிறன். இண்டைக்குப் பள்ளிக் கூடம் முடிய அவையினர் அலுவலகத்துக்கு இவை ரெண்டுபேரையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ....”

“ஆ.. அந்தக் காசுக்கு ரெண்டுபேருக்கும் சப்பாத்து வாங்கிக்குடுங்கோ.. என்ன விளங்குதோ?” என்று சிரித்தார்.

மகிழினி நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி “நன்றி சேர்...” என்றார்.

“நன்றி சேர்..” என்றான் தமிழினியன் தன்பங்கிற்கு

அவர்கள் தன் கண்ணிலிருந்து மறையும்வரை நின்ற கணபதிப்பிள்ளை தன் இருகரம் கூப்பி

“மெத்தப் பெரிய உபகாரம் சேர்.... இப்ப ரெண்டுபேருக்கும் சப்பாத்து வாங்கிறதெண்டா காசுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு யோசிச்சன்... நீங்களே அதுக்கு வழிகாட்டிப்போட்டீங்கள்...” என்றார்.

“ஐயா... நீங்கள் அவையளை வளர்க்கிறதுக்கு எவ்வளவு சிரமப்படுறியன் எண்டு எனக்கும் தெரியும்....” என்றபடி உள்ளே சென்றார்.

பாடசாலை முடிந்ததும் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கணபதிப்பிள்ளை பிரதேச செயலகத்திற்கு சென்றார். பிரதேச செயலர், சிறுவர் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் மற்றும் நிறுவன ஊழியர் ஆகியோரின் உரைகளோடு உதவித் தொகைகளும் வழங்கப்பட்டது. மகிழினியையும், தமிழினியனையும் ஒரு வாங்கில் இருத்திவிட்டு கணபதிப்பிள்ளை சைக்கிள் பாக்கிற்குள் காத்திருந்தார். நிறுவன ஊழியர் வாகனத்தில் ஏற எத்தனித்தபோது இடைமறித்த கணபதிப்பிள்ளை,

“தம்பி உங்களுக்கு நன்றி...” என்றார்.

பதிலுக்கு புன்னகைத்து “ஒவ்வொரு மாதமும் தவறாமல் இந்த உதவியை எடுங்கோ..?” என்றார் ஊழியர்

“உங்களோட கொஞ்சம் கதைக்கவேணும்...”

கதைக்கலாமா? என்றார் கணபதிப்பிள்ளை.

“சரி சொல்லுங்கோ...” என்றார் ஊழியர்

“நீங்கள் எந்த இடம்? இந்த ஊரிலை ஆரும் சொந்தக்காரர் இருக்கிறீன்மோ?”

“இல்லை... நான் யாழ்ப்பாணம்”

“நல்லது தம்பி... என்ற மனதில் பெரியதொரு பாரத்தைச் சுமக்கிறன்... நேற்று இரவும் அதைப்பற்றிக் கனவு கண்டு... நித்திரையும் இல்லை. ஆரிட்டையாவது அதைச் சொல்லி ஆறுதலடையவேண்டுமெண்டு நினைக்கிறன் தம்பி. ஊரிலை ஆரிட்டையும் இதைப்பற்றிச் சொன்னால்... என்னை எல்லாரும் தப்பாத்தான் பார்ப்பீன். அது வளரவேண்டிய பிள்ளையளுக்கு அவமானமாப் போகும் தம்பி...”

“என்னை நம்பினால், உங்கட மனதில் இருக்கிறதைச் சொல்லலாம்...”

“ஓம் தம்பி... நான் நம்பிச் சொல்லிறன். வன்னியில கடைசியுத்தம் நடக்கேக்க இவையள் ரெண்டு பேரும் சின்ன ஆக்கள். பாவங்கள் பசி தாங்க மாட்டீன். அப்ப உணவுக்குச் செரியான கஷ்டம். சங்கக் கடையில் சாமான் குடுக்கிறநேரம்.. “நானும் மனுசியும் பிள்ளையளைப் பார்க்கிறம் நீங்கள் போய் சாப்பாட்டுக்கு ஏதாவது வேண்டிக்கொண்டு வாங்கோ சமைச்சு சாப்பிடுவம்”. எண்டு சொல்லி மகளையும் மருமகளையும் சங்கக் கடைக்கு அனுப்பினன்...”

கணபதிப்பிள்ளையால் தொடர முடியாமல் கண்களைக் கசக்கினார்...

அமைதியாக இருந்த ஊழியர் அவரின் தோளைப் பற்றி “ஐயா...” என்றார். தேளைத் தொட்டதும் கணபதிப்பிள்ளையின் கண்களிலிருந்து சில கண்ணீர்த்துளிகள் தரையில் விழுந்தது.

தொடர்ந்து கதையைச் சொல்வதற்கு அருகிலிருந்த நீர்க்குழாயில் நீரைப் பருகியபின் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திய கணபதிப்பிள்ளை தன் கதையைத் தொடர்ந்தார்.

“சங்கக்கடைக்குப் போன ரெண்டுபேரும்.... திரும்ப வரேல்ல... அதுக்குப் பிறகு முள்ளிவாய்கால் வரைக்கும் மரணத்தோடை போராடி இவையளைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுபோட்டன். சண்டை முடிஞ்சு சனமெல்லாம் முகாமுக்குள்ள அனுப்ப வெளிக்கிட்ட நேரம் நாங்களும் வெளிக்கிட்டம் ஆனால் கையில் ஒரு சதமும் இல்லை. முகாமும் எப்பிடி இருக்கும் எண்டும் தெரியாது உதவிக்கும் ஆக்கள் இல்லை. என்ன செய்யிறதெண்டு நினைச்சுக்கொண்டு வீதி வீதியாக் கிடந்த பிணங்களைத் தாண்டி ஆளுக்கொரு பிள்ளையைக் கையில் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தம்... சின்னவையளை நினைச்சுக் கவலைப்பட்டாலும்... அங்கை நடந்த செக்கிங்முறையளைப் பார்க்க.. ஒரு வகையில் இதுகள் சின்னனுளா இருந்தது ஆறுதலாவும் இருந்திது”.

“ம்.... உண்மைதான் ஐயா....”

“சனம் கொத்துக்கொத்தாச் செத்துக் கிடந்திது. அப்பதான் தம்பி எனக்கு ஒரு அபரீதமான எண்ணம் மனதில் வந்தது... அது சரியா பிழையா எண்ட

தெல்லாம் அப்ப தெரியேல்லத் தம்பி...பிள்ளையளிந்ர பசியும் எதிர்காலமும்தான் என்ற கண்ணுக்குப் பெரிசாப் பட்டிது.”

“அதால... அதால...”

“பிணங்களை நான் தாண்டி வந்தபிறகு... மனிசியிட்டை பிள்ளையளைக் குடுத்து ஒரு மரத்துக்குக் கீழே இருக்கச் சொல்லிப் போட்டு... ஒரு சின்ன உடுப்புப் பையை மட்டும் கையிலகொண்டு பிணங்கள் கிடந்த இடத்துக்குப் போனன்..” ஓராளையொராள் நிண்டுபாக்க நேரமில்லை.. தங்களைப் பாதுகாக்க படாதபாடு படுகுதுகள் பாவங்கள். எனக்கோ என்றை பிரச்சனை... ஆக்கள் குறைவான இடமாப்பாத்து நோட்டம் விட்டன். அதில கிடந்த ஒரு பொம்பிளையினர் கழுத்தில, காதிலையெண்டு நகை கிடந்திது. அங்கால இஞ்சாலை பாத்திட்டு... விறுவிறுவெண்டு தாலியையும் தோட்டையும் இழுத்துப் பிடுங்கி உடுப்புப் பைக்குள்ளை போட்டுக்கொண்டு.. கையில கிடந்த ரத்தக் கறையை தெருவில நிண்ட வெள்ளத் தண்ணீலை கழுவிப் போட்டு... நகையோடை முகாமுக்குப் போட்டம்.”

“சத்தியமாச் சொல்லிறன் தம்பி... என்றை மகள் சாகேக்கையும் கழுத்தில காதிலையெண்டு போட்டிருந்த வள்... ஆனால் அப்ப இருந்த மனநிலையில் அதை தேடவோ எடுக்கவோ மனம் வரேல்லை... ஆனால்... கையிலையும் ஒண்டுமில்லை தோளிலை இந்த ரெண்டு பிள்ளையளும்.. நான் என்னதம்பி செய்ய ஏலும்... அதை மகளின்ரை நகையெண்டு பொய்சொல்லி வித்துத்தான் கொஞ்சனாள் சீவிச்சனாங்கள். அந்த ரெண்டு பிள்ளையளக்கும் அது தெரியாது. மகிழினி அப்பிடியே தாயைப் போலத்தான்... நேர்மை, நியாயம் எண்டு சண்டை பிடிப் பாள் அதாலை என்றை மனுசிக்கு மட்டும் இது தெரியும்.

“விளங்கிது ஐயா... உங்களாலையும் என்னதான் செய்ய ஏலும்..”

“அதுக்குப் பிறகு தம்பி... அடிக்கடி அந்த பொம்பிளையினர் ரத்தம் பிரண்ட முகமும் நகையும் எனக்குக் கனவில வரத்தொடங்கி நித்திரையும் போட்டுது. இது எனக்கும் என்ற குடும்பத்துக்கும் பெரும்பழியா வரப்போகுது...”

“இப்ப சொல்லுங்கோ தம்பி நான் செய்தது பாவமா?”

“இல்லை ஐயா... நீங்கள் வேணுமெண்டே எதுவும் செய்யேல்லைத் தானே. உங்கடை பேரப் பிள்ளை

யளின்ரை பசிக்குத்தானே அதை எடுத்தனீங் கள்... நீங்கள் எடுத்திராவிட்டால் அது வேறை ஓராளுக்கோ அல்லது இராணுவத்திற்கோதான் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும் ஆனபடியால பயப்பிடாமல் இருங்கோ”.

“தம்பி... மகள் செத்தது பெரும் இழப் பென்றாலும் என்ற மகளை நான் கனவில காணுறதில்லை. ஆனால் அந்தப் பொம்பிளையினர் முகம் தான் அடிக்கடி கனவில வருகுது. அதாலை அது தப்பெண்டுதான் படுகிது...” என்றார் வருத்தத்தோடு.

“பிறர் பொருளை எடுக்கிறது தப்புத்தான்... ஆனால் இதை நீங்கள் அப்பிடிக் பார்க்கத்தேவையில்லை. உங்கடை மகளின்ரை மரணத்தை அது ஒரு நிரந்தர இழப்பு என்று உங்கட மனம் ஏற்றுக்கொண்டு பேரப்பிள்ளையளிந்ரை பொறுப்பையும் எடுத்திட்டீங்கள்.. அப்பிடிக் தானே...”

“ஓம் தம்பி ஓம்..”

“ஆனால் ஐயா.. நீங்கள் அந்த நகையை செத்துப்போன ஒரு உடல்ல இருந்து எடுத்தது தப்பென்று தான் உங்கட மனம் நினைக்கிது... அதிலை ஒண்டும் தப்பில்லை இழந்ததை விட்டிட்டு இருக்கிறதைப் பாதுகாக்கிறதுதானே நியாயம்... அதை ஏற்றுக் கொள்ளுநீங்களோ?”

“ஓம் தம்பி விளங்கிது...”

“மகளின்ரை மரணத்தை நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டதால அது உங்கட கனவில வரவேண்டிய தேவையில்லை... ஆனால் நகை எடுத்ததை சரியெண்டு உங்கட மனம் ஏற்குதில்லை அதனால் உங்கட ஆழ்மனப் பதிவில அது கிடந்து உங்களுக்கு கனவுமூலமா வெளிப் படுத்திது. அது குற்றவுணர்வா இருக்கிற வரைக்கும் கனவு வரலாம்.. அந்தச் சம்பவம் இரண்டு பிள்ளைகளின் உயிர்வாழ்வுக்கு உதவினதெண்டு நினைச்சுக்கொண்டு போங்கோ... படிப்படியா எல்லாம் சரிரவரும்...”

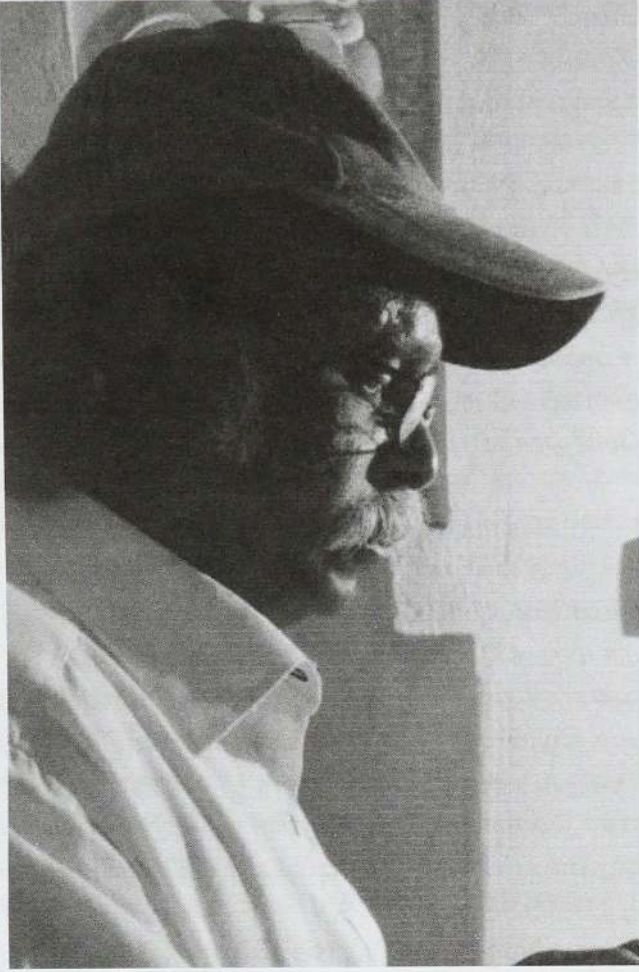
“சரி தம்பி மனதில கொஞ்சம் பாரம் குறைஞ்சு மாதிரித்தான் கிடக்குது... பகற்பொழுது கழிஞ்சிடும்... இரவாகப் பயமா இருக்கும். பிள்ளையள் இன்னும் சாப்பிடலநான் வாறன். நன்றி தம்பி..”

கணபதிப்பிள்ளை பேரப்பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு நடந்தார்.

ஊழியரும் தனது வாகனத்தில் ஏறிப் புறப்பட்டார். இன்றிரவு அவரின் கனவில் கணபதிப்பிள்ளை வரக்கூடும்...

10.06.2024 அன்று இ.சு.முரளிதரனின் 50 ஆவது அகவையை கொண்டாடி மகிழ்ந்து அவரது இல்லத்திரல் “இ.சு.முரளிதரன் வாழ்வும் படைப்பு” நூல் வெளியீடும் நடைபெற்றது. திரு தி.செல்வமனோகரன் தலைமையில் நடைபெற்ற இந்நிகழ்வில் இ.சு.முரளிதரனின் படைப்புகள் பற்றி சோ.ப. இ.இராஜேஸ் கண்ணன், ந.மயூரநுபன், சிவ.ஆருரன், வேல்.நந்தகுமார், மா.செல்வதாஸ், த.ஜெயசீலன், சி.விமலன், ர.தர்மினி, அ.பொளநந்தி, யாத்ரிகன், உடுவில் அரவிந்தன் ஆகியோர் உரை யாற்றினார்கள். நூல் பற்றிய வெளியீட்டுரையை த.அஜந்த குமாரும், கருத்துரையை தானா விஷ்ணுவும் நன்றியுரையை க.பரணீதரனும் நிகழ்த்தினார்கள்.

அலெக்ஸ் பரந்தாமனின்

“கடலைகளை மேவிய கதை”

நாவலும் அதன் பின்னால் இயங்கும் அரசியலும்

கூலிகள், வன்னியிலிருந்து தப்பியோடியோர், இறுதிப் போரில் சரணடைந்தோர், சரணடைந்து காணாமல் போனோர், பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டோர், அரசு, அரசு படைகள், அரசுடன் சேர்ந்தியங்கும் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள்... என நீண்டு செல்லும் பலர் இப்போரின் பங்காளிகள். அனைத்து வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களையும் ஒரே நூலில் உள்ளடக்குவது இயலாத காரியம்.

மேலும் போரில் கலந்து கொண்ட அதிகாரம் படைத்த தரப்புகளாக அரசும், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பும் காணப்படுகின்றன. வன்னி மண்ணைக் கைப்பற்ற அரசு மனிதாபிமானப்போரைமுன்னெடுத்த போது வன்னி மண்ணில் அதிகாரம் படைத்த தரப்பாக விடுதலைப் புலிகள் விளங்கினர். ஆகையால் வன்னி மண்ணில் பிறக்கும் இலக்கியம் விடுதலைப் புலிகளின் செயல்களை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் அமையும். போர் முடிவடைந்த பின்னர் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு கவிழ்க்கப்பட்ட நிலையில் அவர்களுக்கு எதிராக இலக்கியம் படைப்பதில் எவ்வித நெருக்கடியும் கிடையாது. அவர்களுக்கு ஆதரவாக இலக்கியம் படைப்பது அச்சுறுத்தலானது.

01. இறுதிப்போர் குறித்துப் பேசும் நாவல்கள் சில

தமிழ்க்கவி, யோ.கர்ணன் ஆகியோர் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் நிதர்சனப் பிரிவில் இயங்கியவர்கள். விடுதலைப் புலிகளின் தோல்வியின்பின் அவர்களை விமர்சித்து இலக்கியம் படைத்தவர்கள். புலிகளின் கைகளாலேயே அவர்களின் கண்களைக் குத்தும் இவ்வாறான செயற்பாட்டிற்கு புலி எதிர்ப்பு இலக்கிய வாதிகள் வெளிப்படையாகவே ஆதரவு வழங்கினர்.

1. கொலம்பசின் வரைபடங்கள்
யோ.கர்ணனால் எழுதப்பட்ட நாவல்.
விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் வளங்களை கூடவிருந்து

ஈழப்போரின் இறுதிக்கட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும் இலக்கியப் படைப்புகள் பல தோன்றியுள்ளன. புலிச் சார்பு அதாவது தமிழ்த் தேசியச்சார்பு இலக்கியம், அல்லது புலி எதிர்ப்பு இலக்கியம் என்ற இருவகைகளில் அவை அடங்கியும் விடுகின்றன. அண்மையில் “கடலைகளை மேவிய கதை” என்ற நாவல் வெளியாகி, அது ஒரு “நடுநிலை” இலக்கியம் எனப் பலராலும் பரப்புரை செய்யப்பட்ட வந்த நிலையில், நடுநிலை என்ற ஒன்றே கிடையாது என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ள நான் அந்நூலை வாங்கிப் படித்தேன். அந்நூல் எவ்வகைக்குள் அடங்குகிறது என்பதையும், அந்நூலுக்குக் கொடுக்கப்படும் முதன்மை குறித்தும் இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

ஈழப்போரின் இறுதிக்காலம் என்பது தோராயமாக 2006 மே முதல் 2009 மே வரை கொள்ளலாம். மே 10 இன் இடைத்தங்கல் முகாம்களில் செய்யப்பட்ட கடத்தல்கள் காணாமல் போதல்களும் நிகழ்ந்த காலமும் இதில் அடங்கும். இப் போரை படைப்பிலக்கியத்தில் முழுமையாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமாயின் பல தரப்புகளிலிருந்து வகை மாதிரிப் பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டு விரிந்த தளத்தில் எழுதப்பட வேண்டும். தழீழிழி விடுதலைப் புலிகள், அவர்களின் தனித் தனித் துறையினர், அமைப்பிற்கு விசுவாசமான போராளிகள், அமைப்பை அண்டிய பிழைக்கும் உதிரிப் போராளிகள், அமைப்பின் பணியாளர்கள், கட்டாய ஆட்சேர்ப்பில் இணைக்கப்பட்டோர், மாவீரர் - போராளிகுடும்பங்கள், அரசு அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள், வைத்தியர்கள், விவசாயிகள். மீனவர்கள், வயற்

சுரண்டிப்பிழைக்கும் விசுவாசமற்ற உறுப்பினர் சிலரை முதன்மைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு கதை நகர்த்தப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய மாந்தர்களை முதன்மைப் பாத்திரமாகப் படைத்தமையால் விடுதலைப் புலிகள் மீதான படிமம் சிதைந்து போகிறது.

2. ஊழிக் காலம்

தமிழ்க் கவியால் எழுதப்பட்ட நாவல். இவரது நாவலில் விடுதலைப் புலிகளின் அமைப்பை விமர்சனம் செய்வதோடு வன்னி மண்ணில் வாழும் மக்களின் துயரும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. உண்மையை எழுதினேன்; வரலாற்றைக் கூறினேன் என்றபடி கடந்து செல்கிறார். வன்னி கடந்து ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மக்களையும் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துகின்றார்.

விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் வளத்தைப் பயன்படுத்தி வாழ்ந்துவிட்டு, உள்வீட்டு இரகசியங்களை அதாவது உட்கட்சி விமர்சனங்களை பொதுவெளியில் வைத்ததால் அவர்களின் நேர்மை குறித்த கேள்வி எழுப்பப்பட்டது.

3. நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு

நா.யோகேந்திரநாதனால் எழுதப்பட்ட நாவல் (பாகம் 1, 2) விடுதலைப் புலி வீரர்களையும், தேசியப் போராட்டத்தை விரும்பும் மக்களையும் முதன்மைப் பாத்திரங்களாக ஏற்று எழுதப்பட்டுள்ளது. முள்ளிக் குளத்திலிருந்து முள்ளி வாய்க்கால் வரை கதைக்களம் காணப்படுகின்றது. அவரும் தமிழ்க் கவி, யோ.கர்ணன் போல் நிதர்சனத்தில் பணிபுரிந்தவர். போருக்குள் வாழ்ந்தவர். விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு கவிழ்க்கப் பட்ட பின்னரும் அதற்கு விசுவாசமாக இருப்பவர். ஆசிரியர் தனது முன்னுரையில், //... உலக வரலாற்றுக்கு வீரத்தாலும், தியாகங்களாலும், இரத்தத்தாலும், கண்ணீராலும் தமிழ் மக்கள் வழங்கிய ஒரு வீர காவியத்தின் ஒரு சில துளிகளை என் பேனா முனையில் தொட்டெழுத விரும்பினேன்... இந்தப் புனிதப் பயணத்தை இலக்கியக்காரர்களாக தங்களை முத்திரை குத்தி வைத்திருக்கும் ஒரு சிலர் தங்கள் சொந்தப் பெயருக்கும் புகழுக்குமாகவும் தம்மை விமர்சக வித்தகர்களாகக் காட்டு வதற்காகவும் யானை பார்த்த குருடர்களின் பார்வையில் இப்போரைப் பதிவு செய்ய முயன்ற போது போருக்குள் வாழ்ந்து இதன் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும், நகர்வுகளையும் அனுபவித்த நான் மௌனம் காப்பதை பெருங்குற்றமாகவே கருதினேன்...//என எழுதுகிறார். நா.யோகேந்திரநாதன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து தமிழ்த் தேசியக் கொள்கையை ஏற்றவர். ஆசிரியரின் அரசியல் நேர்மை மெச்சத்தக்கது. மேலும் தோல்வியடைந்த அமைப்பை தூக்கி நிமிர்த்தி எழுதுவது மிகவும் சிரமமானது. வெற்றியீட்டி போரின் பரணி பாடுவதைக் காட்டினும் தோல்வியுற்ற ஒரு போரின் நியாயத்தன்மையைக் கூறி தூக்கி நிறுத்துவது மிகவும் சவாலானது. இயலாது என்றே கூறவேண்டும். முறிகண்டியில் உக்கிர மோதல் என எழுத வேண்டும்; போராளிகளின் வீரத்தையும் போர்த்திறனையும் மெச்ச வேண்டும். மறுநாள் போர் அறிவியல் நகரில் நடைபெறுவதாக எழுத வேண்டும்.

“என்ன வீரம் ஆயி முன்னுக்குத் தானே வாறான்” என்ற எள்ளல் வந்து விடும் அல்லவா. அச்சுறுத்தலுக்கு மத்தியில் இந் நாவலைப் படைத்த நா.யோகேந்திர நாதன் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்.

02. 2009மே இன் பின் தோன்றிய புலி எதிர்ப்பு நாவல்கள் சில

1. ஷோபா சக்தியின் “Box” மற்றும் “இச்சா” நாவல் மேற்படி இரு நாவல்களிலும் விடுதலைப் புலிகளை இழிவுபடுத்தியுள்ளார். இவர் அரசையும் விமர்சனம் செய்துள்ளார். ஒடுக்கும் அரசையும் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகப் போரிடும் ஒரு விடுதலை அமைப்பையும் ஒரேவிதமாகப் பார்க்க இயலாது என்ற புரிதல் அவசியம்.

2. நொயல் நடேசனின் “கானல் தேசம்” நாவல்

இவர் ஒடுக்குமுறை அரசு சிறந்தது; தமிழ் மக்கள்மேல் பாசம் கொண்டது என எழுதி அரசைத் தொழுது விடுவார். இந்த இடத்தில் மாத்திரமே இவர் ஷோபாசக்தியிலிருந்து வேறுபடுவார். பாலியல் வக்கிர எழுத்திலும் சரி, பொய் புனைவு செய்வதிலும் சரி இருவரும் ஆளுக்காள் சளைத்தவர்கள் அல்ல. Box, இச்சா, கானல் தேசம் ஆகிய மூன்று நாவல்களுமே விடுதலைப் புலிகளின் படிமத்தைச் சிதைப்பதற்காகவே எழுதப்பட்டவை.

மேலும் செங்கை ஆழியானின் ருத்ர தாண்டவம், ம.பொன்னம்பலத்தின் சங்கிலியன்தரை போன்ற நாவல்களும் விடுதலைப் புலிகளின் தோல்வியை வரவேற்று எழுதப்பட்டவை.

03. புலி எதிர்ப்பு இலக்கியத்தில் காணப்படும் இரு பெருங் குறைபாடுகள்

1. பொய்யுரைத்தல்

இதில் முதன்மையானவராக நொயல் நடேசனைக் கூறலாம். சயந்தனின் ஆறாவது நாவலில் வெற்றி என்ற போராளிப் பாத்திரம் வருகிறது. இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினரின் காலத்தில் சிறப்பாக செயற்பட்டு ஒரு போராளி கப்டன். வெற்றி (சங்கானை). உண்மைப் பாத்திரம். நிலாமதி என்ற பாத்திரம் கற்பனை. இரண்டு பாத்திரங்களையும் இணைக்கின்ற போது நிலாமதியும் உண்மையில் வாழ்ந்தவர் என்ற தோற்றப்பாடு வாசகர் மனதில் தோன்றிவிடும்.. சயந்தன், ஷோபாசக்தி இருவரும் கிளு கிளுப்பாகப் பொய்யுரைப்பார்கள். ஆயினும் நொயல் நடேசன் அதீதமாகக் கற்பனை செய்து பொய்யுரைப்பார். பெண் போராளிகளை பாலியல் வக்கிரம் கொண்டு இழிவு செய்து எழுதுவார். பொது வாகவே புலி சார்பு இலக்கியங்களில் பொய்யுரைப்பது கிடையாது. விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக வரக் கூடியதைத் தவிர்த்து விடுவார்கள். உண்மையை வெளிப்படுத்தாது விடுவதும் பொய்யுரைத்தலும் ஒன்றல்ல. விடுதலைப் புலிகள் புலனாய்வுப்பிரிவின் மூலமாக தென்னிலங்கையில் செயற்பட்டதைக் கூற அவர்களால் இயலுவதில்லை. காரணம் : நீடித்துவரும் விடுதலைப் புலிகள் மீதான தடை; மற்றது அப்படி

எழுதப்படும் பட்சத்தில் அந்த எழுத்தாளர் நீதிமன்ற நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்தப்படுவார். இதனை அரிய வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தி, புலி எதிர்ப்பு இலக்கிய வாதிகள் புலனாய்வுத் துறைப் போராளிப் பாத்திரங்களை தம் மனம் போன போக்கில் படைப்பதோடு வன்மத்தையும் பாலியல் வக்கிரத்தைக் கொட்டியும் எழுதி விடுகின்றனர். கானல் தேசத்தில் வரும் செல்வி, விக்னேஷ் பாத்திரங்கள்; இச்சாவில் வரும் ஆலா, சுல்தான் பப்பா பாத்திரங்கள் போன்றன எடுத்துக்காட்டுகள். இரண்டு நாவல்களுமேயதார்த்தமற்ற படைப்புகள்.

2. புனைவுத் தர்க்கம் இல்லாமை

புலி எதிர்ப்பு நாவல்களில் கதை நிகழும் இடம், காலம் கவனிக்கப்படுவதில்லை. முதன்மைப் பாத்திரப் படைப்பு சீர்கெட்டு நிற்கும். ஏன் இவ்வாறு நிகழ்கின்றது எனப் பார்க்கும் போது உண்மை புலப்படும். புலிகளுக்கு எதிரான முக்கிய சம்பவங்களைப் பார்த்தால்,

1. இதர இயக்கங்களைத் தடைசெய்தது
2. முஸ்லீம்கள் வடக்கிலிருந்து வெளியேற்றல்
3. சிறைமுகாம்கள்
4. உட்கட்சி முரண்பாடுகள்
5. கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை 1986 முதல் 2009 வரையான காலப் பகுதிக்குள் நிகழ்ந்தவை. மேற்படி நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஒரேயொரு பாத்திரத்தின் வாழ்க்கையில் இணைத்துவிட முடியாது. செங்கை ஆழியான் தனது ரத்ர தாண்டவம் நாவலில் சத்தியன் (முதன்மைப் பாத்திரம்) 1986, 1990, 2009 ஆகிய காலப் பகுதி ஒவ்வொன்றிலும் இளைஞனாக இருக்கிறான். நொயல் நடேசன் தனது கானல் தேசம் நாவலில் 1990, 1993 ஆகிய காலப்பகுதிகளில் நடைபெற்ற சம்பவங்களை ஒன்றாக்கியுள்ளார் (பக் 315)

04. 'கடலைகளை மேவிய கதை' நாவல்

மன்னாரிலிருந்து முள்ளி வாய்க்கால் வரை சென்ற இறுதிப் போரில் கைவேலியிலிருந்து புது மாத்தளன் வரை இடம் பெயர்ந்த ஒரு குடும்பத்தின் கதை. சிறிய காலத்தில், சிறிய நிலப்பரப்பில் நிகழும் இடப்பெயர்வில் முழுவிடயத்தையும் உள்ளடக்கி விட முடியுமா என்றால் இல்லை! அப்படியாயின் நாவலின் நோக்கம் யாது? அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் அவலத்திற்கு பெரிதும் காரணமானவர் விடுதலைப் புலிகளே என வலியுறுத்தும் முகமாக பாத்திரங்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. அதற்கு ஏற்றாற்போல் காட்சிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

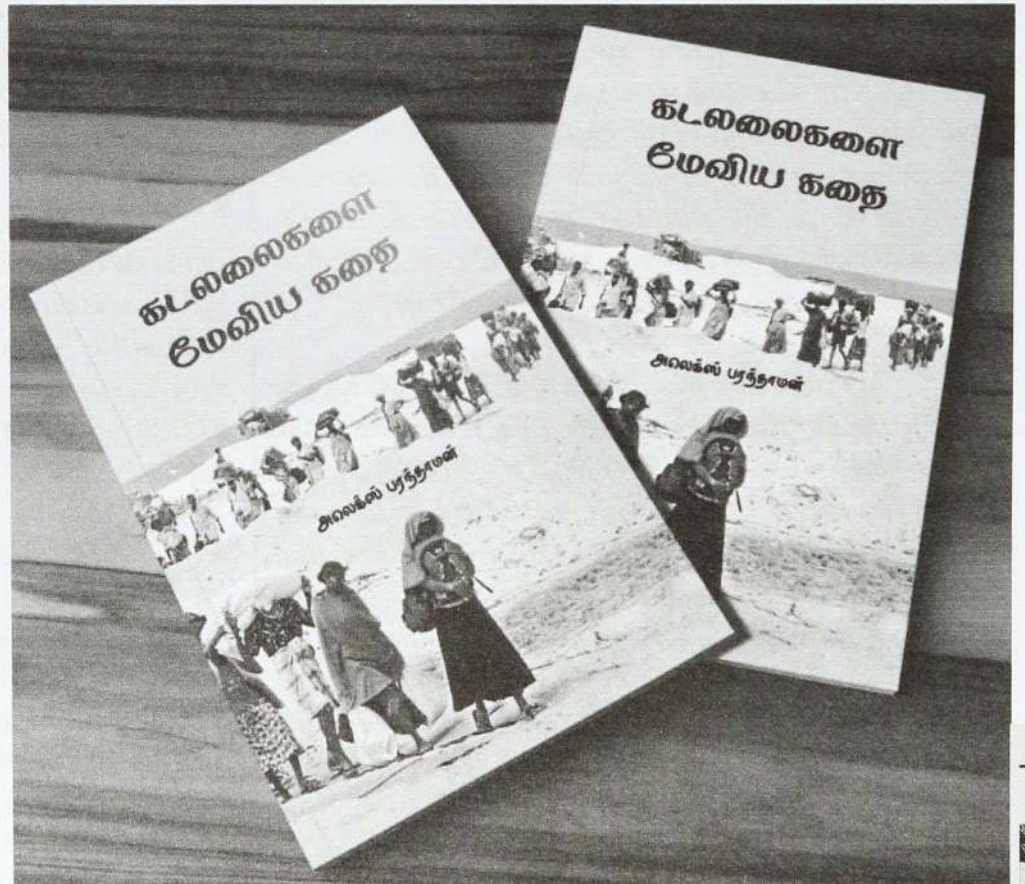
1. கதை பரமன், பவி என்ற இளந்தம்பதி அவர்களுக்கு ஒரு சிறு

பிள்ளையும் இருக்கின்றது. போரின் பிடி இறுக்கமடைய கைவேலியிலிருந்து இரணைப்பாலையிலுள்ள பவியின் தங்கை உமா வீட்டிற்கு இடம் பெயர்கின்றனர். போர் அவர்களை நெருங்க மீண்டும் வலைஞர் மடத்திற்கு இடம் பெயர்ந்த பவியின் இளைய சகோதரி சின்னத் தங்கைச்சி வீட்டில் தங்குகின்றனர். மாத்தளன் - கப்பல் றோட் வரை கதைக்களம் உள்ளது. பவியின் தந்தை ஐயா இறுதியில் எறிகணை வீச்சில் எரிந்து கருகிக் கிடக்கிறார். ஏனையோர் படையினர் பக்கம் வருவதோடு கதை முடிகிறது. பாலர், அவரின் மனைவி, பெரியப்பு ஆகிய பாத்திரங்கள் இடையில் வந்து போகின்றன. மிகவும் சிறிய கதை தான். ஆனால் 231 பக்கங்களுக்கு சம்பவங்களைக் கொண்டு விரித்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு, புலிகளை மக்கள் தீட்டு தல், மக்களை அரசு கட்டுப்பாட்டுக்குள் செல்ல புலிகள் அனுமதிக்காமை, உணவுத் தட்டுப்பாடு, சுகாதாரக் குறைபாடு, எறிகணை வீச்சு, விமானக் குண்டு வீச்சு என அனைத்துச் சம்பவங்களையும் சில இடங்களில் நேர்மையோடும் பல இடங்களில் நேர்மையற்றும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

எந்தவொரு படைப்பாளிக்கும் ஓர் அரசியல் நிலைப்பாடு இருக்கும். அரசியல் நிலைப்பாடு ஏதுமற்ற படைப்பாளியோ படைப்போ செல்லாக்காக தான். இயல்பில் மனிதன் ஓர் அரசியல் பிராணி என்கிறார் அரிஸ்ரோட்டில். இந்த நாவலாசிரியருக்கு உறுதியாக ஒருநிலைப்பாடு இருக்கும்.

//சாதாரண பொதுமகனின் பார்வையில் தம்மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட யுத்தத்தையும் அதனுள் வாழ்ந்த அவலத்தையும் அரசியல் சார்பு நிலைநின்று நோக்காது, வெளிப்படையாக சம்பவத் தொடர்களின் ஊடாக இது எடுத்துச் சொல்கின்றது. வேறு வழியின்றி அக்காலப் பகுதியில் வன்னியில்

வாழ நிர்வகிக்கப்பட்ட ஓர் இளம் குடும்பஸ்தனின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் ஊடாக, அக் கால கட்டத்தை எழுது மனங்களில் விரித்துச் செல்கிறார்// - ச. தனுஜன் - அட்டைக்குறிப்பு.

மேற்படி குறிப்பு அரசியல் சார்பு நிலையை வெளிப்படையாகக் காட்டுகின்றது.

ஆசிரியர் புலிகளை மட்டும் விமர்ச்சிக்க வில்லை; படையினர் எறிகணை வீசுவதையும் எழுதியிருக்கிறாரே. ஆகையால் இது நடுநிலை என வாதிடக்கூடும். படையினரின் பாகுபாடற்ற எறிகணை வீச்சும், தமிழ் புனர்வாழ்வுக் கழகம் மக்களுக்கு பால் கஞ்சி ஊற்றியதையும் (பக் 219) பதிவு செய்யாது விடின் அது இறுதிப் போர்க்களமே அல்ல என்றாகிவிடும். ஆகையால் விருப்பமின்றி நிர்வகித்ததின் அடிப்படையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

நாவலின் இறுதியில், //... முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியை நோக்கி ஓடிப்போன மிகுதி மக்களையும் மீட்கவென போருக்கான அடுத்தகட்ட நகர்வுகளை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது இராணுவம்// (பக் 231) ஆசிரியன் அரசியல் நிலைப்பாடு புரிகிறது. கப்பல்வீதியில் படையினர் குறுக்கிட்ட போது விடுதலைப்புலிகளோடு இணைந்து சென்ற மக்களை “ஓடிப்போன” என்ற சார்படக் கூறுகின்றார். படையினரை மீட்பதாகப் பதிவு செய்கிறார்.

2. நாவலில் உள்ள புலிவசைபாடல்கள்

அ) புலிகளும் மக்களும் ஒன்றல்ல; மக்கள் வேறு புலிகள் வேறு எனச்சித்திரிக்க முயன்றுள்ளார். புலிகளை ஆதரிக்கும் சிறப்பான பாத்திரம் எதுவும் இல்லை. உமாவின் கணவன் குணாளன் தன்னிலை மறந்து மது குடிப்பவன். போதை தலைக்கேறி பின் இயக்கப்பாட்டு பாடுகிறான். புலிகளைப் புகழ்கிறான். புலிகளுக்கு ஆதரவாக குணாளன் மட்டுமே நாவலில் உள்ளான். புட்டுக்குள் மாவும் தேங்காய்ப் பூவும் போல மக்களோடு புலிகள் இருந்ததே மக்களைப் படையினர் கொல்வதற்கான காரணம் என நாவலில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. கிபிர் விமானத் தாக்குதலில் மக்கள் கொல்லப்படும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் புலிச்சீருடையோடு ஒருவன் மக்களருகே வருவதால் மாத்திரமே விமானக் குண்டு வீச்சு அங்கு நிகழ்ந்து அப்பாவிப்போதுமக்கள் இறக்க நேரிடுகிறது. என விமானப்படையினரின் இயலாமையில் வருத்தம் அடைகிறார் ஆசிரியர்.

ஆ) விமானக் குண்டு வீச்சில் சிக்கிச் சிதைந்து கிடக்கும் விடுதலைப்புலிகளின் உடல்கள் பற்றி கேலித்தொனியில் கொச்சையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. மக்கள் குடியிருப்பின் நடுவே அமைந்திருக்கும் கடற் புலிகள் முகாம் விமானத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகிறது. விமானியின் திறமை பாராட்டப்படுகின்றது. தென்னை மரத்தில் தொங்கும் ஒரு கைத்துண்டை காட்டி பேசும் வார்த்தை கொச்சையாக இருக்கிறது (பக் 66). //... கிபிரடிச்ச இடத்தில் கிடந்த சதைத் துண்டங்களை நினைச்சுப் பாக்க சத்தி வருது// (பக் 74). வன்மமான உரையாடல்கள் உள்ளன.

இ) வயோதிபப் பெண்ணுக்கு புலிச்சீருடை அணிந்தவன் பச்சை மட்டையால் அடிக்கிறான் (பக் 19). விடுதலைப் புலிகளின் தலைவரை மக்கள் பிரபாகரன் என்று சொல்வதாக வருகிறது. பொதுவெளியில் பிரபாகரன், என்று பேசுவார்களா என்பது கேள்விக்குரியது. இயக்க உறப்பின்ன, வீரன் என எங்கும் பதிவிடப்படவில்லை. புலிச் சீருடை அணிந்தவன், பிஸ்ரல் காறன், ஆயுதத்தோடு வந்தவன் என்றே எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஈ) நாவல் முழுவதும் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு பற்றியே எழுதப்பட்டுள்ளது. எறிகணை வீச்சில் மக்கள் கொல்லப்பட்டு அழுகரல் கேட்கின்ற போதும் கூட “பிள்ளை பிடிக்காறர் போல்” என்றே பாத்திரங்கள் கூறுகின்றன.

உ) மாவீரர் குடும்பத்தையும் நாவலில் விட்டு வைக்கவில்லை. குணாளனின் வீட்டு வளவில் கேட்டுக் கேள்வியில்லாது ஒருவன் புகுந்து பதுங்கு குழிக்கு தென்னைமரம் வெட்டுகிறான். கேட்டால் மாவீரன் குடும்பம் என்கிறான். (பக் 133) காட்சி ஒவ்வாமையாக இருக்கிறது..

3. நாவலில் நம்பகமற்ற இரு காட்சிகள்

பல காட்சிகள் உள்ளன. மிக மோசமான இரு காட்சிகள் பற்றிப்பார்க்கலாம்.

அ) கைவேலியிலுள்ள தமது வீட்டைப் பார்க்க பரமனும் பெரியப்புவும் செல்கின்றனர். தீடி ரென அங்கு தோன்றியபடைச் சிப்பாய்கள் அவர்களைக் கைது செய்து படையதிகாரி முன் கூட்டிச் சென்று நிறுத்துகின்றனர். விடுதலைப் புலிகளையும் தலைவரையும் கேவலமாக விமர்சனம் செய்வதற்காகவும் படையினரை நல்லவர் என நிரூபிப்பதற்காகவும் இக்காட்சி வலிந்து புகுத்தப்பட்டுள்ளது. முன்னணிக் காவலர் (FDL) கடந்து எப்படிச் செல்ல முடியும். மீறி அப்படிச் சென்று சிக்கிவிட்டால் செட்டிக்குளம் நலன்புரி முகாமிற்கு அனுப்பப்படக்கூடும். அல்லது... (பக் 114-127)

ஆ) கட்டாய ஆட்சேர்ப்பின் பொருட்டு பரமனையும் மனோவையும் போராளி ஒருவன் கைத்துப்பாக்கியோடு விரட்டுகிறான். பரமன் அவனின் கண்ணில் மண்ணை அள்ளி வீசிவிட்டு அவனது துப்பாக்கியைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடுகிறான் (பக் 215-218) காட்சி சினிமாத்தனமாக இருக்கிறது. அறவே வாய்ப்பில்லை.

4. நாவலில் பேசப்படும் அரசியல் உரையாடல்

நாவலில் பேசப்படும் ஆழமற்ற தத்துவ விளக்கம் ஒவ்வாமையைத் தருகின்றது. //“கள்ளு விக் கிறவன், கறிவிக் கிறவன், கஷ்டப்பட்டவன், எஸ்டேட் காரனர் பிள்ளையைப் பாத்து போராட்டத்துக்குப் போங்கோ என்று மேட்டுக்குடி சாதியாக்கள் சொல்லிக் கொண்டு, தங்கட பிள்ளையைப் பொத்திப் பொத்திப் பாதுகாத்து படிப்பிக்க வெளிக் கிட்டவை...// (பக் 151) புலி எதிர்ப்பு இலக்கியவாதிகள்

அனைவரும் இதனை எழுதுவர். ஒரு சாதி இன்னொரு சாதியை போரிட அனுப்பவுமில்லை; அழைக்கவுமில்லை. போர்க்காலத்தில் அனைத்துச் சாதியினரிடையே கல்விகற்றோர், புலம்பெயர்ந்தோர் இருக்கின்றனர். பேரினவாத அரசு சாதி கடந்து இனரீதியாகவே ஒடுக்குமுறை செய்தது. ஆசிரியரின் அரசியல் புரிதலின் போதாமையை நாவல் பூராகவும் வெளித்தெரிகின்றது.

5. நாவலிலுள்ள மேலும் சில போதாமைகள்

அ.மொழிக் கையாட்சியில் போதாமை உள்ளது. அகதி, பொண்டாட்டி, ரேஷன் போன்றன வன்னியில் வழக்கில் இல்லாத சொற்கள். துப்பாக்கியோடு ஒருவன் வருகிறான். அவன் பெயர் சீராளன் என்கிறான். தொடர்ந்து நாவலில் சீராளன் எனக் கூறாது துவக்கோடு வந்தவன் என எழுதப்படுகிறது. விடுதலைப்புவிகள் சந்தோஷம் என்ற சொல்லை பன்படுத்துவதில்லை. ஆசிரியரும் ஈழநாடத்தில் பணிபுரிந்தவர். விடுதலைப்புவிகள் சீர்திருத்தி சொற்களை மீண்டும் சமஸ்கிருத மயப்படுத்தி எழுதுவதன் மூலம் அவர் கூற முற்படும் செய்தி என்ன? புவிகள் தமிழை விரும்பினர் என்பதால் நாம் தமிழை வெறுப்போம் என்பது சிறுபிள்ளைத்தனமானது.

ஆ. முதன்மைப் பாத்திரமாக பரமன் இருந்தாலும் வீச்சுக் குறைவாகவே உள்ளது. துணைப் பாத்திரங்கள் சில இடங்களில் முதன்மை பாத்திரத்தை விஞ்சுகிறது. வாசகர்கள் யாரோடு அடையாளப்படுவது என்ற குழப்பத்துக்கு உட்படுவர்.

6. நாவல் பற்றி முடிவுரை

மேற்படி நாவலானது தீவிர புலி எதிர்ப்புகள் நாவல். நொயல் நடேசன் இந்நாவலின் வரைபைப் படித்திருக்கிறார். //நூல் அச்சுக்கு போவதற்கு முன்பாக வாசித்தேன்... அலெக்ஸ் பரந்தாமனால் பதிக்கப்பட்ட நூலை எல்லோரும் உண்மைக்கதை என நினைத்து வாசிக்க வேண்டும்//(May6) அவரது முகநூல்ப் பக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகையால் அலெக்ஸ் பரந்தாமன் அவர்களின் பின்னாலுள்ள மறைக்கரங்கள் மீதும் கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது.

இது வெறும் புனைவல்ல! என்ற தன் முன்னுரையில்...//இங்கே நான் எவர் பக்கமும் “சர்யந்து நின்று” எதையும் வெளிப்படுத்த வில்லை. உள்ளதை உள்ளபடியே உரைத்துள்ளேன்... “இது வொரு புனைவு...” எனப் புலம்புவோர் குறித்து எனக்கு எந்தவொரு அக்கறையுமில்லை//என துளுரைக்கிறார்.

மேற்படி நாவலின் வெளியீட்டு நிகழ்வு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் 11.05.2024 நடைபெற்றிருந்தது. ஏற்புரையில் நூலாசிரியர் பேசும் போது... //மேற்படி நாவலை ஈழப்பதிப்பகங்கள் நிராகரித்த நிலை திரு ச. தனுஜன் அதனைப் பதிப்பித்துத் தந்தார்... இக்கதை என்னுடைய சொந்த அனுபவம். பரமன் என்பது பரந்தாமன், அதாவது நான்; பிபி என்பது என் மனைவி பேபி; மைத்துனி லதா உமா என்றும், சகலன் தாளன் குணாளன் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது//என்ற

சாரப்படக் கூறினார். ஆனால் நாவலில் மேற்படி நபர்கள் இளம் வயதுடையவராகக் காட்டப்படுகின்றனர். மேலும் புலியிடமே பிஸ்ரல் பறித்த பரமன் இந்த நாவலாசிரியரா? மேலும் அவர் தனது முகநூல் பக்கத்தில் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்://...ஒரு தடவை நான் இரணைப்பாலையில் இருந்து மனைவிக்குச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வீட்டைப் பார்க்க கைவேலிக்கு வந்தபோது எனது வளவுக்குள் “அவர்கள் சிலர்” நின்றுருந்தார்கள். பின் வளவுக்குள் நன்கு வளர்த்திருந்த மரவள்ளித் தடிகள் இழுக்கப்பட்டு, கிழங்குகள் பிடுங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பக்கத்தில் மைத்துனி வீட்டு மரமொன்றில் தோலுரிக்கப்பட்ட நிலையில் ஒரு குட்டியாடு தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இதற்கு விளக்கங்கேட்ட எனக்கு, ஒரு துப்பாக்கிக்காரன் ஏ.கே.துவக்கின் பின்பகுதியால் அடித்த இடத்தில் எனது பல்லு உடைந்து இன்றும் அது சாட்சியாக இருக்கிறது. ஆடு தொங்குவதையும், கிழங்குகள் பிடுங்கியதையும் நான் ஏற்கனவே கோமகனின் “நடு” இணைய இதழில் குறிப்பிட்டு விட்டேன். துவக்கால் அடித்து பல்லுடையும் நிகழ்வை பாத்திரங்களையும் காட்சியும் சிறிது மாற்றி, நாவலில் பெரியப்பு இராணுவத்திடம் அடிவாங்கி பல்லுடையதொகைக்காட்டியுள்ளேன்//(அலெக்ஸ் பரந்தாமனின் முகநூலிலிருந்து)

நாவலுக்காக அவர் எழுதிய முன்னுரையில் அவரே முரண்படுகின்றார். அதற்கப்பால் இயக்கத்திடம் விளக்கம் கேட்டது; அவர்கள் அடித்தது வாய்ப்பில்லை. குட்டியாட்டு இறைச்சி சாப்பிட முடியாது. அது மஸ்கற் போல வழுவுமு என இருக்கும். “குட்டியாடு கொழுத்தாலும் வழுவுமுப்புத் தீராதது” என்ற சொல்வடை தமிழில் உள்ளது. கைவேலியில் இறைச்சிக்கா பஞ்சம். குட்டியாட்டைக் கூட புவிகள் விட்டு வைக்க மாட்டார்கள் என்று நொல் நடேசன் பாணியில் சொல்ல முன்றதன் விளைவே இது.

முடிவுரை

1. ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக போராடும் ஓர் இனத்தில் தோன்றும் இலக்கியம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும். “கலகம் செய்ய நிமிர்ந்து விட்டவனுக்கு உதவி செய்வதே இலக்கியத்தின் பணி” மாக்கிம் கோர்க்கி, “உதவி செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை உபத்திரவம் செய்யாமல் இருந்தாலே போதும்” என்ற நிலையில் இருக்கிறது எம் இலக்கியம்.

2. புவிகள் மண்மீதும், தமிழ் இனம் மீதும் கொண்ட பாசம் அளவிட முடியாதது. அதனைத் தமிழ் மக்களும் விளங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அது கேள்வி எழுப்ப முடியாதது. வன்னியில் இறுதிப் போரில் இருட்டுமடு (விசுவமடு) வரையில் புவிகளோடு மக்கள் விருப்பத்துடனேயே இணைந்து வந்தனர். உணவுத்தட்டுப்பாடு, அரசின் பாகுபாடற்ற எறிகணை வீச்சு போன்ற நெருக்கடியினால் மக்கள் தப்பியோட விரும்பினர். அரசுக் கட்டுப்பாட்டில் சென்றது அரசின் மேல் நம்பிக்கை கொண்டல்ல. தம்மைப் பாதுகாக்க மட்டுமே. நாவலில் கூறுவது போல் புவிகளை வெறுத்த மக்களை படைகள் பக்குவமாக மீட்டெடுத்தனர். எனின் 2010 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தென்னிலங்கையில் வென்றது போல்

மஹிந்த ராஜபக்ஷ வன்னியிலும் வென்றிருக்க வேண்டும்.

3. புலிகள் மீது வெறுப்புற்ற பலரும் புலி எதிர்ப்பு இலக்கியம் படைக்கிறார்கள்; அல்லது அவ்வாறு படைப்பவரைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்நாவலும் அந்த விதிக்குள் அடங்கி விடுகின்றது. தாம் புலி எதிர்ப்பு இலக்கியம் படைக்கின்றோம் என பொதுவெளியில் கூறிவிட்டால் அரசு ஒத்தோடிகளாகி, தமிழ் மக்களிடமிருந்து விலகிவிட நேரிடும் என்பதனால் அவ்வாறு கூறுவதில்லை. மாறாக அப்பாவி மக்களுக்காக, விளிம்புநிலை மக்களுக்காக, உழைக்கும் வர்க்கத்திற்காக, மனித உரிமைக்காக ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்ட வேன, இரு பக்க துப்பாக்கிகளுக்கும் எதிராக, என்று ஏதோ வென்றில் தம்மும் பொருத்திக் கொண்டு வெளிப் படுத்திகின்றார்கள். இந்த வார்த்தைகளின் பின்னாலுள்ள உளவியல் ஆராய்ப்பட வேண்டியுள்ளது. விடுதலைப்புலிகள் போராட்டத்திற்கும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கும் சம்பந்தம் ஏதும் கிடையாது போல காட்ட முற்படுகிறார்கள். புலிகள் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் போல அந்நியராகவும், தாம் முள்ளிவாய்க்கால் போரில் மக்கள் துயர்கண்டு தமது தொண்டைக்குழிக்குள் அன்னந்தண்ணி இறங்கவில்லை என்றாற் போல் எழுதி விடுகின்றனர்.

2009 மே 17 அன்று கணத்துக்கு கணம் மக்கள் மடிந்து கொண்டிருந்தவேளை யாழில் என்ன நடைபெற்றது என்பதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறலாம். ஜீவநதி இதழ் 130 இல் தெனியான் அவர்கள் எழுதிய “திரும்பிப் பார்க்கிறேன்” என்ற நினைவுக் குறிப்பில். //யாழ் இலக்கிய வட்டம் வருடத்தில் அதற்கு முதல் வருடம் இலங்கையில் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளுள் சிறந்த தொகுதியினைத் தேர்வு செய்து “நாவேந்தன் விருதினை” வழங்கி வந்தது. நல்லை ஆதீனத்தில் நடைபெற்ற விழாவில் எனது “இன்னொரு புதிய கோணம்” சிறுகதைத்தொகுதிக்கு 17.05.2009 இல் விருதினையும் பணத்தொகையையும் பெற்றுக் கொண்டேன் //(பக் 43)

யாழ் இலக்கிய வட்டத்தலைவர் செங்கை ஆழியான். பின்னர் விடுதலைப்புலிகளின் தோல்வியை வரவேற்று “விடிலைத்தேடி”, “ருத்ர தாண்டவம்” என்ற

நாவல்களைப் படைத்தார். இவை மக்கள் மீதான பாசத்தினால் அல்ல; புலிகள் மீதான காழ்ப்பினால் என்பதே உண்மை.

4. ஒரு கரும்புலி மாவீரன் பற்றிய உண்மையான பதிவினை தேவைகருதி இங்கு பதிவிட நேர்ந்து விட்டது. கடற்புலிகளின் இயந்திரப்படகுப் பொறியாளனாக இருந்தவன். படகு விபத்தில் எரிகாயத்துக்கு உள்ளாகி யவன். கரும்புலியாகி கொக்கிளாய் கடற்பரப்பில் 14.10.1999 இல் வங்கக்கடலோடு கலந்தவன். மென்னுள்ளம் கொண்டவன், கவிஞன், ஓவியன், மக்களை ஆழமாக நேசித்தவன். சாவிற்சு சில மணி முன் செம்மலை முகாமிலிருந்து யாழிலுள்ள தாய்க்கு எழுதிய கடிதத்தில்...//இக்கடிதம் உங்கள் கைக்குக் கிட்டும்போது நான் உயிருடன் இருக்க மாட்டேன். உங்களை வெறுத்து நான் சாவை அணைக்கவில்லை. தாயை நேசிப்பவனே தாய்மண்ணையும் நேசிப்பான். மண்ணின் மீதும் இனத்தின் மீதும் கொண்ட பாசத்தினால் உந்தப்படுகிறேன்.

இலவம் பஞ்சு வெடிப்பது
தன் இனத்தைப் பரப்ப
கரும்புலிகள் வெடிப்பது
தன் இனத்தைக் காக்க//

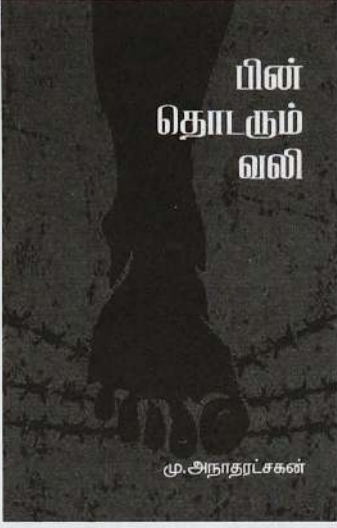
என்று சாரப்பட எழுதி, தனது சொத்தாக ஒரு பையையும், சில ஆடைகளையும், சில ஓவியங்களையும் விட்டுச் சென்றிருந்தான். கப்டன் சுதாகரன் என்றும் இன்றும் மக்கள் உள்ளங்களில் வாழ்கின்றான்.

அவர்களின் கையாலேயே அவர்களின் கண்ணைக் குத்துதல் என்ற தத்துவத்தை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பின்பற்றுகிறதா என எண்ணும் வகையில் “கடலைகளை மேவிய கதை” நாவல் வெளியீட்டில் தலைமைக்கு மேற்படி மாவீரனின் தந்தையை அழைத்து வந்திருப்பதை எப்படிப் பார்ப்பது. இத தற்செயல்நிகழ்வா? திட்டமிடப்பட்டதா? குழப்பமாக உள்ளது.

ஒன்றுபட்டு தொடர்ந்து முன்னோக்கிப் பயணிக்க வேண்டிய இளைஞர்களிடையே இத்தகைய காழ்ப்பை வெளிப்படுத்தும் செயற்பாடுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இல்லையேல் மீண்டும் வெறுப்பின் விதைகள் தூவப்படும்.

அவை 62 இல் கலாநிதி ந.ரவீந்திரனின் ஏகாதிபத்தியம் சுயநிர்ணய உரிமை மக்கள் இலக்கியம், ஜீவநதி ந.ரவீந்திரன் சிறப்பிதழ் வெளியீடு 2024.06.08 அன்று எழுத்தாளர் இ.இராஜேஸ்கண்ணன் தலைமையில் சாத்வீகப் பிரஸ்தம் இமையாணின் நடைபெற்றது. அவையின் வருகையாளராகக் கலந்து கொண்டு திருமதி இரவீந்திரன் சத்தியமலர் “நானும் நூலகமும்” என்னும் தலைப்பில் உரையாற்றினார். நூல் வெளியீட்டுரையை திரு சபா தனுஜன் அவர்களும், கருத்துரைகளை கலாநிதி ம.திருவரங்கன், எழுத்தாளர் ந.சுகபரன் ஆகியோரும் வழங்கினார்கள். ஏற்புரையை நூலாசிரியரும் நன்றியுரையை க.பரணீதரனும் நல்கினார்கள்.

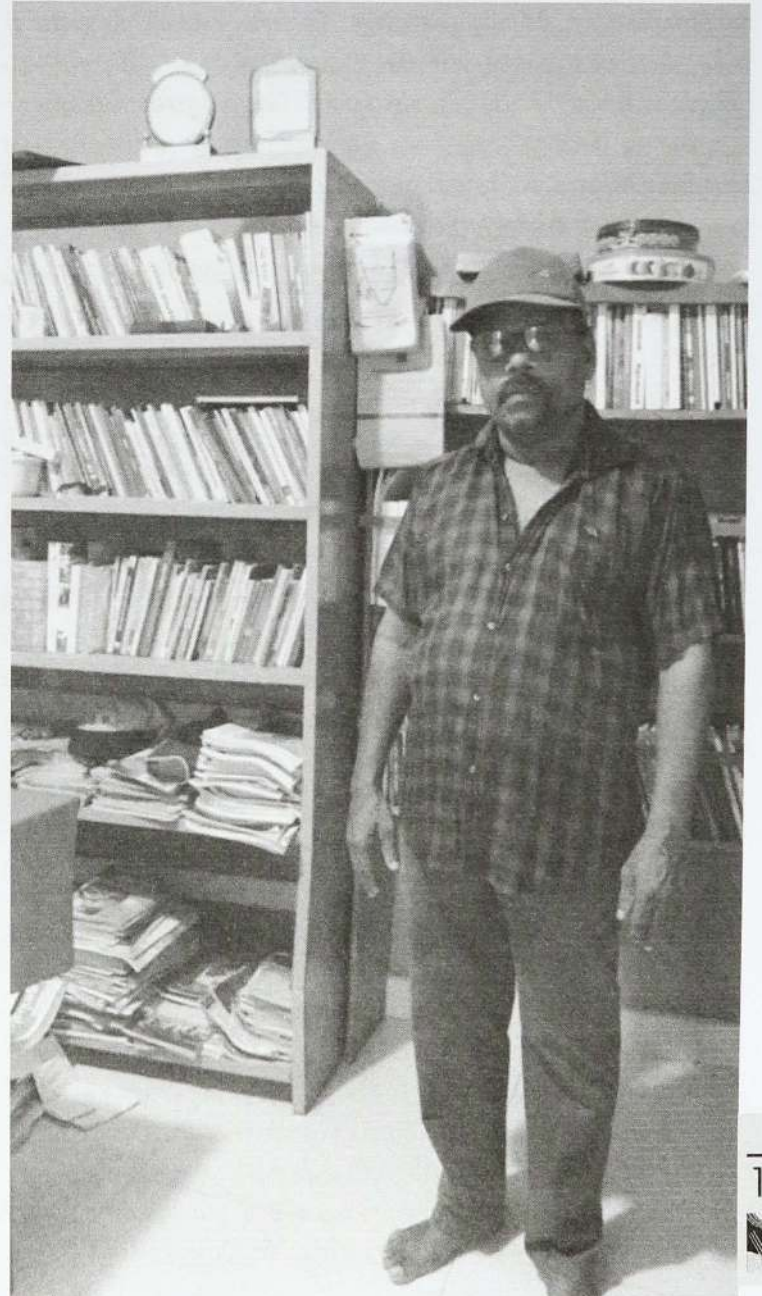
கால நேரத்தோடு சொல்லித் தீர்த்து விட வேண்டிய சங்கதிகள்

“அண்ணாந்து கொட்டாவி விட்டதெல்லாம் கவிதையாச்சு” என்பதாகத் தனது கவிதை ஒன்றில் எழுதிச் சென்றிருந்தார் புதுமைப்பித்தன். வாழ்வியல் கோலங்களை உள்ளது உள்ளபடி அற்புதமாகச் சிறுகதைகளாக்கிப் படைத்தளித்த அதே சமகாலத்தில் கவிதையுலகும் அத்தகைய மாற்றத்தைப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டார் அதன் பேரில் புதிதாக எதை எழுதுவது எனும் தொனியுடன் அவ்வாறு சொன்னார். புதுமைப்பித்தனின் மிக நெருங்கிய நண்பரான தொ.மு.சி.ரகுநாதன் படைப்பாக்கக் கோட்பாட்டில் இன்னொரு தளத்தை வரித்திருந்தவர் உள்ளதை உள்ளவாறே படைப்பாக்குவதைக் கடந்து பொதுவுடைமைப் புத்தலகம் ஒன்றில் இன்றைய பேதங்களும் குரோதங்களும் களையப்படுவதற்கு ஏற்ற வகையில் வாசக மனங்களைப் பட்டை தீட்ட வல்லதாகப் புனைவிலக்கியம் ஆக்கப்படுவது அவசியம் என்ற கோட்பாட்டுடன் இயங்கியவர் தொ.மு.சி.ரகுநாதன்.

இயல்பான வாழ்வை வெளிப்படுத்தும் இயற்பண்பு வாதப் படைப்புக்களோ, இருப்பை மாற்றியமைக்க உதவும் யதார்த்தவாத இலக்கியங்களோ தொடர்ந்தும் வெளிவந்தவாறே தான் உள்ளன. “கொட்டாவி விடுகின்ற” ஒருவருக்கு அந்த வேளையில் அது ஏற்படுவதற்கு என்ன காரணம், முன் -பின் அமையும் சம்பவக் கோவைகள் எவை, அவற்றைக் கண்டு வெளிப்படுத்தும் கண்ணோட்ட வேறுபாடுகள், அது படைப்பாக்கப்பட ஏற்ற பின்புலம், கையேற்றுப்புதிய பரிமாணங்களுடன் பொருள்படுத்தவுள்ள மனங்கள், வள விருத்திகளால் வாழ்க்கைக் கோலங்களில் ஏற்பட்டு வரும் தாக்குறவுகள், வாழ்வியல் புரிதலுக்கான புதிய தளங்கள் எனப் பல காரணிகள் உந்துவதன் பேரில் சாதாரண சம்பவங்கள் பலவும் தேவையற்ற உத்திகளை சுமக்காமல் அப்படியே படைப்பாக்கி வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் உடையன.

இன்று நாம் அனுபவிக்கும் அவலங்களுக்கான அடிச்சரடுகளைக் கண்டுணர ஏற்ற வகையில் கதைக் களங்களைத் திறந்து வாசக மனங்களைச் சிக்கெனப் பற்ற ஏற்றதான அழகியல் மயப்படுத்தலுடன் சிறுகதைகளாக ஆக்கியுள்ள அநாதரட்சகனின் இரண்டாவது சிறுகதைத்தொகுதி “பின் தொடரும் வலி”. சொந்தக்

களங்களைத் தொலைத்துத் தூர தேசங்களுக்குத் துரத்தப்பட்டவர்கள் அங்கும் ஓட்ட முடியாமல் இங்குள்ள வேர்களும் பறி போனவர்களாக உள்ள புலம் பெயர் படைப்பாளிகள் அதிநுட்பமான உத்திகளுக்குள் மறைத்து நிதர்சனங்களைப் பூடகமாக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் மேலெழுந்து, அதுவும் எமக்கான இலக்கியச் செல்நெறியாக ஆகியுள்ளது. அங்கு ஆழ வேரோடும்

இருப்பைப் பெறவுள்ள அடுத்த தலைமுறையினர் அங்குள்ள வாழ்வியலை அற்புதமான யதார்த்தவாதப் படைப்பாக வெளிப்படுத்தும் கொடுப்பினை தமிழுக்கு இனி வாய்க்கலாம் ஈழத்தமிழ் தேசிய அரசியலுக்குரிய பின்புலம் அதன்பாதாளத்தை நோக்கி சரிவிலேயே இன்னமும் பயணிப்பதால் அதற்கான சாத்தியம் சித்திக் காமலும் போகலாம். அங்கே வேரோடி விழுதூன்றும் புதிய வெளிப்பாடுகள் தமிழியலுக்கானதாக அல்லாமல் அந்தந்த மொழிப் பின்புலங்களுக்கே உரமாக அமைய உள்ள சூழலே பெருகி வருகிறது.

நிதர்சன வாழ்வைத் தொலைத்துப் பூடகங்களுக்குள் நுழைவதே உள்ளத இலக்கியம் எழ வழி வகுக்கும் என்ற போதனைகள் எண்பதாம் ஆண்டுகளின் பிற்கூறில் இருந்து தமிழ் உலகுக்கு அறிமுகமாயிற்று. தமிழகத்தில் ஊடுருவிய உலகமயமாதலும் அதன் சிந்தனைத் தளமான பின் நவீனத்துவமும் மக்கள் விடுதலைப் போராட்டங்களை முடக்கும் எத்தனங்களை வலுப்படுத்திய காலம் அது சமூக மாற்றத்துக்கான முயற்சிகள் பலனற்றவை எனக்கூறி, குழு மோதல்களில் “போர்க்குணத்தை” மடைமாற்றிவிட்ட போது அந்தப் பணிக்கும் உதவும் வகையில் “யதார்த்தவாதம் செத்துப் போய்விட்டது” என்ற இலக்கிய ஒப்பாரி மேலெழுந்தது. விடுதலைக்கான குறிக் கோள்களை மேவியபடி ஒவ்வொரு சமூகக் குழுக்களும் தமக்குள் முட்டிமோத ஏற்றதான சாதிவாத, மதவாத, இனவாதக் குரோதங்கள் வலுப்பட்டு வருவதனால் “அதியுன்னத இலக்கியப் பிரம்மாக்கள்” உயர் பீடங்களைப் பெற்றதான தோற்றம் அங்கு உள்ளது. அதனை முறியடிக்கும் வகையிலான உயிர்ப்புமிகு யதார்த்தப் படைப்புகள் அங்கேயும் வெளி வருகின்றன என்பது நம்பிக்கை தரும் ஒரு விடயம்.

சரியானதோ தவறானதோ என்ற தெளிவீனங்களுடன் தான் என்ற போதிலும் அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேல் தொடர் போராட்டங்கள் ஊடாகவே வாழ்வில் அல்லாடும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் இலக்கியத் துக்கு யதார்த்த வாதம் அவசியம் அற்றது என எவரும் சொல்லத் துணிய மாட்டார். மக்களைப் பிரிந்து உள் மனக்குகை இருட்டில் சுகங்காணும் இலக்கியப் பிரம்மாக்கள் இங்கும் உள்ளனராயினும் தமிழகத்தில் அத்தகையவர்கள் பெற்ற “அதியுன்னதப் பீடம்” இங்கே இவர்களுக்குக் கிட்டியதில்லை. மக்களுடன் ஊடாடிய வாறு மக்களின் ஒவ்வொரு அசைவுகளுக்கும் உரிய அர்த்தங்களை தெளிவுறுத்தும் ஆக்கங்களைத் தருகிற வர்களே ஈழத்தமிழ் படைப்புலகின் போற்றுதலுக்குத் தகுதியுடைய ஆளுமைகளாக மிளிர்ந்து வருகின்றனர்.

என்.கே.ரகுநாதன், பசுபதி, அகஸ்தியர், முருகையன், டானியல், டொமினிக்ஜீவா...என நீளும் மக்கள் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் வரிசையில் வருகின்ற அநாதரட்சகன் தனக்கான கதை உலகு பற்றிக் கூறுகின்ற இந்த விடயம் மனங்கொள்ளத் தக்க ஒன்று: “மானிடப் பெருவெளியில் பெரும்பான்மையினர் அடி நிலையில் வாழுகின்ற மக்களே. அம்மக்களது துயர் நிறைந்த வாழ்க்கையிலிருந்து என்னைத் துண்டித்துக் கொண்டு இலக்கியம் படைப்பது எனக்கு உடன்பாடான தல்ல. எனது சுற்றத்தில் வறுமைக்குள் நகருகின்ற அவர்களது வாழ்வினைப் பார்த்து நிம்மதி இழந்திருக்கிறேன்.

அதைப்பற்றிய பரிசீலனை தான் என் கதைகள். அதிகார மற்றவர்களின் பக்கம் நின்றே இக் கதைகளை எழுதியுள்ளேன். அதிகார வர்க்கத்தினரின் கடும் பிரசாரங்களால் நிலை நிறுத்தப்படும் மதிப்பீடுகள், யோக்கியதைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்துகின்ற எதிர்ப் பிரசாரங்கள் தான் என் கதைகள்” (அநாதரட்சகன், டிசெம்பர் 2023 “பின்தொடரும்வலி”, ஜீவநதி, அல்வாய்.ப. 12).

அத்தகைய கதை மாந்தர்களான அடிநிலை மக்களுடன் அவரது ஊடாட்டமானது மூன்று படி நிலை மாற்றங்களை அவர்கள் கண்டு கடந்து அனுபவம் கொண்டதனூடாக நிகழ்ந்தேறி வந்துள்ளது. இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகளின் வாயிலாக அந்த மாற்றச் செல்நெறியை தரிசிக்க இயலும். பாடசாலை மாணவராக சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கிய முதல் கட்டம் எழுபதாம் ஆண்டுகளுக்கு உரியது. முன்னதாக, இரண்டு தசாப்தங்கள் (ஐம்பதாம், அறுபதாம் ஆண்டுகள்) இடதுசாரிகளது தலைமையில் அடிநிலை மக்கள் தங்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளைத் தகர்க்கும் போராட்டங்களுடாக ஆளுமையுடன் வாழ்க்கைச் சவால்களை எதிர்கொண்டிருந்தனர் அந்த இடதுசாரி எழுச்சியின் பேறாக மார்க்சிய அமைப்பு களைச் சேர்ந்த சில கட்சிகளுடன் இணைந்த கூட்டர சாங்கம் அப்போது ஆட்சியில் இருந்தது. எண்பதாம் ஆண்டுகளைத் தொடந்து மூன்று தசாப்தங்கள் பேரின வாத இராணுவ ஒடுக்குமுறையானது கண் மண் பாராது அனைத்தையும் துவம்சம் செய்த காலம் மக்களைப் பார்வையாளராக இருந்து ஆதரிக்கும்படி வலியுறுத்திய இராணுவவாத முனைப்பு “விடுதலையின்” பேரால் கொடூர மான யுத்தத்தை மட்டும் முன்னெடுத்தபடி இருந்தது. அவசியமற்ற இரத்தக் களரிக்கு ஆட்பட்ட நிலையில் இரண்டு பக்க ஆயுதங்களினாலும் ஆளுமை இழப்புக்கு உள்ளான மக்கள் கையறு நிலைக்கு ஆளானது இரண்டாம் கட்டம். யுத்தத்தைச் சாட்டாக்கிப் புலச்சிதறலுடன் “மேலைத் தேசங்களுக்குப்” பறந்தோடிப் பெற்ற சொகுசு வாழ்க்கை மனதை உறுத்துவதாகச் சொல்லி “வக்கற்றுப் போன” புலத்தின் உறவுகளைக் கையேந்தும் மோசமான நிலைக்கு ஆட்படுத்தியுள்ள இறுதி இரண்டு தசாப்தங்கள் மூன்றாம் கட்டத்துக்குரியன.

படைப்பொன்றின் அழகியலைச் சிதைக்கும் வகையில் மேற்படி மூன்று கட்டங்களுக்கும் உரிய பின்புலம் காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை என்ற போதிலும் கதைகளைப் படிக்கிற போது அவை மனக்கண் முன் விரியக் காண்போம். ஏகாதிபத்திய நலன்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்த ஜ. தே. க., அதனை முறியடிப்பதில் இடது சாரி கட்சிகள் சிலவற்றுடன் ஐக்கியப்பட்டு ஆட்சியதிகாரம் பெற்றிருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தேசிய முதலாளி வர்க்கம் என்பன அடிநிலை மக்களின் வாழ்வாதாரங்களைப் பாதிக்கும் செயற்திட்டங்களை வெவ்வேறு வடிவில் முன்னெடுத்து வந்தன. அவற்றுக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் கதைகள் இங்கு இல்லை. யுத்த காலக் கள நிலவரங்களைப் பேசும் படைப்புக்கள் ஏற்கனவே வெவ்வேறு படைப்புக்களின் வாயிலாக வெளி வந்துள்ளன. அந்தக் களம் சார்ந்த ஆக்கங்களும்

இங்கில்லை. யுத்தப் பின் சமூகத்தில் ஊடறுத்துள்ள “வேற்றோர்கள் கொட்டிக் குவிக்கும் பணக் குப்பை கூளமும்” நேரடிப் பேசுபொருள் ஆகவில்லை. அத்தகைய பின்புலங்கள் விஸ்தீரணமாக வெளித் தெரியும் வகையிலான அரசியல் இலக்கிய வடிவமும் இன்றைய சூழலில் அவசியமானவையே அதனுடன் கைகோர்க்க ஏற்றதாகக் களத்தின் மீது எழுபதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து இன்று வரைகால வளர்ச்சியினூடாக வேறுபட்ட தாக்குறவுகள் இயக்கம் கொண்டு செயற்பட்டவாறு இருந்த சூழல்களில் மக்களின் வாழ்க்கைக் கோலங்கள் பெற்று வந்த மாற்றங்கள் எவ்வாறு அமைவன எனக் காட்டும் படைப்புக்களுக்கும் தேவையுள்ளது. அந்த அவசியத்தை நிறைவு செய்வன “பின் தொடரும் வலி” எனும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆக்கங்கள்.

நேரடியாக எழுபதாம் ஆண்டுகளுக்கான பின்னணி அதிகமாகப் பேசுபொருளாகி இருப்பது “காலம் கொன்ற நினைவுகள்” எனும் கதையில் தான் அதுவும் கூட, இன்றைய முதிர் பருவத்தில் தனது மாணவப் பருவத்தை மீட்டுருவாக்கி நினைவு கூருவதாகவே அமைந்துள்ளது. வாழ்வின் வெற்றிப்படிகளில் ஏறிவிட்ட கதை சொல்லி, வீட்டுக்குக் கட்டுப்பட்ட நல்ல பிள்ளையாக இருந்தபடியே சமூகக் குறைபாடுகள் மீது காட்டமான கோபத்துடன் இயங்கி வரக் காரணமாக இருந்த குஞ்சன் என்ற மீறல்களுக்குரிய மொத்த உருவமாக அமைந்த நண்பனை எண்ணிப் பார்ப்பதாக அமைந்தது அந்தக் கதை. இன்றைய நுகர்வுப் பண்பாட்டுக் காலப் பின்னணியிலும் “சொல்வழி கேட்கும் நல்ல பிள்ளைகளும்” அன்றைய விகிதாசாரப் படியே இருக்கலாம் மீறல்களை நாடும் மாணவர்கள் அதிகரித்திருப்பதோடு அதன் தாற்பரியங்களும் விளைவுகளும் மிகக் கேடாக அமைந்திருப்பது அதிகரித்து விட்டமை பற்றிப் பேசாத ஊடகங்கள் இல்லை. எழுபதுகளில் “ஓடிக்கான”, வாழ்வுந்தல்களால் மீறல்களுக்கு ஆட்படுகிறவர் என்பதான மாணவர்கள் இருவர்களுக்கு இடையேயான ஊடாட்டங்களை “காலம் கொன்ற நினைவுகள்” மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

“விடிவு”, “ஞானம்” என்பன எழுபதாம் ஆண்டுகளின் போர்க்குண வீரியத்துடன் இயங்குகின்ற ஆளுமைகள் பின்னரான காலத்தில் பெறும் அனுபவங்களைச் சித்திரிப்பன. மாநகராட்சித் தொழிற்சங்கத் தலைவராக இயங்கிய பஞ்சண்ணை எழுபதுகளின் வீறு கொண்ட எழுச்சி நிலை வடிந்த பின்னரும் தனது கிராமத்து மக்களின் கோரிக்கையை வென்றெடுக்கும் பொருட்டு ஒன்றிணைந்த போராட்ட வடிவம் ஒன்றை முன்மொழிவதாக “விடிவு” கதை அமைந்துள்ளது. வெளிநாட்டுப் பணம் “பண்பாட்டுச் சீரழிவுக் குப்பையாக” கொட்டப்படுகிற இடத்தில் அவசர உதவி கேட்டு வருகிற உறவுக்குக் கைகொடுக்க இயலாத வெற்றிடத்தையும் தன்னுள் கொண்டிருந்தது அந்தக் கதை எதிர்பாராத வகையில் முன்னாள் சமூகப் போரளித்தோழன் ஒருவன் மானுட இருப்பை நிறைவாக்குவதனைக் காட்டும் கதை “ஞானம்”. பல்கலைக்கழகப் படிப்பினையும் முடித்து மலையகப் பாடசாலையில் முதல் நியமனம் கிடைத்ததன் பேரில் அங்கு செல்லும்

ஆசிரியரது சமூக அக்கறை, வாழ்வாதாரப் போராட்டங்களின் அதியுயர் களமான மலையக மக்கள் மீதான நாட்டம் என்பவற்றுடன் இணைந்த அழகியல் நாட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் சிறுகதை “இரசனை”.

எண்பதாம் ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து நுகர்வுப் பண்பாட்டு மேலெழுகை, வெளிநாட்டுத் தொழில் நாட்டம், சமூக அக்கறையினத்தின் விரிவாக்கம் என்பவற்றைக் காட்டும் கதைகளை இடைக்காலத்துக்கு உரியவாகக் கொள்ளலாம். ஆறாத்துயர், சப்பாத்து, காத்திருப்பு, இன்னொரு கோணம், ஆயுள் நூறு ஆகிய ஐந்து கதைகள் மக்களுடைய போர்க்குண ஆளுமை மங்கு தசையடைந்து சுயமழியும் மாற்றப் போக்குகளை உள்ளூர் மறைபொருளாக வெளிக்காட்டுவன. தனக் கான வருமானத்துக்கு உரிய தொழிலாக மட்டுமன்றி நோயில் துடிப்போருக்கு உதவுகிறவனாயும் இருந்த இளைஞன் வெளிநாட்டு மோகம் கொள்ளும் சகபாடியால் அனைத்தையும் அழிக்கும் அவலம் இந்த இடை மாறுகாலப் பண்பு (ஆறாத்துயர்). உழைத்தும் உருப்பட இயலாத காரணத்தால் உதவும் மனத்தை இழப்பதும் இந்த மாற்றப் போக்கின் வெளிப்பாடு என்ற போதிலும் நன்கு படிக்கும் பிள்ளைக்கு உதவும் குணத்தை முற்றாகக் கைவிடாத மானுட இருப்பு நீடிக்காமல் இல்லை (சப்பாத்து). சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டத்தின் பலபலனூடாக உயர் நிலை அடைந்தவர் தன்னளவில் உட்சாதி பேதம் பேணியபடி “ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் ஒன்று திரள்வது” பற்றிப் பேசுவதும் அத்தகைய குறுகிய அரசியல் லாபத்துக்கு இரையாகாமல் “சாதி அமைப்புத் தகரட்டும்” என்ற சமத்துவ நீதிக்கான குரலைத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தும் உழைப்பாளருக்கான உணர்வும் உயிர்த் துடிப்புடன் நீடித்து இருந்தது (இன்னொரு கோணம்). ஒடுக்கப்பட்டுப் புறக்கணிப்புகளுக்கு ஆட்பட்டிருந்தமையை முறியடிப்பதற்கென எண்பதாம் ஆண்டுகளில் எழுச்சியுறத் தொடங்கிய ஒரு கிராமம் முன்னதாகத் தமது முன்னோடிகள் ஏனைய பிரதேசங்களில் செயற்பட்ட பாங்கின் அடிநாதமாக அமைந்ததாகிய, ஒன்றிணைக்கத் தக்க அனைத்து சக்திகளையும் ஐக்கியப்படுத்துதல் எனும் நடைமுறையைச் செயற்படுத்தத் தவறியமையால் தம்மையொத்த அயற் கிராமத்தவர்களையே எதிரிகளாக்கி முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் பேறான “காத்திருப்பு” எனும் சிறுகதை புதியபாதையைத் திறக்கவியலாத நெருக்கடியின் வெளிப்பாடு. இதனுடன் “விடிவு” சிறுகதையையும் இணைத்தவாறு, அவை வெறும் முழக்கங்களாக ஒடுங்கிப் போயிருப்பது பற்றி இராஜேஸ்கண்ணன் இந்த நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்துக் கவனங்கொள்ளத்தக்கவொன்று.

சரியான அரசியல் முன்னெடுப்புக்கு உரிய சக்திகள் அவசியமான செயற்பாடுகளை அன்றித் தவறான “போராட்டங்களில்” மக்களை ஆசுவாசப்படுத்தும் போதுமக்கள் விரோதிகளின் இராணுவவாத அழிவுகளைத் துதிபாடிக் கொண்டாடும் போக்கே மேலோங்கும் பாரதாரமான அழிவுகளை விட்டுச் சென்ற கொடிய யுத்த அனர்த்தங்களில் இன்னமும் குறுகிய அரசியல் இலாபம் தேடுகிற அவலத்துக்குரிய மூன்றாம் கட்டம் இன்றைய வாழ்நிலை. ஏற்பட்ட துயரின் வடுக்கள்

ஆறும் வகையில் மனமுடைந்து அழுது தீர்க்கக் கூட நாதியின்றி விக்கித்துப் போய் மௌனம் சாதித்த சமூகத்தை மேலும் அதளபாதாளத்துக்கு இழுத்து வீழ்த்தும் நடிப்புச் சுதேசிகள் முன்னெடுப்பதாயுள்ள அரசியல் மட்டுமே இயங்குவதாக அமைவு கொண்டது இந்தத் துயர்மிகு காலம். எமக்கான விடுதலைத் தேசிய மார்க்கம் வகுக்கப்படாமல் ஏகாதிபத்தியச் சுயநிர்ணயச் சூத்திரக்கயிறால் இயக்கப்படும் அவலத்தில் இன்னமும் ஈழத் தமிழ்த் தேசியம்மட்டுமன்றி அனைத்து இனத் தேசியங்களும் அவற்றை உட்படுத்திய இலங்கைத் தேசமும் கையறு நிலையில் உழல்கிறது. எம்மால் இந்த நாட்டைநிர்வகிக்க இயலாதென இலங்கை மக்கள் அனைவருக்கும் உணர்த்துவதற்கு ஏகாதிபத்தியம் முன்னெடுத்த இனவாதச் சனாமிக்குள் ஆட்பட்டு இறுதியாகச் சுதந்திரத்தையும் பறிகொடுப்பதற்கான இயக்கத்தில் இங்குள்ள அனைத்து சக்திகளும். ஆற்றலிழந்த இந்தச் சமூகத்தின் நோய்க் கூறுகளை இத்தொகுப்பிலுள்ள பலியாடுகள், வெளியில் ஒருவர், பின்தொடரும் வலி, பசி, யாரொடு நோவேன் என்ற கதை களிநூடாக கண்ணொர இயலும். கடின உழைப்புக்கும் கல்விக்கும் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்த ஒரு சமூகம் கையேந்தும் அவலத்துக்கு ஆட்பட்டுப் போனது எப்படி?

எம்மைப் பிச்சைக்காரர்களாகக் கருதுவோருக்கு அப்பால், பல புலம்பெயர் உறவுகள் எம் மீதான நல்லுணர்வில் செய்கிற உதவிகளை வேறு படுத்திப் பார்ப்பது அவசியம். அவர்களும் கூடத் தவறான

அரசியலை ஊக்குவித்தபடி வெறும் பரோபகார உதவிகளால் மூழ்கடிப்பதன் வாயிலாக சமூக-பண்பாட்டு மாசடைதலை ஏற்படுத்துகின்ற குப்பையாகப் பணத்தை இறைப்பதாகவே கருதப்பட வேண்டியதாக நீடிக்கின்ற இன்றைய நிலை மாற வேண்டும். மேலே, இடைக்காலத்துக்கு உரிய கதையாக சொல்லிய “ஞானம்” படாடோபம் காட்டுகிற வெற்று வேட்டுப் புலம்பெயர் வாளரைக் காட்டியது என்ற வகையில் இன்றைய காலத்துக்கு உரியதாக கொள்ளத்தக்கது தான் அதற்குப் பால் புலத்தின் முன்னாள் சமூகப் போராட்டத் தோழமை ஒருவரது உறவு ஊடாடிய காரணத்தால் அதனை இடைக்காலத்துக்கு உரியதாகச் சொல்ல நேர்ந்தது.

புறக்காரணிகளின் மாற்றங்களுடன் மனித உறவுகள்- உணர்வுகளின் சமாந்தரமான ஊடாட்டங்கள் எவ்வகை வெளிப்பாடுகளைக் காட்டும் என்பதனை அநாதரசுகளின் இந்தச்சிறுகதைத் தொகுதி நுட்பத்திறனுடன் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. நூல் வெளியீட்டின் போது பலரும் வலியுறுத்தியது போல, இவரது ஆதர்சமாகத் திகழ்ந்து தனது படைப்புக்களின் முதல் வாசக-விமர்சகராக இவரைக் கொண்டாடிய தெனியானும் வலியுறுத்தி வந்ததைப் போல எமது மக்களின் வாழ்வியலை நாவலாக்க வேண்டிய பணி-ஆற்றல் முழுமையாக அநாதரசுகளிடம் உள்ளமையை “பின் தொடரும் வலி” எடுத்துரைக்கிறது.

அந்த நாவலுடன் இனி உரையாடலாம்!

காலாவின் ஓலம்

பொல்லெடுத்து கல்லெடுத்து
வில்லெடுத்து வாளெடுத்து
சூடுகருவி சுடச்சுடத்
தொடு போரில் கொழுத்து
கொலைத் தொழில் செய்வோர்!
குலம் மதம் சாதி
இன மொழி பேதம் பார்த்து
கொடும் பகை விதைப்போர்!
செவிப் பறையினில்
ஒருபோதும் ஒலிக்காது
காலாவின் ஓலம்.

அறிவின் தேடல்

விண்ணையும் மண்ணையும்
வியந்து பார்த்தென்ன
கண்ணில் தெரிந்தும் தெரியாத
எண்ணில் உயிகள்
வாழ்தல் கண்டும் - அவற்றில்
வியப்பேதுங் கண்டதுண்டோ!
இயற்கையில் மாற்றம் ஒன்றே

இதயராசன் கவிதைகள்

மாறாதென்று கண்ட பின்பும்
பூச்சாண்டி பார்க்கும்
பேதமை வந்தவாறென்ன?
அறிவியல் காண்பதெல்லாம்
வகுப்பறையில் மட்டுமோ!
ஆக்கமும் வளர்ச்சியும்
அறிவியலென்று கொள்வதெப்போ!

குலமும் கோத்திரமும்

குழு நலன் பேணியதால்
மழு எடுத்த பரம்பரை
உயிரினைக் கொடுத்தும்
உயிரினை எடுத்தும்
வீரத்தின் விளை நிலமானது
காட்டு வாசியின் வாழ்வியல்.

கொற்றவன் குடையுள் கட்டுண்டு
மற்றவன் உயிரைக் குடித்த மற்றவன்
நற்றவம் செய்தோன் அடிமையாகிட
பெற்றவரம் யாவும் பெருஞ்சடங்காக

ஏற்றமும் இறக்கமும் மக்களிடம்
மாற்றம் வேண்டியோர் மடிந்தனர்
ஆற்றல் உடையோர் கரங்களில்.

மேம்பட்ட நாகரிகம் மேலுயர்
ஓம்பட்ட அடிமைகள் பெருகினர்
தாம்மட்டும் வாழும் பரம்பரை
தாய் நாட்டின் பேரால்
பேய்ப்பிடித்து ஆடினர் மண்தேடி
நாடுபிடித்து நாட்டாமை செய்தனர்
குனிந்தவர் முதுகில் சவாரிசெய்தனர்
ஏனென்ற சொல்மாழ்ச் சாத்திரமும்
கோத்திரமும் பாரெங்கும் விதைத்தனர்

ஏர் உழுது உணவளித்தோர்
கார் பார்த்து கரும் பார்த்தோர்
மண் பிசைந்து பாணை செய்தோர்
கல் செதுக்கிச் சிற்பம் புனைந்தோர்
சொல் எடுத்துப் பாட்டிசைத்தோர்
செய் தொழிலால் இழிகுலம் ஆயினர்
ஏய்த்துப் பிழைத்தோர் என்றும்
மேட்டுக் குடி ஆயினர்

நேர்காணல்

தமிழ்நதி ஈழத்தின் பிரபலமான, பலரின் கவனத்தை ஈர்த்த படைப்பாளியாக வலம் வந்து கொண்டிருப்பவர். இவரது நாவல்கள், கவிதைகள், சிறுகதைகள் தனித்துவமானவை. மிகவும் நேர்த்தியான கதை சொல்லியாக விளங்குகின்ற தமிழ்நதி அவர்கள் தொடர்ச்சியாக நின்று நிலைக்கத்தக்க படைப்புகளை படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது நேர்காணலை ஜீவநதியில் பகிர்வதையிட்டு மகிழ்கின்றோம்

தமிழ்நதி சந்திப்பு : பரணீ

பரணீ:

ஈழத்தின் முக்கிய படைப்பாளியான உங்களது பெற்றோர், கிராமிய வாழ்வு, பாடசாலைக் கல்வி பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றோம். அவை பற்றிக் கூறுங்கள்.

தமிழ்நதி:

என்னுடைய பெற்றோர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மாதகல் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள். இருந்தபோதிலும், மாதகலில் நான் வாழ்ந்த காலம் மிகக் குறைவு. நான் பிறந்தது திருகோணமலையில். எங்கள் வீட்டுக்கு இரண்டு நிமிட நடைத் தொலைவிலிருந்த முன்பள்ளியில் பாலர் வகுப்பையும், முன்னொரு காலத்தில் “மயில் பள்ளிக்கூடம்” என்றழைக்கப்பட்ட பாடசாலையில் முதலாம் வகுப்பையும் படித்தேன். நான் எங்கள் வீட்டில் கடைசிப் பிள்ளை. எனது மூத்த சகோதரர்களான அண்ணாவும் அக்காவும் பெற்றோருடன் திருகோணமலைக்குப் போய்விட (அப்பா அப்போது திருகோணமலையில் பணியாற்றினார்) என்ன காரணத்தினாலோ என்னுடைய பால்யம் அம்மாவின் தாயாராகிய ஆச்சியுடனே மாதகலில் கழிந்தது. எங்கள் வீட்டுக்கு அருகில் வாழ்ந்த அநேகர் உறவினர்களே. பாட்டிமார்களிடம் வளரும்பிள்ளைகளுக்கு இயல்பாகவே கிடைக்கும் செல்லம் எனக்குக் கிட்டியது. எங்கு போனாலும் ஆச்சியின் சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு திரியும் ஒருத்தியாகவே எனது சிறுமீப் பராயம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அம்மாவின் இளைய சகோதரிக்கு அப்போது திருமணமாகியிருக்கவில்லை. சித்தி தையல் வேலை செய்பவர். அவரால் கழித்து விடப்படும் மிச்சம் மீதித் துணிகளில் பொம்மைகள் செய்து விளையாடுவதும் எஞ்சிய நேரத்தில் ஆச்சியோடு அணைந்துகொண்டு உறவினர் வீடுகளுக்கும் கோயில்களுக்கும் திரிவதும் இத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்தபிறகும் ஞாபகமிருக்கிறது. அம்மாவைப் பிரிந்திருக்கும் ஏக்கம் சூழ, இரவு உறங்குவதற்குமுன் ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்ப்பதும் மங்கலாக நினைவிருக்கிறது.

நாவலெனப்படுவது ஒரு பெரும் பரப்பு. மனதுள் கிடந்து படிப்படியாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு ஈற்றில் ஆக்கம் பெறும் நாவலே எழுதுவதற்குச் சவால்மிக்கது. என்னளவில் ஒரு படைப்பாளியாக மனவெழுச்சி கொள்ளும் தருணங்கள் நாவலிலேயே கிட்டுகின்றன. நாவல் வழங்கும் கட்டற்ற விஸ்தாரமான பரப்பானது சொல்முறை, வடிவம், பேசுபொருள் இன்னபிறவற்றில் அதிகளவிலான சாத்தியங்களை முயன்று பார்க்க இடமளிக்கிறது. விரும்பியபடி கலைத்துப் போட்டுக் கலைத்துப் போட்டு விளையாடும் சுதந்திரம் அதில் உள்ளது. யதார்த்த வாழ்வுக்குப் புறம்பான இன்னொரு வாழ்வு அது. அதனால்தான் நாவலொன்றை எழுதி முடிக்கும் நேரம் நெருங்கும்போது பிரிவாற்றாமையில் மனம் வேதனையடைகிறது.

பரணீ:

இலங்கையில் முதலாம் வகுப்பிலிருந்து பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரையிலான காலப்பகுதிக்குள் பதினொரு பாடசாலைகளில் கற்றவர் நீங்கள் ஒருவராகத்தான் இருக்கமுடியும். அது குறித்த உங்கள் அனுபவத்தை எம்மோடு பகிரமுடியுமா?

தமிழ்நதி:

அப்பா இலங்கை சுகாதாரத் திணைக்களத்தில் உத்தியோகத்தராகக் கடமையாற்றினார். அடிக்கடி இடமாற்றம் செய்யப்படும் ஒருவராகவும், தான் போகுமிடங்களுக்கெல்லாம் குடும்பத்தையும் கூட்டிச் செல்பவராகவும் இருந்தார். அதனால், எனக்கும் என் சகோதர சகோதரிகளுக்கும் (நாங்கள் மூவர்) ஓரிடத்தில் நிலைத்திருந்து கல்விகற்கும் வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. சிலசமயம், ஒரு மாவட்டத்திற்குள்ளேயே வெவ்வேறு ஊர்களில் நாங்கள் வாழவேண்டியேற்பட்டது. மாதகலில் மிச்சம் வைத்த முதலாம் வகுப்பை மன்னார் மாவட்டத்தின் எருக்கலம்பிட்டியில் நிறைவுசெய்தேன். இரண்டாம், மூன்றாம் வகுப்புகளை அதே ஊரிலிருந்த பாடசாலையொன்றில் படித்தபின் அதே மாவட்டத்திலுள்ள பேசாலைக்கு வீடு மாறிச் செல்லவேண்டியேற்பட்டது. அங்கு நான்காம், ஐந்தாம் வகுப்பை வெற்றி மாதா ஆலயத்திற்கு அண்மையிலிருந்த பள்ளிக் கூடத்தில் முடித்தேன். ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேல் கற்கும் வசதி அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் இல்லை. ஆகவே, அதே வளவிற்குள் ஆலயத்தின் பின்புறமிருந்த பெரிய பாடசாலையொன்றுக்கு மாறவேண்டியேற்பட்டது. ஆறாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோதே நானாட்டானில் வீடு பார்த்திருப்பதாக அப்பா சொன்னார். வழக்கம் போல, சட்டி-பானை உடமைகள், வளர்த்துக் கொண்டிருந்த நாய் சகிதம் நாங்கள் நானாட்டானுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். நானாட்டானில் ஆறாம் வகுப்பை முடித்து, ஏழாம் வகுப்புக்குச் சென்ற கையுடன் அப்பா வவுனியா மாவட்டத்திற்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். அங்கு பாவற்குளம் மகாவித்தியாலயத்தில் ஏழாம் வகுப்பைத் தொடர்ந்தேன். நான் எட்டாம் வகுப்புப் படிக்க வில்லை. நன்கு படிக்கக்கூடிய மாணவியாக இருந்த காரணத்தால் ஏழாம் வகுப்பிலிருந்து நேரடியாக ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு ஏற்றிவிட்டார்கள். “டபுள் புரமோசன்” என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே... அது. ஒன்பதாம், பத்தாம் வகுப்புகளை பாவற்குளத்தில் படித்தபின் அங்கேயே க.பொ.த.சாதாரண தரப் பரீட்சை எழுதினேன். அடுத்து, அப்பாவுக்கு மீண்டும் திருகோணமலைக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது.

திருகோணமலை நகரத்தில் வாடகை அதிகமாக இருந்த காரணத்தால் பன்குளம் என்ற ஊரில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து எங்களது குடும்பம் குடியேறியது. நான் திருகோணமலை நகரத்திலிருந்த ஸ்ரீ சண்முக வித்தியாலயத்தில் க.பொ.த. உயர்தரத்தில் (கலைப்பிரிவு) சேர்க்கப்பட்டேன். அப்போது பன்குளம் அழகிய விவசாயக் கிராமமாக இருந்தது. 1983ஆம் ஆண்டு வன்செயல்களுக்குப் பிறகு வாழமுடியாதளவு

அச்சமளிக்கும் ஓர் இடமாக அவ்வூர் மாறிற்று. பன்குளத்திலிருந்து ஒவ்வொரு நாட்களும் பேருந்தில் நீண்ட தூரம் பயணம் செய்து பாடசாலைக்குச் செல்வது உயிராபத்து நிறைந்த காரியமாயிருந்தது. ஒருதடவை, நாங்கள் பயணித்த பேருந்துக்கு முன்னால் சென்ற பேருந்திலிருந்த தமிழ்ப் பயணிகளை பத்தாம் கட்டை என்ற இடத்தில் இறக்கி காதையர்கள் வாளால் வெட்டுவதை என் கண்களால் பார்த்தேன். மயிரிழையில் உயிர்தப்புவதென்றால் என்னவென்று அன்றுதான் தெரிந்துகொண்டேன். நாங்கள் சென்ற பேருந்தின் சாரதி பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் மட்டும் அன்று நாங்கள் பயணித்த பேருந்தை புத்தி சாதூரியத்துடன் வெட்டித் திருப்பி வந்தவழியே சென்றிராதுவிட்டிருந்தால் இன்று இந்தப் பதிவை எழுத நான் உயிரோடு இருந்திருக்கமாட்டேன்.

அப்பகுதியில் தமிழர்களுக்கெதிரான வன்செயல்கள் அதிகரித்த காரணத்தால் அங்கிருந்த பல குடும்பங்கள் ஊரைவிட்டு வெளியேறின. எங்களது குடும்பமும் சாம்பல்தீவு என்ற கிராமத்திற்கு இடம் பெயர்ந்தது. பிறகு அங்கிருந்து பாடசாலைக்குச் சென்று வந்தேன். அங்கிருந்துதான் யாழ் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவானேன். அதன்பிறகு அவ்வூரிலும் வாழ முடியாதபடி நெருக்கடிகள் சூழ்ந்தன. அடிக்கடி சுற்றி வளைக்கப்பட்டு தேடுதல் நடத்தப்படும் கிராமமாக சாம்பல்தீவு இருந்தது. என்னுடைய அக்காவின் கணவர் இயக்கங்களோடு தொடர்புடையவர் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் இராணுவத்தினரால் கைது செய்து கொண்டு செல்லப்பட்டு பூசா என்ற இடத்தில் சிறைவைக்கப்பட்டார். ஒன்றரை ஆண்டு காலத்தை அவர் சிறையில் கழிக்கவேண்டியிருந்தது. நிலைமைகள் மேலும் மோசமடைந்த காரணத்தால், அப்பாவும் அம்மாவும் கிளிநொச்சியிலிருக்கும் திருவையாற்றுக்குச் சென்று வாழத் தொடங்கினார்கள். நான் யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் தங்கியிருந்து கல்விகற்றேன். சிறுவயதிலிருந்தே அலைந்து திரியும் வாழ்க்கை எனக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. தொடர் அலைக்கழிவுகளால் எனது படிப்பு குழப்பாதிருந்ததை இப்போது நினைத்தால் வியப்பாகத் தானிருக்கிறது. பழக்கத்தின் காரணமாகவோ என்னவோ இப்போதும் என்னால் ஓரிடத்தில் தரித்திருக்க முடிவதில்லை. பயணங்களின் மீதான எனது ஈர்ப்புக்கும் அந்தப் பழக்கமே அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கக்கூடும்.

பரணீ:

இலக்கியத்தின் மீதான ஆர்வம் எப்போது ஏற்பட்டது? அதற்குப் பின்னணியாக இருந்தவர்கள், காரணகர்த்தாக்கள்?

தமிழ்நதி:

ஆர்வத்தின் அடிப்படை வாசிப்புத்தான். என்னுடைய அப்பாவும் அண்ணாவும் நிறைய வாசிப்பவர்கள். வீடே ஒரு குட்டி நூலகம் போலிருக்கும். எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து புத்தகங்கள் எங்களோடு

வாழ்ந்தன. எண்ணிக்கையால் வளர்ந்தன. எங்களோடு சேர்ந்து ஊரூராக அலையவும் செய்தன. அந்நாட்களில் வீரகேசரிப் பிரசுரத்தால் வெளியிடப்பட்ட நாவல்கள் அனைத்தும் எங்களுடைய வீட்டில் இருந்தன. சோவியத் இதழ், கற்கண்டு, மஞ்சரி, நீடர்ஸ் டைஜஸ்ட் இன்னபிற இதழ்கள் அஞ்சலில் வரும். ஆனந்தவிகடன், கல்கி ஆகிய சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த தொடர்கள் சிவப்பு, நீல நிற அட்டைகளுடன் “பைன்ட்” செய்யப்பட்டு நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும். தவிர, புதிதாக ஒரு ஊரைச் சென்றடைகிறோமெனில் அந்த ஊரின் நூலகத்தில் அப்பா, அண்ணா இருவருமே உறுப்பினராகச் சேர்ந்துவிடுவார்கள். இருவருமே வேகமாக வாசிக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களது வாசிப்பு வேகத்திற்குத் தீனி போடக்கூடிய அளவு நூலகங்களில் புத்தகங்கள் போதாமலிருந்தன. குடும்பத்தில் இரண்டு பேர் நூலகத்தில் உறுப்பினராக இருந்த காரணத்தால் நிறைய நூல்களை நூலகத்திலிருந்து இரவல் பெற்று வர முடிந்தது. எப்போதும் புத்தகங்கள் நிறைந்திருக்கும் வீடானது என்னையும் வாசிப்புப் பழக்கத்திற்கு இட்டுச்

சென்றது. நான் என்னுடைய பன்னிரண்டாவது வயதிலிருந்தே வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அப்பாவின் சகோதரிகள் இருவரும் கூட புத்தகங்களில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் எழுத்தாளருங்கூட. அப்பாவும் எழுதுவார். ஆனால், பிரசுரத்திற்கு அனுப்பவே மாட்டார். 2018ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் அவர் மறைவதற்குச் சில மாதங்கள் முன்பு வரையிலும் கூட எழுதுவதையும் வாசிப்பதையும் நிறுத்தவில்லை. எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் நள்ளிரவுகளில் வரவேற்பறையில் மின்விளக்கின் வெளிச்சம் தெரிகிறதெனில் அப்பா சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்தபடி எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாரென்று பொருள். முன்பே கூறியதுபோல, எழுதுவதில் இருக்கும் ஆர்வம் அவற்றைப் பிரசுரத்திற்கு அனுப்புவதில் அவருக்கு இருக்கவில்லை. அவருடைய கதைகளைத் தேடியெடுத்து ஒரு நூலாகத் தொகுக்கும் எண்ணத்தில் உள்ளேன். உண்மையில் என்னைவிட என்னுடைய அண்ணாவும் அப்பாவுந்தான் அதிக நூல்களை வாசித்தவர்கள். நீங்கள் ஒரு நூலைப் பற்றிக் கதைக்கிறீர்களெனில், அதில் என்ன தகவற் பிழைகள் வெளியாகின என்பது உட்பட ரூபகத்தில் வைத்திருந்து என்னுடைய அண்ணா கூறுவார். கதைமாந்தர்களது

பெயர்கள், இடங்கள், சம்பவங்கள் எல்லாமே அவருக்கு நினைவிருக்கும். அண்ணாவுக்கும் எழுதுவதில் ஆர்வமில்லை. ஆனால், என்னைவிட மிகச் சிறந்த வாசகர் அண்ணாதான். எனது வீட்டின் சூழல்தான் என்னை எழுதத் தூண்டியது.

பரணீ:

1986ஆம் ஆண்டில் எழுத்துலகத்துக்கு வந்ததாக அறிகிறேன். உங்களது முதற்படைப்பு என்ன?

தமிழ்நதி:

இல்லை. 1990ஆம் ஆண்டில்தான் என்னுடைய முதலாவது படைப்பு வெளியானது. அவ்வாண்டில் வீரகேசரி பத்திரிகை சிறுகதைப் போட்டியொன்றை நடத்தியது. அதில் என்னுடைய கதைக்கு இரண்டாம் பரிசு கிடைத்தது. அந்தக் கதை பிறகு பத்திரிகையிலும் வெளியானது. பரிசு கிடைத்தபோது நான் கொழும்பில் இருந்தேன். பரிசளிப்பு விழா யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தது. கலர்ப்பென்சில்கள் நிறைந்த பெட்டியொன்றும் ஆயிரம் ரூபாய்க் காசும் அக்கதைக்குப் பரிசாகக் கிடைத்தன. என் சார்பில் அப்பாதான் அதைப் பெற்றுக்கொண்டார். அப்பா ஓவியம் வரையக்கூடியவர். அவர் கலர்ப்

பென்சில்களையும் அம்மா காசையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

பரணீ:

கவிதை, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய மூன்று தளங்களிலும் இயங்கி வருகிறீர்கள். உங்களது கருத்துகளை வெளியிடுவதற்கு இவற்றுள் எந்த வகை சிறப்பானது எனக் கருதுகிறீர்கள்? ஏன்?

தமிழ்நதி:

எல்லா வடிவங்களுமே கருத்து, உணர்வு வெளிப் பாட்டின் சாதனங்களே. ஒவ்வொரு வகையில் ஒவ்வொன்றைப் பிடிக்கும். மொழிச்செறிவுக்காகவும், மனக் கொந்தளிப்பின் தருணங்களை உடனுக்குடன் எழுத்தாக்கச் சிறந்ததென்ற வகையிலும் கவிதையைப் பிடிக்கும். சிறுகதையின் சொல் வெளி கவிதையை விடப் பரந்தது. மனதைப் பாதித்த ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவத்தை விரித்து எழுத சிறுகதை இடமளிக்கிறது. அண்மைக் காலமாக கவிதைகள் எழுதுவது குறைந்து போய் விட்டது. உரைநடையில் நாட்டம் மிகுந்துள்ளது.

நாவலெனப்படுவது ஒரு பெரும் பரப்பு. மனதுள் கிடந்து படிப்படியாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு ஈற்றில் ஆக்கம் பெறும் நாவலே எழுதுவதற்குச் சவால்மிக்கது. என்னளவில் ஒரு படைப்பாளியாக மனவெழுச்சி கொள்ளும் தருணங்கள் நாவலிலேயே கிட்டுகின்றன. நாவல் வழங்கும் கட்டற்ற விஸ்தாரமான பரப்பானது சொல்முறை, வடிவம், பேசுபொருள் இன்னபிறவற்றில் அதிகளவிலான சாத்தியங்களை முயன்று பார்க்க இடமளிக்கிறது. விரும்பியபடி கலைத்துப் போட்டுக் கலைத்துப் போட்டு விளையாடும் சுதந்திரம் அதில் உள்ளது. யதார்த்த வாழ்வுக்குப் புறம்பான இன்னொரு வாழ்வு அது. அதனால்தான் நாவலொன்றை எழுதி முடிக்கும் நேரம் நெருங்கும்போது பிரிவாற்றாமையில் மனம் வேதனையடைகிறது. இப்போதைக்கு நாவலே எனக்கு நெருக்கமானது.

பரணீ:

ஏன் புலம்பெயர்ந்து சென்றீர்கள்? புலம்பெயர் வாழ்வு பற்றிக் கூறுங்கள்.

தமிழ்நதி:

நாட்டில் நிலவிய போர்ச்சூழல் மற்றும் சில தனிப்பட்ட காரணங்களால் என்னுடைய கணவர் நாட்டைவிட்டு நீங்கிச் செல்லவேண்டியேற்பட்டது. அவருடன் இணைந்து கொள்வதற்காக நானும் புலம்பெயர்ந்து சென்றேன். என்னைப் பொறுத்தவரை புலம்பெயர் வாழ்வு மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக இருக்கவில்லை. அப்போது எனது கணவர் இரண்டு வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். காலை ஆறு மணிக்கு வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டால் இரவு ஒரு மணிக்குத்தான் திரும்பி வருவார். அங்கு அப்படி உழைத்தால்தான் வாடகை, மின்கட்டணம், கடனட்டைக் கட்டணங்கள், மாதாந்தம் வாகனத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய தொகை இன்ன

பிறவற்றைச் சமாளிக்கக்கூடியதாக இருக்கும். கிட்டத் தட்ட ஓராண்டு காலம் நான் வேலைக்கோ கல்வி கற்கவோ போகவில்லை. ஆகவே, வீட்டில் தனியாக இருக்கவேண்டியிருந்தது. கடும் குளிரான காலநிலை, பரிச்சயமற்ற மொழி, அந்நிலத்தின் அந்நியத்தன்மை ஆகியன எனக்கு உவப்பானவையாக இருக்கவில்லை. எனக்கு அப்போது அங்கு நண்பர்களும் இல்லை. இப்போது இருப்பதுபோல மெசஞ்சர், வாட்ஸ் அப் போன்ற இலகுவானதும் செலவு குறைந்ததுமான தொலைதொடர்பு வசதிகளும் இருக்கவில்லை. அலைபேசி பரவலான பாவனைக்கு வந்திருக்கவில்லை. “பெல் கனடா” என்ற ஒரேயொரு தொலைபேசியை (லான்ட் லைன்) தொடர்புகளுக்கு நம்பியிருக்க வேண்டியிருந்தது. அதன் மூலம் ஊருக்குத் தொடர்பு கொள்வ தானால், நேரத்தைப் பொறுத்து ஒரு நிமிடத்திற்கு ஒரு டொலர் அல்லது ஒன்றரை டொலர் செலவாகும். நான் சொல்வது தொண்ணூறுகளின் தொடக்ககாலம். தனியாக வெளியில் சென்று வரமுடியாதபடி காலநிலை வேறு அச்சுறுத்தியது. அங்கு நான் தொடர்ந்து வாழ்ந்தது பத்தாண்டுகளே. 2002ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அங்கு செல்வதும் திரும்புவதுமான வாழ்க்கையே. அங்கு நான் வாழத்தொடங்கியபோது உணர்ந்த இருண்மையானது என்னை கனடாவில் நிலைத்திருக்க விடாது இன்னமும் விரட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

பரணீ:

2016இல் அமுதன் அடிகளார் இலக்கிய விருதினையும், 2017இல் அவள் விகடன் “இலக்கிய ஆளுமை” விருதினையும் பெற்றிருந்தீர்கள். இவ்விருதுகளை உங்களுடைய இலக்கிய ஆளுமைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாகக் கருதுகிறீர்களா?

தமிழ்நதி:

எந்த அர்த்தத்தில் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஒருவருக்கு விருதுகள் வழங்கப்படுவது அவருக்கான அங்கீகாரந்தானே? அல்லது, மேற்குறித்த விருதுகள் பொருட்படுத்தத் தக்கவையல்லவென்று கருதுகிறீர்களா? என்னளவில் அவை பெறுமதி மிக்கவை. எவ்வளவுதான் எழுதினாலும் கண்டுகொள்ளப்படாமல் விடப்படும், இருட்டடிக்கப் படும், பெயரைக் குறிப்பிடக்கூட கவனமாக மறந்து போகும் தமிழ்ச் சூழலில் மேற்குறித்த விருதுகளை நான் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டேன் என்பதுதான் உண்மை.

பரணீ:

போரினால் ஓர் இடத்தை விட்டு வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப் பட்ட நிலையில், இன்னொரு இடத்தில் வாழ்வதற்கான முன்னெடுப்புகளை மேற்கொண்டபோது அங்கு எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடி, இன்னல்களை “என் பெயர் அகதி” சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தியிருந்தீர்கள். இன்றைய நிலையில் இலங்கைக்குத் திரும்பாது இந்திய அகதி முகாமில் வாழும் அகதிகள் குறித்தான உங்களது நிலைப்பாடு என்ன?

தமிழ்நதி:

வேறு தெரிவுகள் இல்லாத நிலையிலேயே அவர்கள் அங்கு நீடித்திருக்கிறார்கள். அகதி முகாம்கள் என்ற பெயர் மறுவாழ்வு முகாம்கள் என பெயரில் மட்டுமே மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு அங்கே குடியரிமை இல்லை. அகதிகளுக்கான சர்வதேச சட்டத்தின் முக்கியமான பிரிவுகள் அங்கு முறையாக அமுல்படுத்தப்படவும் இல்லை. ஆகவே, சாதாரணமாக ஒருவருக்குக் கிடைக்கவேண்டிய எல்லாவற்றையும் அவர்கள் போராடியே பெறவேண்டியுள்ளது. கல்வி, பாதுகாப்பு, வேலைவாய்ப்பு, நீதி, வசிப்பிடம் எல்லாவற்றிலும் பாரபட்சந்தான். மருத்துவப் படிப்புக்குரிய மதிப்பெண்கள் பெற்றிருந்தாலும் அவர்கள் அங்கு மருத்துவம் படிக்க முடியாது. வெளியிலிருந்து உதவிகள் கிடைத்தாலும் ஒரு துண்டு நிலத்தை வாங்கி வீடு கட்டமுடியாது. முகாமில் ஒவ்வொருவருக்கும் வீடென்ற பெயரில் வழங்கப்பட்டுள்ள மிகச்சிறிய இடத்தில்தான் சமையல், உறக்கம், படிப்பு எல்லாம். வாழ்வதற்குரிய ஆரோக்கியமான சூழல் அங்கில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக குற்றவாளிகளைப் போல கண்காணிக்கப்படுகிறார்கள். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் மண்டபம் அகதி முகாமுக்குப் போயிருந்தேன். அங்கு கண்ட காட்சிகள் மிகவும் கவலை தருவனவாக இருந்தன.

ஏறத்தாழ நாற்பதாண்டு காலமாக அகதி முகாம்களில் வாழ்பவர்கள் உண்டு. முகாமிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்களும் அங்குண்டு. அத்தகையோர் இந்தியாவே தமது நாடெனக் கருதத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்களுக்கு இந்திய நடுவண் அரசு குடியரிமை அளிப்பதே சரியாக இருக்கும். வழங்காத பட்சத்தில் அகதி முகாம்களில் வாழ்வதை விட ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று வாழ்வது ஓரளவுக்கேனும் கௌரவமான வாழ்வாக இருக்குமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால், வெளியிலிருந்து இப்படியொரு கருத்தைச் சொல்வதற்கு எனக்கு உரிமையில்லை. அங்கேயே தொடர்ந்து வாழ விரும்புவதற்கு அவர்களிடம் நியாயமான காரணங்கள் நிச்சயம் இருக்கும். இலங்கைக்குத் திரும்பி வருவதானது பாதுகாப்பானதில்லை என்று நினைக்கலாம். எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுச் சென்றவர்கள் மீண்டும் இலங்கைக்குத் திரும்புவதென்பது பூச்சியத்திலிருந்து தொடங்குவதாக இருக்கும். பொருளாதார அடித்தளம் இருக்காது.

அத்துடன், பிள்ளைகள் தமிழகத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தால், அந்தச் சூழலுக்குப் பழகிவிட்டிருந்தால் அவர்களைப் பிடுங்கி வேறொரு இடத்தில் நடுவதுபோலிருக்கும். எது எப்படியிருப்பினும் தமிழகத்திலுள்ள அகதி முகாம்களில் வாழ்பவர்கள் இரண்டாந் தரப்பிரஜைகள் போலவே நடத்தப்படுகிறார்கள்.

பரணீ:

காணாமற் போன மகனைத் தேடி அடையும் தாயின் வேதனையை "காத்திருப்பு" சிறுகதையில் சிறப்பாக எடுத்துரைத்திருந்தீர்கள். இன்று ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் தமது உறவுகளை இழந்து அல்லற்படுகின்றன. இவ்வாறு அல்லற்படுகிற மக்களுக்கு நீங்கள் கூற விழைவது என்ன?

தமிழ்நதி:

மற்றவர்களது வார்த்தைகளால் அவர்களது வாழ்க்கையில் எந்தவொரு மாற்றமும் நிகழ்ந்துவிடப் போவதில்லை. ஆறுதல் வார்த்தைகள் பயனற்று உதிரும் இடம் அது. ஒருவரைப் போரில் இழந்துவிட்டால்கூட காலவோட்டத்தில் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டுவிடலாம். ஆனால், உறவுகளில் ஒருவர் காணாமற் போய்விடுவதானது மரணத்தைவிடக் கொடுந்துயரம் அளிப்பது.

உயிரோடு இருக்கிறாரா? இல்லையா? இருந்தால், எங்கிருக்கிறார்? எத்தகைய துன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்? என்று ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் மனதை வாளென அறுத்தபடியிருக்கும். காத்திருப்பிலேயே அவர்களது காலங் கழியும். காத்திருப்பவர்கள் தமது அன்றாடத்தை, சாதாரண வாழ்வையே இழந்துவிடுவார்கள். ஆற்றொணாத துன்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கு என்னால் என்னதான் சொல்லமுடியும்? குற்றவுணர்வோடு அவர்களை நோக்குவதன்றி.

பரணீ:

உங்களுடைய “சூரியன் தனித்தலையும் பகல்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பு 2007ஆம் ஆண்டு எமது மக்களின் வாழ்வியல் துயரைத் தாங்கியும், பெண் விடுதலை குறித்த எண்ணங்களின் வெளிப்பாடாகவும் வெளிவந்தது. அக்காலம் தொடக்கம் இற்றைவரை ஈழத்துக் கவிதைகளில் நீங்கள் கண்டுணர்ந்த மாற்றங்கள் குறித்துக் கூறுவீர்களா?

தமிழ்நதி:

2007ஆம் ஆண்டுக்குப் பிந்தைய காலமானது தமிழ் மக்களது வாழ்விலே திசைமாறு காலகட்டம் என்று சொல்லத்தக்கது. 2008ஆம் ஆண்டில் போர் மும்முர மடைந்து, வன்னிப்பகுதி நோக்கி நகர்ந்தது. 2009ஆம் ஆண்டு முள்ளிவாய்க்கால் இனப்படுகொலை நடந்தேறியது. அதன்பிறகான காலகட்டம் பெரும்பாலும் இழப்பின் பாடல்களால் நிறைந்தது. கிழக்கிலங்கையிலிருந்தும் தென்னிலங்கையிலிருந்தும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் அனார் போன்றவர்களது கவிதைகள் மட்டுமே அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தன. வடக்கிலிருந்தும் புலம்பெயர் தேசங்களிலிருந்தும் வந்த கவிதைகளில் இழப்பின், இடப்பெயர்வின், அவமானத்தின், பசியின், குற்றவுணர்வின் நிழல் படிந்திருந்தது. இன்னமும் அத்துயரம் மாறிவிடவில்லை. பாடுபொருள் எத்தன்மையானபோதிலும் ஈழத்தமிழ்க் கவிதைகள் மொழிச்செறிவு மிக்கவையாக, உலகளாவிய ரீதியில் ஒப்புநோக்கினும் கவித்துவத்தில் மேம்பட்டவையாகவே உள்ளன.

பரணீ:

கவிதைகளில் “கலவி முடித்த பெண்களின் கண்களெனக் கிறங்கிக் கிடக்கிறது மழை பெய்தோய்ந்த இக்கால மாலை” என அத்த உவமைகளைக் கையாண்டு அதிர்ச்சி அளிக்கும் நீங்கள், “மண்ணின் பிடிப்பற்று பிளாஸ்டிக் குரோட்டன்களாய் உயிர்த்திருக்க விதிக்கப்பட்டோம்” என அலங்காரப் படிமங்களை வார்த்தைப் பந்தலாயும் கையாளுகிறீர்கள். இருவேறுபட்ட முரண் நிலை கவிதைகளின் இயங்குநிலை உங்களைப் பாதிக்கும் என ஏன் நீங்கள் உணரவில்லை?

தமிழ்நதி:

அதிர்ச்சி மதிப்பீடுகளுக்காகவோ கவன ஈர்ப்புக்காகவோ கவிதைகள் புனையப்படுவதில்லை. அந்தந்தக்

கணங்களின் தன்னிலை வெளிப்பாடே கவிதையாகிறது. பல்வேறு உணர்ச்சிகளின் கலவைகளே மனிதர்கள். காதல், காமம், கருணை, பிரிவாற்றாமை, மகிழ்ச்சி என எல்லாவித உணர்வுகளாலும் ஆனவர்கள். எழுதுபவர் எக்காலத்திலும் ஒரே மனநிலையோடு இருப்பாரென எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. காதலின் இனிமை, கலவியின் சுகம், பிரிவின் ஏக்கம் போல- அதுகாறும் வாழ்ந்த நிலத்தை விட்டு வலுக்கட்டாயமாகப் பிடுங்கியெறியப் படும்போது உண்டாகும் வலியும் உண்மையே. உங்களால் குறிப்பிடப்படும் இரண்டாவது கவிதை, நான் சென்னையிலிருந்தபோது, ஊருக்குத் திரும்பவியலாத ஒரு காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டது. இப்போது இருப்பதுபோல சென்னை எனக்கு அப்போது அவ்வளவு பரிச்சயம்மிக்க நகரமாக இருக்கவில்லை. பிளாஸ்டிக் குரோட்டன்கள் பார்க்க அழகாக இருக்கும். ஆனால், அவற்றில் உயிர்ப்பு இராது. அப்படித்தான் மேலோட்டமாகப் பார்த்தபோது நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போல ஏனையோருக்குத் தோன்றியிருக்கும். உள்ளுக்குள் நாங்கள் வேதனையோடே வாழ்ந்தோம். அதைத்தான் “என் பெயர் அகதி” என்ற சிறுகதையிலும் அந்தக் கவிதையிலும் சொல்லியிருந்தேன். இதில் முரண் நிலை ஏதுமில்லை.

பரணீ:

சிறகுதிர்க்கும் தேவதைகள் கவிதையில் சொல்லமுடியாத விடயங்களைச் சொல்லவா கானல்வரி என்ற குறுநாவலைப் படைத்தீர்கள்?

தமிழ்நதி:

இல்லை. இரண்டும் பேசும் விடயம் ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால், இரண்டும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் எழுதப்பட்டவை. “சூரியன் தனித்தலையும் பகல்” தொகுப்பு வெளியாவதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட கவிதை “சிறகுதிர்க்கும் தேவதைகள்”. “கானல்வரி” அதற்குச் சில ஆண்டுகள் பிற்பாடு எழுதப்பட்டது.

பரணீ:

சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்று உங்களுடைய கானல்வரி நாவல் முக்கோணக் காதலைப் பேசினாலும், உங்களுடைய நாவலுக்கும் சிலப்பதிகாரக் கானல்வரிக்கும் இடையில் நீங்கள் காணும் ஒத்திசைவு என்ன? அந்நாவலின் வாயிலாக நீங்கள் சமூகத்துக்குக் கூறவரும் செய்திதான் என்ன?

தமிழ்நதி:

“கானல்வரி” நாவலில் முக்கோணக் காதல் இல்லை. முன்பின் அறியாத இருவர் இணையத்தின் வழி சந்திக்கிறார்கள். காதல் வயப்படுகிறார்கள். அந்த நாவலில் கணவனுக்கும் பிரதான பாத்திரமாகிய பெண்ணுக்கும் இடையிலான நெருக்கம் பற்றி அதிகம் பேசப்

படவில்லை. விமர்சகர்களால் அஃதொரு குறையாக- எதிர் நிறுத்தப்படும் பாத்திரத்தின் மனவோட்டங்கள் விரிவாகச் சொல்லப்படவில்லை-என்று கூறப்பட்டது. சிலப்பதிகார கோவலன்-மாதவி போலவே திருமண பந்தத்துக்கு வெளியிலான உறவு அது என்றளவிலும், இரண்டிலுமே உறவினை விட்டு வெளியேறிச் செல்பவர்கள் ஆண்கள் என்றளவிலும் ஒத்திசைவு உண்டு. மற்றபடி பிரிவின் காரணங்கள் வேறு. இந்திரவிழாவில் கோவலன்-மாதவி ஆகிய இருவரும் காதற்பாடல்களை மாறி மாறிப் பாடியபோது, மாதவியின் வரிகள் கோவலனால் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, அவன் அவளை நீங்கி கண்ணகியை நாடிச் செல்கிறான். கானல்வரி நாவலிலோ இருவருமே திருமணமானவர்கள். சமூகத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட விதிகளின் படி சேர்ந்து வாழ்தல் இயலாமற்போகிறபோது பிரிந்து செல்கிறார்கள்.

கட்டுரைகளில் வேண்டுமானால் எனது சார்புநிலைகளால் சமூகத்துக்கு ஏதோவொரு செய்தியைக் கூற முற்படலாம். ஆனால், புனைவிலக்கியம் வாயிலாக நான் சமூகத்துக்கு எந்தவொரு செய்தியையும் கூற முற்படுவதில்லை. காதலும் காமமும் உறவும் பிரிவும் அவரவர் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் தீர்மானிக்கப்படுபவை. அடுத்தவரது அறிவுரைகளோ இலக்கியத்தின் தாக்கமோ அங்கு பெரும்பாலும் செல்லுபடியாவதில்லை.

பரணீ:

உங்களுடைய கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் கவித்துவமான மொழிநடையில் கட்டுண்டவை. கானல்வரி நாவலிலும் கூட அதனைக் காணலாம். ஆனால், பார்த்தீனியம் நாவலில் இம்மொழிநடையைக் காணமுடியாமல் போனமைக்கான காரணந்தான் என்ன?

தமிழ்நதி:

நன்றி. பார்த்தீனியம் கவித்துவமான மொழிநடையில் எழுதப்படவில்லை என்பது உங்களுடைய கருத்தாக இருக்கிறது. ஆனால், அந்நாவலைப் பற்றி சில எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் அதன் மொழிநடை குறித்தும் சிலாகித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தவிர, வாசகர்களது வரவேற்பைப் பெற்ற நாவல் அது என்பதற்குப்பால் எனது நாவலுக்காக நான் வக்காலத்து வாங்குவது சரியன்று.

பரணீ:

வரலாற்று நாவல்களை எழுதும்போது இதயசுத்தியோடு நடுநிலைமையில் இருந்து எழுதுவதே சாலச் சிறப்பு. ஆனால், பார்த்தீனியம் என்ற நாவல் புலிகளின் அரசியல், இராணுவச் செயற்பாடுகளை நியாயப்படுத்துகிறதே அன்றி அக்காலப்பகுதியில் நிகழ்த்தப்பட்ட விஜிதரன், விமலேஸ்வரன் முதலானவர்களின் படுகொலைகளைக் கண்டிக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு உங்களை நோக்கி முன்வைக்கப்படுகிறதே... அது குறித்து உங்கள் பதிலை அறிய விரும்புகிறேன்.

தமிழ்நதி:

அரசியல், வரலாற்று நாவல்களில் எதை எழுதினாலும், எழுதியவருக்கு எதிர் நிலைப்பாட்டில் இருப்பவர்கள் குற்றஞ்சாட்டவே செய்வார்கள். இது பொதுவான விதி. ஆனால், நீங்கள் கூறுவதுபோலல்லாமல் விஜிதரன் கடத்தலைப் பற்றி பார்த்தீனியம் நாவலில் பாத்திரங்களூடாக விமர்சனம் செய்யவும் (பக்கங்கள் 235-239) கண்டிக்கவும் செய்திருக்கிறேன். தவிர, ரெலோவை விடுதலைப் புலிகள் அழித்தொழித்தது பற்றி அதே நாவலில் தான் நான் பதிவுசெய்திருக்கிறேன். எதிர் விமர்சனங்களை வைப்பவர்களது கண்களில் அத்தகைய பகுதிகள் தட்டுப்படுவதில்லை. கவனியாதது போல கடந்து சென்றுவிடுவார்கள். கட்டுரையாசிரியர் சுகுணா திவாகர்

பார்த்தீனியம் பற்றி கீழ்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“தமிழ்நதி விடுதலைப்புலிகளின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று கருதுபவராக இருந்தாலும், இந்த நாவலில் ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் ஏற்பட்ட சறுக்கல்களையும் உள்முரண்களையும் அதனால் பாதிக்கப்பட்ட ஈழத்தமிழர்களது வாழ்க்கையையும் பதிவு செய்ததன் மூலம் அரசியல் நேர்மையுள்ள படைப்பாக மிளிர்கிறது பார்த்தீனியம். ஒரு வரலாற்றை எந்தளவுக்கு நேர்மையாகவும் படைப்புத்திறனுடனும் எழுதமுடியும் என்பதற்கு பார்த்தீனியம் ஓர் உதாரணம்.”

விமலேஸ்வரன், ஓளவை, குகன் போன்றோர் விஜிதரன் கடத்தலைக் கண்டித்து சாகும்வரை உண்ணாவிரதமிருந்தபோது, அவர்களோடு சேர்ந்து மூன்று நாட்கள் அடையாள உண்ணாவிரதமிருந்தவர்களுள் நானும் ஒருத்தி. ஒரு தகவலுக்காக இதைச் சொல்கிறேன்.

மேலும், அந்நாவலின் மையமான பேசு பொருளை “புலிகளின் அரசியல், இராணுவச் செயற்பாடுகளை நியாயப்படுத்துவதாக”க் குறுக்குகிறீர்கள். வெளியிலிருந்து வந்த வல்லாதிக்க இராணுவமொன்று விடுதலைப் புலிகளை ஒடுக்குகிறோமென்ற கோதாவில் உள்ளூர் மக்களை கொலை, வதை, வன்புணர்வு செய்ததைப் பற்றிய பதிவே அந்நாவல். ஒரு நாவலில் அக்கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த அனைத்து விசயங்களையும் உள்ளடக்கிவிட முடியாதென்பதும் நீங்கள் அறிந்ததே.

பரணீ:

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் சூதாட்டம் குறித்து கதைகள் ஏதும் வந்திராத நிலையில், உங்களுடைய மாயக்குதிரை சூதாட்டம் குறித்து நுட்பமாகப் பேசுங்கதை. இக்கதை எழுந்த பின்னணியை அறிய முடியுமா?

தமிழ்நதி:

என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்தே அந்தக் கதையை எழுதினேன். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் (2012இல்) எழுதப்பட்ட கதை அது. அப்போது நான் ரொறன்ரோவில் இருந்தேன். அவ்வப்போது பொழுது போக்காக சூதாட்ட விடுதிகளுக்குச் செல்வதுண்டு. ஆனால், அஃதொரு முட்டாள்த்தனமான செயல் என்பதைக் கண்டுகொண்டபின் அந்தப் பழக்கத்திலிருந்து வெளியேறிவிட்டேன். சூதாட்ட விடுதியின் சொந்தக்காரர்கள் நம்மையெல்லாம் பணக்காரர்களாகக் குவதற்காக அந்த விடுதியை நடத்திக் கொண்டிருக்கவில்லை; அவர்களது ஒரே நோக்கம் தருவதுபோல தந்து எஞ்சியிருப்பவற்றையெல்லாம் நமது கைகளிலிருந்து பிடுங்கிக்கொள்வதுதான். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஆசை காட்டி மோசம் செய்கிற வேலையைத்தான் சூதாட்ட விடுதிகள் செய்கின்றன. கையிலிருப்பதையெல்லாம் சூதில் இழந்துவிட்டு, இழந்ததை மட்டுமென்றாலும் தா தா என்று கெஞ்சுவது முட்டாள்த்தனமல்லாமல்

வேறென்ன? சூதில் வென்று பணக்காரரான ஒருவரைத்தானும் நான் காணவில்லை. கையிருப்பை இழந்ததோடல்லாமல், கடன்காரர் ஆகித் தெருவில் நிற்பவர்களையும் அதனால் குடும்பத்தைப் பிரிந்தவர்களையும் எனக்குத் தெரியும். மனம் பிறழ்ந்து அலைபவர்களும், அதனின்று மீளமுடியாது தற்கொலை செய்துகொண்டவர்களும் உண்டு. அந்தத்தீய பழக்கம் ஒருவரை எவ்வளவு கீழிறக்கும் என்பதை எழுத விரும்பி, “மாயக்குதிரை”யை எழுதினேன். அந்தச் சிறுகதை, “ஹார்பர் கொலின்ஸ் இந்தியா” என்ற பிரபலமான வெளியீட்டு நிறுவனத்தால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்படவுள்ள தமிழ் சிறுகதைகளின் தொகுப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. கவிஞர் பெருந்தேவியால் தொகுக்கப்பட்டுள்ள அந்நூல் இவ்வாண்டு முடிவிற்குள் வெளியாகும்.

பரணீ:

ஈழப்போராட்ட முடிவுக்குப் பின்னர் வெளிவருகிற படைப்புகள் பற்றி....

தமிழ்நதி:

கருப்பொருள் சார்ந்து கனதியான படைப்புகள் வெளி வருகின்றன. மொழிச்செழுமை மிக்க படைப்புகளுங்கூட. நடந்து முடிந்த போராட்டத்திற்கு ஆதரவு-எதிர் என்ற இருநிலைப்பாடுகளிலும் வெளிவருகின்றன. பேசப்படாத பல விசயங்கள் பேசப்படுகின்றன. புலம்பெயர் வாழ்வு பற்றி காத்திரமான படைப்புகள் (ஜீவமுரளியின் “லெனின் சின்னத்தம்பி” போன்ற) ஒன்றிரண்டே வெளி வந்துள்ளன. அஃதொரு வெற்றிடமாகவே உள்ளது. அந்த வாழ்வு குறித்தும் எழுதப்படவேண்டும்.

சிலர் கேட்கிறார்கள்: “ஏன் எப்போதும் போர் பற்றியே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று. இரண்டாம் உலக யுத்தம் முடிந்து ஏறத்தாழ எண்பது ஆண்டுகள் கழிந்தபிறகும் யூதர்கள் இனப்படுகொலை செய்யப்பட்டது குறித்து திரைப்படங்களும் நாவல்களும் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் வந்துகொண்டு தானுள்ளன. அதைப் பற்றி யாரும் விமர்சிப்பதில்லையே...! இன்னும் ஏன் அதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று எரிச்சலடைவதில்லையே! இங்குதான் வெள்ளை-கறுப்பு எனும் பாரபட்ச மனநிலை வெளிப்படுகிறது. இரத்தம் மட்டுமில்லை; துக்கமும் ஒரே நிறந்தான்.

அதே யூதர்கள் இப்போது பாலஸ்தீனியர்களை இனப்படுகொலை செய்வது தனியாகப் பேசப்பட வேண்டியது.

பரணீ:

எதிர்காலத்தில் வெளியிடவுள்ள படைப்புகள் பற்றிக் கூறுங்கள்....

தமிழ்நதி:

இப்போது ஒரு நாவல் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். இவ்வாண்டின் முடிவில் அது வெளிவரக்கூடும்.

திருப்திகரமாக வரும்வரை திருத்தித் திருத்தி எழுதுவேனாதலால் இவ்வாண்டில் வெளிவருவது குறித்து உறுதியாகச் சொல்லமுடியவில்லை. மற்றொரு வரலாற்று நாவலை எழுதவும் எண்ணமுள்ளது. அது சமகால அரசியலைப் பற்றியதன்று. இலங்கையின் காலனித்துவ காலம் பற்றியது. அதற்குத் தேவையான ஆய்வுகள் செய்து குறிப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பரணீ:

நீங்கள் பெற்றுக்கொண்ட விருதுகள்...

தமிழ்நதி:

அமுதன் அடிகளார் விருது (பார்த்தீனியம் நாவலுக்கு)

இயக் குநர் மணிவண்ணன் விருது (பார்த்தீனியம் நாவலுக்கு)

அவள் விகடன் இலக்கிய ஆளுமை விருது ஆனந்தவிகடன் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு (மாயக்குதிரை 2018)

எஸ்.ஆர்.வி. பள்ளியின் (திருச்சி) படைப்புக்க விருது (மாயக்குதிரை 2018)

நியூஸ் 18 தொலைக்காட்சி, சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கான விருது 2018

பரணீ:

இன்று ஈழத்தில் நாவலாசிரியர்கள் குறைவடைந்து வருகின்றார்கள். அதற்கான காரணமாக நீங்கள் நினைப்பவை...

தமிழ்நதி:

நாவலென்படுவது பெரும் பரப்பு. அதீத உழைப்பையும், அரசியல், வரலாற்று நாவலெனில் ஆய்வையும் கோருவது. எழுத்து இங்கு பிழைப்பிற்கான வழியாக இல்லை. மேலைத்தேய நாடுகளில் போல முழுநேர எழுத்தாளராக இருந்து அதன் மூலம் வருமானத்தைப் பெறுவதென்பதை எமது சூழலில் நினைத்தும் பார்க்கமுடியாது.

பொருளாதார ரீதியாக வலுவானவர்களாக இருந்தால் மட்டுமே முழுநேர எழுத்தாளராக முடியும் என்றளவில் நாவல் கேட்கும் உழைப்பை நல்கு மளவிற்கு எம்மவர்க்கு நேரம் இல்லையென்பதானது நாவல்களின் வரத்துக் குறைவுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். பொருளீட்டலுக்கும் ஆன்மாவின் தேடலுக்கு மிடையில் வழக்கமாக நடைபெறுகிற இழுபறியில் லௌகீகம் வென்றிருக்கலாம். தவிர, வாசிப்பவர்கள் குறைந்துபோய் விட்டார்கள், யாருக்காக எழுத வேண்டும் என இப்போது சிலர் கதைப்பதைக் கேட்க முடிகிறது. அந்த மனச்சோர்வும் அவர்களை எழுத விடாது தடுத்திருக்கலாம். இவையெல்லாம் எனது அனுமானங்களே. தனிப்பட்ட முறையில் அவரவரே அதற்கான காரணங்களை அறிவர்.

பரணீ:

உங்களது படைப்புகளுக்கு வாசகர்கள் தரும் வரவேற்பு பற்றிக் கூறுங்கள்...

தமிழ்நதி:

நல்ல வரவேற்பென்று தயக்கமின்றிச் சொல்வேன். பார்த்தீனியம் நாவலும், மாயக்குதிரை, தங்க மயில் வாகனம் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் வாசகர்களிடத்தில் குறிப்பிடத்தகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றன. இத்தனைக்கும் பார்த்தீனியம் தவிர சிறுகதைத் தொகுப்புகளுக்கு அறிமுக, விமர்சனக் கூட்டங்கள் கூட நடத்தப்படவில்லை. அதுபோலவே, புத்தகக் கண்காட்சிகளின் போது, நான் ஒருபோதும் கண்டறியாத, பரிச்சயமேயற்ற வாசகர்கள் என்னுடைய படைப்புகளின் கதாபாத்திரங்களது பெயர்களைக் கூட நினைவில் வைத்து உரையாடும்போது உண்மையில் மகிழ்ச்சியாகவும் நெகிழ்ச்சியாகவும் உணர்வதுண்டு. நாவல், சிறுகதைகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து கட்டுரைத்தொகுப்புகள், கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கு வரவேற்புக் குறைவுதான்.

பரணீ:

ஈழத்து இதழியல் பற்றி உங்களது பார்வை...

தமிழ்நதி:

ஓரிடத்தில் நிலைத்திராது சுற்றித் திரிகிற காரணத்தால் சஞ்சிகைகளை ஒழுங்காகப் பெற்றுக்கொள்ள முடிவ தில்லை. “ஜீவநதி” சஞ்சிகையைக் கூட நான் வீட்டுக்குச் செல்லும்போதே (வீட்டு முகவரிக்கு அனுப்பப்படுவ தால்) வாசிக்கமுடிகிறது. அதனால் இதழியல் வாசிப்பு குறைவென்றே சொல்லவேண்டும். இணையத்தில் வெளியாகிற சஞ்சிகைகளுள் “எழுநா” விடயதானம் நிறைந்தவொரு சஞ்சிகை. அது அச்சிலும் வெளியாகிற தென அறிகிறேன். நேரம் கிடைக்கிறபோதெல்லாம் இணையத்தில் “எழுநா”வை வாசித்துவிடுவேன். என்னளவில்- “ஜீவநதி”யும் கனடாவிலிருந்து வெளிவரு கிற “காலம்” சஞ்சிகையும், அனோஜன் பால கிருஷ்ணனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியாகிற “அகழ்” உம், கிழக்கிலங்கையிலிருந்து வெளியாகும் “வனம்” உம் முக்கியமானவை. “வனம்” இம்மாதத்தி லிருந்து அச்சிதழாகவும் வெளிவர ஆரம்பித்துள்ளது. எழுத்தாளர்களுக்கான சிறப்பிதழ்கள் மற்றும் நூல் களை வெளியிடுவது, இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்து வது என “ஜீவநதி” தொடர் இயக்கம் கொண்டதொரு சஞ்சிகையாகத் திகழ்கிறது. ஒரு சஞ்சிகையைத் தடைப் படாது தொடர்ந்து அச்சிதழாக வெளியிடுவதென்பதும் எளிதான காரியமில்லை. அந்த வகையில் “காலம்” ம், “ஜீவநதி” யும் முன்னுதாரணங்களாக உள்ளன. முன்னைப் போலல்லாது குறைந்தளவு எண்ணிக்கை யிலான வெளியீடுகள் என்றாலும், இலக்கியத்தில், அரசியல் பார்வையில், வரலாற்றை ஆவணப்படுத்துவ தில் ஈழத்து இதழியல் சூழல் ஆரோக்கியமானதாகவே உள்ளது.

சித்தப்பா

■ இ.சு.முரளிதரன்

எங்கள் ஊரின் எல்லையில் உப்பு நீர்ப் பிரதேசத்தைச் சற்று உரசிபடி அமைந்துள்ளது பூவரந்திட்டி மயானம். பற்றைகளும், பரத்த பூவரசு மரங்களும், சிறு மண்டபம் ஒன்றும் சங்கமித்த ஆளவரமற்ற பிரதேசம். எண்ணற்ற மனிதர்களின் வெற்றுடல்களைத்தின்றும் அடங்காப் பசியோடு அக்கினி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. சாம்பலாய் உருமாறி உறங்கிக் கொண்டும், திடீரென உயிர்த்தெழுந்தம் சடலத்தை தின்றபின் மீண்டும் சாம்பலென மாறியும் மாயரூபம் கொள்கிறது. அக்கினி ஆண்டவனின் வடிவம். சுடுகாட்டு நெருப்பின் கோபம் தணிக்கப்பட வேண்டும். பிணத்தை எரித்தால் சுடுகாடு கோபம் கொள்ளும். எனவே குளிர்விக்க வேண்டும் என்பன வெல்லாம் தொன்று தொட்டுத் தொடரும் நம்பிக்கை. நெருப்பைக் குளிர்விக்க காடாற்று நிகழ்வை முன்னெடுப்பது வழக்கம். சிறுதடியால் கலப்பை உருவாக்கி, சாம்பலை உழுது, நவதானியங்களை விதைத்து, பூவரசு தடியினை நாட்டி, இளநீர், சிற்றுண்டிபடைத்துக் காடாற்றுவார்கள். மண்பானை ஓடுகளும், எலும்பும், கருமை படிந்த நாணயங்களும் முடிவிலிப் பயணத்தின் அடையாளமாய் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடக்கும். யாராவது ஒருவரின் சடலத்தை சுமந்து கொண்டு பூவரந்திட்டி மயானத்துக்குப் போகும் போதெல்லாம், கல்லறை ஒன்று கவனத்தை ஈர்க்கும். அந்த ஒற்றைக் கல்லறைக்குள்ளே தான் சித்தப்பா மீளாத் துயில் கொள்கிறார்.

“எங்கே போறாய்?”

“அம்மா அப்பத்துக்கு போடுறதுக்கு... கள்ளு வாங்கியரச் சொன்னவ... தியாகனட்டக் கள்ளு வாங்கப் போறன்”

“ஆரட்ட”

“தியாகனட்ட”

“அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது. தியாகன் மாமா எண்டு சொல்லோணும்”

அது தான் சித்தப்பா எனக்குச் சொன்ன முதலாவது அறிவுரை. எங்கள் அயலவர்கள் அனைவரும் ஒடுக்கப் பட்ட சமூகத்தவரை ஒருமையில் பெயர் சொல்லித்தான் கூப்பிடுவார்கள். அதைப் பார்த்துச் சிறுவனாகிய நானும் கூப்பிட்டேன். அது ஆணவத்தின் அடையாளம் என்பதை உணர்ந்ததில்லை. சித்தப்பாவின் அறிவுரைக்குப் பின்புதான் பெரியவர்களை மரியாதையோடு அழைக்கப் பழகினேன்.

இன்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன். எவ்வளவு பெரிய விடய மொன்றை என்னுள் விதைத்துச் சென்றிருக்கிறார். எங்கள் அயலவர்களையும் ஊரிலுள்ள பிறிதொரு குழுமம் ஒடுக்கப் பட்டவர்களாகக் கருதி மரியாதைக் குறைவாக நடத்தியதை ஓரளவு அறிவு வளர்ந்த போது தான் உணர்ந்தேன். சமத்துவத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தேன். மேலடுக்குக் கீழுக்கு தகர்க்கப்பட வேண்டுமென்ற சிந்தனை முகிழ்த்தது. அனைத்திற்கும் விதை தூவிய சித்தப்பாவை எப்படி மறக்க முடியும்?

சித்தப்பா சாதாரணமானவர் போலவே தென்படுவார். அவருக்குக் காது கேட்பது சற்றுக்குறைவு. வாசிக்கும் நேரத்தில் மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்திருப்பார். அவரது சிறப்புகளைச் சொன்னால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். சித்தப்பா ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கு அபிவிருத்தி சபையில் தொழில் நுட்பவியலாளர். மும்மொழி ஆற்றல் மிக்கவர். மொழி பெயர்ப்பிலும் தட்டெழுத்திலும் நிபுணத்துவம் பெற்றவர். இசைமீது அத்த நாட்டமுடைவர். அறுபதுகளில் Beatles இசைக்குழுமம் பிரபலமடைந்திருந்தமை உங்களுக்குச் சிலவேளை தெரிந்திருக்கலாம். ஜோர்ஜ் ஹாரின், ரிங்கோ ஸ்ரார், பால்மெக் கார்ட்னி, ஜோன் லெனான் என்னும் நால்வர் அடங்கிய அக்குழுமத்தின் இசையினை என்பது களிலும் தொண்ணூறுகளிலும் கூட பெருவிருப்போடு கேட்டார். அதுமட்டுமா? நாதஸ்வர நட்ருவ இசைமீதும் அலாதி விருப்புக் கொண்டவர். தொலைக்காட்சியில் The Muppet Show மற்றும் துடுப்பாட்டம் என்பவற்றை ஈர்ப்போடு பார்ப்பார்.

சித்தப்பா நுட்பமான விடயங்களைத் தான் கதைப்பார். பொதறிவு சார்ந்து ஏராளமான விடயங்களைச் சொல்லுவார். ஒருநாள் விளக்குக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்தச் சாதாரண விளக்கிலே தொடங்கி “தெடிகம”

யானை விளக்கில் அசையா நீர்த் தொழினுட்பம் பயன்படுத்தப்பட்டது வரை சொன்னார். இன்னொரு நாள் நீர்த் தொட்டியைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தார். வேகமாக ஓடி வருகின்ற நீரின் அழுக்கத்தினைக் குறைப்பதன் மூலம் மடைக்கதவினையும் குளக்கட்டையும் பாதுகாக்கும் நோக்கில் அமைக்கப்பட்ட கலிங்கல் தொட்டி குறித்து விரிவாக விளக்கினார். மற்றொரு நாள் அமெரிக்காவின் நூறுடொலரை எடுத்து வந்து காட்டினார். அந்த நாணயத்தாளில் இருப்பவர் பெஞ்சமின் பிராங்கிளின் என்றும், அவர்தான் இடி தாங்கியையும் மின்சாரத்தையும் கண்டு பிடித்தவர் என்றும் சொன்னார். சித்தப்பாவுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை கிடையாது. ஒரு நாள் நான் கற்பூரத்தோடு வெற்றி காட்டுப் பிள்ளையார் கோவிலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். இடைமறித்த சித்தப்பா கற்பூரத்தை என்னிடமிருந்து வாங்கினார்.

“பதங்கமாதல் எண்டால் என்ன?”

“தெரியாது சித்தப்பா”

“திண்ம நிலையில் இருக்கிற இந்தக் கற்பூரம் நேரடியாக வாயு நிலைக்கு மாறியிடும். அது தான் பதங்கமாதல்”

சிரித்தபடியே கற்பூரத்தைத் தந்தார். “அவருக்கு மட்டும் எப்படி உலகமே தகவல் பெட்டகமாகத் தெரிகிறது” என்று எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கும்.

சித்தப்பா மட்டுமில்லை அக்கம்மாவும் ஆச்சரியமானவர் தான். இருவரும் நகைச்சுவை உணர்வோடு அனைத்தையும் அணுகுவார்கள். பரஸ்பரம் அன்போடு உரையாடுவார்கள். அவர்களின் வீட்டில் பெரியதொரு வேப்பமரம் நிற்கிறது. பூத்துக் காய்த்துப் பழுக்கின்ற காலத்தில் ஏராளமான விதைகள் விழுந்திருக்கும். பெரிய முற்றத்திலே பரந்து விரிந்து விழுந்து கிடக்கும் வேப்பம் விதைகளைப் பொறுக்கி எடுக்க அயலவர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடுவோம். விதைகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கழுவிக் காயவைத்து உரப்பையினுள் போட்டு வைத்திருப்போம். நுளம்பார் ஊசி குத்துவதற்காக எங்களை நாடி வரும் காலத்தில் நுளம்பாரை விரட்ட வேப்பம் விதைகள் உதவும். பாத்திரம் ஒன்றில் உமியைப் போட்டு நிரப்பி, தென்னம் பொச்சின் உதவியோடு நெருப்பு மூட்டி வேப்பங் குச்சிகளையும் விதைகளையும் போட்டு எரித்துப் புகைக்க விடுவோம். நுளம்புகள் காதிலே பாடுகின்ற கீதத்தை நிறுத்திவிட்டு சொல்லாமற் கொள்ளாமற் பறந்து விடும். நுளம்புக்குப் புகை போடுவதில் அக்கம்மா நிபுணை! புகைபோடுவதில் மட்டுமல்ல, சோயாமீர் வறை செய்வது, சுவையான தோசை சுடுவது போன்ற பல விடயங்களில் அவரை வெல்ல ஆளில்லை. வீடுவெயும் காலத்திலே அக்கம்மாவின் தோசையைச் சாப்பிடும் பாக்கியம் எங்கள் ஊரவர்களுக்குக் கிடைக்கும்.

அக்கம்மாவின் வீடு பெரிய கல்வீடு தான்! ஆனாலும் அந்த வீட்டுக்கு எதிரே பனை ஓலையால் கூரை அமைந்த வீடு ஒன்றும் அந்தக் காலத்தில் இருந்தது. அந்த வீட்டை வேய்கின்ற நாளில் தோசை கிடைக்கும். அதிகாலையில் வீடு வேயத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஊரின் முக்கியமான பெரிய தலைகள் எல்லாம் ஆஜராகி விடும். வட்டக் கரத்திலிருந்து பனையோலைகளை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு உரியது. வீடு வேயும் போது முதலில் மட்டை ஓலையைத்தான் எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் வட்டக்கரத்தில் கீழேமட்டை ஓலைகளும், மேலே கூழை ஓலைகளும் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். நீளமான பனம்

மட்டையுடன் இருப்பவை மட்டை ஓலைகள் என்றும், பனம் மட்டை இல்லாத ஓலைகள் கூழை ஓலைகள் என்றும் சொல்லப்படும். பெருந்தலைகளில் ஒருவர் வட்டக் கரத்தில் ஏறிக் கரத்தைப் பிரித்து ஓலைகளை வேறாக்குவார். நாங்கள் மட்டை ஓலைகளை எடுத்துக் கூரைக்கு மேலே அமர்ந்திருக்கும் நபரிடம் கொடுப்போம். கூரான கத்தியால் மட்டையில் சரிவாகப் “ப” வடிவில் சிறிய வெட்டப் போட்டு, தென்னம்பாளை நாரால் மட்டை ஓலைகளை ஒவ்வொன்றாக வைத்துக்கட்டுவார். கீழிலிருந்த மேலாக அடக்கிச்செல்வார். தென்னம்பாளையை கீறி முதல் நாளே நீரில் ஊறவைத்திருப்பார்கள். பனைநாரும் அதோட சேர்த்து ஊறப் போட்டிருப்பார்கள். முகடு கட்டும்போது கூழை ஓலைகளை எடுத்து நாங்கள் உச்சிக்கு எறிவோம். எலி யொடியில் நீண்ட கம்புளைச் செருகி பனைநாராலும், இழைக் கயிற்றாலும் கூழை ஓலைகளை அடக்கிக் கட்டுவார்கள். சரியான நுட்பத்தோடு கட்ட வேண்டாம். அனுபவமற்றவர் கட்டினார் அடைமழைக்கு ஒழுகத் தொடங்கிவிடும். வீடுவேய்ந்து முடிந்ததும் அக்கம்மா எல்லோருக்கும் தோசை பரிமாறுவார். பொரித்த மிளகாய்ச்சம்பலும், தோசையும் அந்த மாதிரி இருக்கும். அக்கம்மா வீட்டில் பெரியதொரு கறிவேப்பிலை மரம் உண்டு. அக்கம்மா இடிக்கும் சம்பலுக்குள் அதிகளவான கறிவேப்பிலை சேர்த்து இடிக்கப்பட்டிருக்கும். அதனால் அந்தச் சம்பல் மாறுபட்ட சுவையோடு இருக்கும். தோசையும் சம்பலும் தேவலோக அமிர்தம் என்றால், அக்கம்மாவின் சோயாமீர் வறை நளபாகத்திற்கு நிகரானது.

அக்கம்மா இவ்வளவு சுவையாகச் சமைத்தாலும் சித்தப்பா தனியே உலை வைத்து உணவு தயாரிப்பார். ஆனால் அக்கம்மா சமைத்ததைத் தான் சாப்பிடுவார். பிறகு எதற்குத் தனிச் சமையல் என்று யோசிக்கிறீர்களா...? சித்தப்பா ஆச்சரியமான மனிதர் என்பதற்கான அடையாளமே அந்தச் சமையல்தான்!

உயர்திணைகளுக்குக் கூட மரியாதை வழங்கத் தெரியாத மாண்புகளின் மத்தியில் அஃறிணை எனத் தமிழிலக்கணம் குறிப்பிடுகின்றன நன்றி மிகு ஜீவன்களை சித்தப்பா அதிகமாக நேசித்தார். அவரது வீட்டிலே ஐந்து நாய்கள் உள்ளன. அவர் சமைத்த பெருவிருந்து வீட்டு நாய்களுக்கு மட்டுமல்ல. தெருவோரங்களில் பராமரிப்பின்றி வாழுகின்ற நாய்களுக்கும் சேர்த்துதான்! சமைத்த உணவைப் பொதி செய்து கிராமத்துத்தெருக்களில் தனது வருகைக்காகக் காத்து நிற்கும் ஜீவன்களிடம் செல்வார். உரிய நேரத்திலே உணவை வைத்து விட்டு அருகிலிருந்து அவை வயிறார்ச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்து மகிழ்வார். அன்போடு தடவுவார். அவை குதூகலித்து வாலை அசைத்து நன்றியை வெளிக்காட்டும். சக மனிதர்களிடையே பேதங்காட்டுமளவிற்கு மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டவர்களுக்குச் சித்தப்பாவின் செயற்பாடுகள் அந்நியமாகவே தெரியும்.

பூவரந்திட்டி மயானத்திலே வெறுமனே சாம்பலாகிப் போவதில் சித்தப்பாக்குச் சம்மதமில்லை. மரணத்திற்கு பிறகு தனது உடலை மண்ணுள் வாழும் சிற்றுயிரிகளுக்கு உணவாக்க விரும்பினார். மரபுகளை மறுதலித்த தனது கடைசி ஆசையென அக்கம்மாவிடம் தெரிவித்தார்.

பூவரந்திட்டி மயானத்தில் ஒற்றைக் கல்லறைக்குள் சித்தப்பா மீளாத்துயில் கொள்கிறார். என் தந்தையோடு அவர் உடன் பிறந்தவரில்லை. ஆனாலும் எங்கள் ஊரவர் எல்லோருக்கும் அவர் “சித்தப்பா” தான்; இனி உங்களுக்கும்...!

7

முடிவைத் தொடுவாய் முயன்று

பிரக்ஞை பூர்வமான காரணம் காணலின் தேவையின்றி ஒரு விடயத்தை விளங்கிக்கொள்ளும் தன்மை “உள்ளுணர்வு” எனப்படுகிறது. தீர்மானம் எடுத்தலில் உள்ளுணர்வு முக்கிய பங்கு வகிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன.

கடினமான தீர்மானம் ஒன்றை எடுப்பதற்காக மூளையைப் போட்டுப் பிய்த்துக் கொண்டிருப்போம். திடீரென்று ஒரு பொறி எங்கிருந்து வந்ததெனத் தெரியாமல் தோன்றும் அனுபவத்தைப் பலரும் அவ்வப்போது உணர்ந்திருப்போம்.

போக மறுத்து நின்ற ஓர் உணர்வு -நீண்ட நேரமாய் நின்ற ஓர் உணர்வு -பின்னர் நடக்கும் ஓர் அனுபவத்தால், ஏன் நின்றது என்று தெரிய வந்திருக்கும். “ஏதோ ஒண்டு நடக்கப் போகுதெண்டு எனக்குத் தெரிஞ்சது” என்ற வாக்குமூலத்தைப் பலரிடம் கேட்டிருப்போம்.

சரித்திரத்தில் இதற்கான உதாரணங்கள் மிகப் பல உள்ளன. யூலியஸ் சீசர் படுகொலை செய்யப்பட்ட அன்று, தனது கணவரைச் செனட்டுக்குப் போக வேண்டாம் என்று தடுத்தாள் அவன் மனைவி கல் பேர்னியா. சீசர் அவள் சொன்னதைக் கேட்கவில்லை. அன்றைய தினம் சீசரின் படுகொலை நடந்தேறியது.

“வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்” சினமா பார்த்தவர்கள், “போகாதே, போகாதே என்கணவா, பொல்லாத சொப்பனம் நானும் கண்டேன். கூந்தல் அவிழ்ந்து விழவும் கண்டேன் (இன்றைய பெண்களுக்கு?) கொண்டையில் பூவும் கருகக் கண்டேன்” என்று தொடரும் பாடலை மறந்திருக்க முடியாது. கனவு களுக்கும் உள்ளுணர்வுக்கும் தொடர்பிருப்பதை உளவியல் விஞ்ஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளும்.

1940ஆம் ஆண்டு! வின்ஸ்டன் சேர்ச்சில் இரவுணவு அருந்திக் கொண்டிருக்கிறார். ஜேர்மன் குண்டு ஒன்று அருகில் வீழ்ந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. தன்னுடன் இருந்த பணியாளர்கள் அனைவரையும் அந்தக் கணத்திலேயே உணவு அறையில் இருந்து வெளியேறமாறு பணிக்கிறார். அடுத்த குண்டு சரியாக உணவு அறையினுள் விழுகிறது.

மனிதருக்குப் புலன் உணர்வுகள் எத்தனை? ஐந்து என்பதே பொதுவான விடை. அகச் செவியில் காணப்படும் தலைவாயில் உபகரணம் உடலின் சம நிலையில் முக்கிய பங்காற்றுவது. அது ஆறாம் புலன் எனப்படுவதுண்டு. உடலின் இச்சைவழி இயங்கும் தசைகளில் காணப்படும் அசைவியக்கப்புலன், எமது அசைவின் தன்மை, திசை, நிலை, ஆகியவற்றை உணர்ந்து கொள்ள உதவுவது. நாம் எமது கண்களை மூடி இருந்தாலும், நிற்கிறோமா, இருக்கிறோமா, கால்

எங்கே இருக்கிறது, கை என்ன செய்கிறது என்பதெல்லாம் எமக்குத் தெரியும். எப்படித் தெரியும்? இது ஏழாம் புலன் எனக்கூறப்படுவதுண்டு.

அதே நேரத்தில் நாம் பேசுகிற இந்த உள்ளுணர்வை ஆறாம் புலன் என அழைக்கும் பெரு வழக்கு உண்டு. உள்ளுணர்வு சிறப்பாகத் தொழிற்படுபவர்கள் மற்றவர்கள் பலர் பொதுவாகத் தவறவிடும் தகவல்களையும் தமக்குள் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள். ஆயினும் தரவுகளைப் பிரக்ஞை பூர்வமாக ஆராய்ந்து படிப்படியாக முடிவுக்கு வரும் முறையில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதே உள்ளுணர்வால் முடிவெடுக்கும் முறை. இவர்களுக்கு ஒரு நபர் பற்றி அல்லது ஒரு விடயம் பற்றி மிகக் கடுமையான உணர்வு ஒன்று ஏன் என்று தெரியாமல் தோன்றலாம். நீண்ட காலத்தில் அந்த உணர்வு சரியானது என்று புரியும்.

பேரறிஞர் என்று போற்றப்படும் திரு.வி. கலியாண சுந்தரனார் அவர்கள், “உள்ளமும் உருவமும் ஒரு நிலையில் மறைந்தொழிவன. அவைகளின் கூட்டுணர்வால் எழும் உள்ளுணர்வோ அவைகளுடன் மறைந்தொழிவதன்று” என்று எழுதுவார். அவர் கூறும் மெய்யியலை விளங்கிக் கொள்வது கடினமாயிருக்கலாம்.

ஒரு விடயத்தைப்பற்றிப் பகுத்தறிவு ரீதியாக ஆராய்ந்தபின், இரண்டு தெரிவுகள் ஏறத்தாழச் சமநிலையில் இருக்கும்போது முடிவுக்கு வருவதில் பெரும்பாலும் உள்ளுணர்வு பங்காற்றும்.

தனது இரு மாணவர்களின் இரண்டு ஓவியங்களை ஒப்பிடும் ஓர் ஓவியர் காரண காரியங்களை ஆராயாமலே எது சிறந்தது என மிக விரைவில் முடிவுக்கு வந்து விடுவார் அல்லவா? அந்த முடிவுக்கு வர உதவுவதில் உள்ளுணர்வுக்குக் கணிசமான பங்கு இருக்கிறது.

விஞ்ஞான பூர்வமாகப் பார்த்தால், புற உலகில் இருந்து உணர்வுகள், படிமங்கள், கருத்துக்கள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து உள்வாங்கும் மூளை அவற்றை ஆழ் மனதுக்கு அனுப்பி - மீளவும் அங்கிருந்து நரம்புத்தொகுதிச் சமிபாட்டின் பின் திரும்பிவரும் முடிவே உள்ளுணர்வு முடிவாக இருக்கலாம். பழைய அனுபவங்களும், உடலின் உள்ளே இருந்து வரும் தகவல்களும் கூட இம்முடிவில் செல்வாக்குச் செலுத்தும். ஆயினும் இந்த முடிவு விரைவாக எடுக்கப்படுவதால், பிரக்ஞை அதைக்கண்டு கொள்ளாமலே போகிறது.

உள்ளுணர்வை மேம்படுத்த முடியுமா? முயன்றால் முடியும். பாரதிதாசன் எழுதிய “மணிமேகலை வெண்பாவில்” மணிமேகலை என்ற பாத்திரம் இவ்வாறு பேசுகிறது.

“ஆசைக்களவில்லை, ஆதலினால் மாந்தர்கள்

காசைப் பெருக்கக் கருதுவர் - ஆசைதான் உந்தாதடக்குதற்கும் உள்ளூணர்வு சேர்வதற்கும் செந்தமிழைச் சேர்க்க இறை”

செம்மையான மொழிக் கல் வியினூடு உள்ளூணர்வு வளரும் என்று பாரதிதாசன் கருதுவது சரியானதே. “உள்ளூணர்வு வளர்ச்சிக்கு வழிபாடு ஒளி போன்றது.” என்பர் திரு.வி .க .அவர்கள் .தியானம் உள்ளூணர்வை வளர்க்க உதவும் என்பதை உளவியல் விஞ்ஞானமும் ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஒரு நாளில் - இருபத்து நாலு மணித்தியாலத்தில் - ஐந்து நிமிடத்தை யாவது தியானத்திற்கு ஒதுக்கலாம். அமைதியான இடம் ஒன்றைத் தெரிவு செய்து, மனதை ஏதோ ஒரு விடயத்தில், ஒரு சொல்லில், ஒரு காட்சியில், அல்லது ஒலியில் நிறுத்தி அமர்ந்து விடலாம். அது இறைவனாக இருந்தால் அந்த நம்பிக்கையும் சேர்ந்து வேலை செய்யும். முடிந்தவரை எண்ணங்கள் சிதறாமல் இருக்கப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சிதறினாலும் மெல்ல அதை மீளக் கொண்டுவரலாம். பழகப் பழகச் சரிவரும்.

உள்ளூணர்வில் தோன்றும் விடயங்களைச் செய்து பார்ப்பதும், அவை சரிவரும்போது, “எனது உள்ளூணர்வு வலிமையானது” என நம்பப் பழகுவதும் இன்னொரு வழி. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போகப் புறப்படுகிறீர்கள் .ஒரு முச்சந்தியில் எந்தப் பக்கம் திரும்புவதென்று சரியாகத் தெரியவில்லை. “புவியிடம் காட்டி” (GPS) இல்லை. இந்த வழிதான் சரியாக இருக்கும் என்று உள்ளூணர்வு கூறுகிறது. சென்றீர்கள். சரிவந்து விட்டது. அந்தச் சம்பவத்தை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்து வலியுறுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

உடலின் உள்ளூறுப்புக்களை மனதால் படம் பிடித்தல் இன்னொரு முறை.(scan) ஒவ்வொரு உறுப்பிலும் எவ்வளவு இறுக்கம், பதற்றம், நோ இருக்கிறது என்று அவதானியுங்கள். மனதால் அவற்றைத் தளரச் செய்யுங்கள். உள்ளூறுப்புகளில் இருந்து வரும் குறும் செய்திகளைத் தவற விட்டுவிடாதீர்கள்.

இயற்கையோடு மிக அதிக நேரத்தைச் செலவிடுங்கள். இயற்கை அழகை அணுஅணுவாய் ரசித்துப் பழகுங்கள். அப்போது மனதில் வரும் எண்ணங்களை அவதானியுங்கள். அவை பற்றிப் பேசுங்கள். எழுதுங்கள். “சித்திரச் செவ்வானம் சிரிக்கக் கண்டேன்” என்று பாடுங்களேன்!

தொழில் நுட்ப உலகிலிருந்து, முடிந்தவரை உங்களைப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒருநாளில் 4-5 மணி நேரமாவது - குறைந்தபட்சம் - அதைவிட்டு விலகி விடுங்கள். நித்திரைக்குப் போகமுதல், தொலைபேசிகள், கணினிகள் அனைத்தையும் நிறுத்திவிடுங்கள்.

உங்கள் மனதிலுள்ள கடினமான கேள்வி ஒன்றை உள்ளூணர்விடம் கொடுத்துவிடுங்கள். கொடுத்துவிட்டு அமைதியாக உட்கார்ந்திருங்கள். “கேள்விக்கென்ன விடை?” பதில் வரும். உடனே வரா விட்டாலும் எப்போதோ ஒருநாள் வருமென்று எதிர் பார்த்திருங்கள்.

கனவுகளைக் குறிப்பதற்கென்று ஒரு சிறு குறிப்புப் புத்தகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதில் உங்கள் கனவுகளை - அழகான மொழியில் - எழுதும் பழக்கத்தை, வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவாருங்கள். யாருக்கும் காட்டா விட்டாலும் உங்களுக்காக எழுதுங்

கள். ஒரு நாளில் குறைந்தது மூன்று பக்கமாவது எழுதுங்கள். முற்றாகவே எழுத முடியவில்லையா? கீறுங்கள். கனவு, விடியும்போது மறந்துபோகிறதா? கனவு கண்ட நேரம் விழிப்பு வந்து எழுந்து, எழுதி வைத்துவிட்டுத் தூங்கும் வழக்கத்திற்கு வாருங்கள். எமது மனத்தின் பயம், ஆசை, பதற்றம், குழப்பம், கோபம் போன்றவற்றைத் தெளிவாக முன்வைப்பது கனவு. எதிர்காலம் பற்றிய தெளிவான அகப்படிமம் ஒன்றை உருவாக்குங்கள். அதனை நடைமுறைப்படுத்துங்கள்.

“Tarot” வாசிப்புக்கு நேரம் ஒதுக்குங்கள். வாசியுங்கள். உள்ளூணர்வை மேம்படுத்தும் சிறப்பு முறையாக, Isabel Garcia Mendez என்பவரால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது “HAD” முறை. “HAD” என்பது அம் முறையிலுள்ள மூன்று கூறுகளையும் இணைத்து வரும் ஸ்பானிய மொழிச் சொல்லின் சுருக்கம்.

HAD முறையின் முதலாம் படிநிலையில் ,உள சுகாதாரம் விருத்தி செய்யப்படும் .இதன்போது ஒருவர்தான் பக்க சார்பில்லாது இருத்தல் பற்றிய சுய மதிப்பீட்டைச் செய்து கொண்டு அதனை முன்னேற்ற வேண்டும்.

இரண்டாம் படிநிலையில், ஆழ்மனம் தரக்கூடிய தகவல்களை அதிகரிக்கும் நாலு வழிகள் பேசப்படுகின்றன. அவற்றில் முதலாவது ஒரு மனப்பாங்கு மாற்றம். பொதுவாக அனுபவங்களில், கடைசியாக நடப்பவற்றையே எங்கள் ஞாபகம் பதிவு செய்து முக்கியத்துவப்படுத்தும். நேரான பார்வையுடன் வாழ்வின் எல்லா அனுபவங்களையும் நினைத்துப் பார்த்தல் நல்லது.

தொடர்ந்து உள்வாங்கலில் ஏற்படுத்தப்படும் மாற்றம். இங்கு ஐம்புலன்களும் நன்கு கூர்மைப்படுத்தப்படும். மற்றவர் பார்க்காத விடயத்தைப் பார்க்கவும், அடுத்தவர் கவனிக்காததைக் கேட்கவும், இன்னொருவருக்கு மணக்காததை மணக்கவும், பிறருக்குத் தெரியாத நுண் சுவையைத் தெரிந்துகொள்ளவும் பயிற்சி கொடுக்கலாம். கட்புல வலுவிழப்பு உள்ளவர்கள் சாதாரணர்களைவிட அதிக கேட்கும் திறனும், தொடுகை உணர்வும் கொண்டிருப்பதைப் பொதுவாக அவதானிக்கலாம். தொடுகை, சூடு, குளிர், வலி, அழுக்கம் அகியவற்றைத் தோல் உணர்வதில் சிறப்புத் திறன் பெறச் செய்யலாம்.

மூன்றாவதாக மூளையின் பாவனையை மேம்படுத்தல்! எமக்கு ஒரு சிறப்புத் தேர்ச்சி இருக்கலாம். ஆயினும் மனிதர்கள் செய்யக்கூடிய சகல திறன்களுக்கும் மூளையைப் பாவிக்கப் பழகுவதே சிறப்பு. - அதாவது ‘Jack of all trades’ ஆக இருப்போம்.

இரண்டாம் படிநிலையின் இறுதியில் ,உள்ளூணர்வுக்கான காரணம் கானலும் ,ஆராய்தலும் செய்யப்படும் .நாம் உள்ளூணர் வைத்தான் பெருமளவு பாவிக்கிறோமெனினும் ,முடிவுக்கு வர முதலும் ,வந்த பிறகும் தர்க்க ரீதியான ஆய்வுகள் இருப்பது சிறந்ததே.

HAD முறையின் இறுதியில் நனவு மனத்தைத் தொடர்புறுத்து ஓசையற்றதாக வேண்டும் .அதன் பிறகும் கேட்கும் ஆழ்மன உள்ளோசை நிச்சயமாக உள்ளூணர்வுதான்!

Jill Willard எழுதிய ‘Intuitive being’ என்ற நூலையும் வாசிப்போம்.

Macbeth உம், Othello வும் உள்ளூணர் வினதும், உணர்வினதும் உயிர் பெற்ற வடிவங்களாக வேக்ஸ்பியரால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் .! (தொடரும்...)

குடிவரவாணல்

அத்தியாயம் ஒன்பது:
42ஆம் வீதி மகாத்தியம்!

அன்றையப் பொழுதினை நியூயார்க் மாநகரத் தின் மான்ஹட்டன் பகுதியில் சுற்றித் திரிந்து கழிப்பதாக இளங்கோவும் அருள்ராசாவும் தீர்மானித்திருந்தனர். இளங்கோவைப் பொறுத்தவரையில் எந்த வேலையானாலும் உடனே செய்வதற்குத் தயாராகவிருந்தான். அருள்ராசா அதற்குத் தயாரில்லை. அதற்கு அன்று காலை அவர்களிருவருக்குமிடையில் நிகழ்ந்த பின்வரும் உரையாடலே விளக்கம்தரப் போதுமானது.

இளங்கோ: கோஷ் கூறியபடி “எம்பளாய் மெண்ட் ஏஜென்சிக்காரன்” பீற்றரிடம்தான் முயற்சி செய்து பார்க்க வேண்டும்.

அருள்ராசா: பீற்றரிடம் எடுக்கக் கூடிய ஒரே யொரு வேலை “கிட்டார்” அடிப்பதுதான்.

இளங்கோ: என்ன கிட்டார் அடிப்பதா? எனக்குத்தான் தெரியாதே.

இதற்கு இன்னுமொரு கேலிச் சிரிப்பினை உதிர்த்து விட்டு அருள்ராசா இவ்விதம் கூறினான்: அதுதான் கோப்பை கழுவுவதுதான். அதற்குரிய பரிபாசைதானிது.

இளங்கோ: அதிலென்ன வெட்கம். எந்த வேலையானாலும் கிடைத்தால் செய்வதுதானே.

அருள்ராசா: எனக்கு அதில் விருப்பமில்லை. நான் பீற்றரிடம் வேலை தேட மாட்டன். விரிந்து கிடக்கும் “மான்ஹட்டன்”ல் அலைந்து திரிந்து வேறு ஏதாவது வேலை கிடைக்குமாவென்று பார்க்கப் போகிறன்.

இளங்கோ: எனக்கும் அதற்கு ஆசைதான். ஆனால் கையிலை கடிக்கேக்கை என்ன செய்யிறது. என்ற கையிலை இன்னும் நூற்றியம்பது டொலர்கள் வரையில் தானிருக்கு, அது முடியிறதுக்குள்ளை கொஞ்சக் காசைச் சேர்க்கப் பார்க்க வேணும். அப்ப நீ பீற்றரிடம் வரப் போவதில்லையென்று சொல்.

அருள்ராசா: அதுதான் எனது திட்டம்.

இன்றைக்கு மான்ஹட்டனைச் சுற்றிப் பார்ப்பம். நாளைக்கு முதல் வேலை தேடும் படலத்தை ஆரம்பிக்கலாம்.

இளங்கோ: பீற்றரிடம் போவதென்றால் நேரத்துடன் போக வேண்டுமென்று கோஷ் சொன்னவன். ஆறுமணிக்கே போய்க் காத்து நிற்க வேண்டுமென்று சொன்னவன். இன்றைக்கு அதற்குச் சரி வராது. இப்பொழுதே மணி ஒன்பதைத் தாண்டி விட்டது.

இதைக் கேட்டதும் அருள்ராசா இலேசாகச் சிரித்தான்.

இளங்கோ: என்ன சிரிக்கிறாய்?

அருள்ராசா: வேலையோ கோப்பை கழுவுவது. அதற்கு இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கு.

இளங்கோ: அது மட்டுமில்லை. ஒரு நாளிலை வேலை கிடைக்குமென்றுமில்லையாம். கோஷ் சொன்னதைப் பார்த்தால் சில சமயம் ஒரு கிழமை கூட ஒவ்வொரு நாளும் ஆறுமணிக்குப் போய் பின்னேரம் நாலு அல்லது ஐந்து மணிவரை அவனது அலுவலகத்தில் காத்து நிற்க வேண்டுமாம். எப்ப வேலைக்குக் கூப்பிடு வாங்களென்று தெரியாதாம். கையிலையோ காசில்லை. வேலை பார்ப்பதற்குரிய “லீகல் டாக்குமென்ற்ஸ்” இல்லை. இந்த நிலையிலை ஆட வெளிக்கிட்டாச்சு. எல்லாத்துக்கும் ஆடிப்பார்க்கத்தானே வேண்டும்.

அருள்ராசா: ஏதாவது கிடப்பதை வயிறுக்குள் தள்ளி விட்டு இறங்குவோம்.

கீழ் தளத்தில் பத்மா அஜித் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “பில்லி ஜோயெல்” “புற நகரத்துப் பெண்ணைப்” (Up Town Girl) பற்றிப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அண்மையில்தான் வெளிவந்திருந்த அவனது “அப்பாவி மனிதன்” (An Innocent Man) தொகுப்பிலுள்ள ஒரு பாடல். வெளிவந்ததிலிருந்து இசை உலகினைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. நகரத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்குமொரு பாடல்.

இளங்கோ: திருமதி அஜித் கொடுத்து வைத்த பிறவி. அவளைப் பார் எவ்வளவு ஆனந்தமாக “நகரத்துப் பெண்ணை” இரசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

அருள்ராசா: “அளவற்ற சந்தர்ப்பங்களின் மண்” எனன்று கூறும் மண்ணிலிருந்து கொண்டு முயற்சி செய்து பார்ப்பதை விட்டு விட்டு இப்படி அழுது வடியாதே.

இளங்கோ: அளவற்ற சந்தர்ப்பங்களை அள்ளி வழங்கும் மண்ணில் எமக்கென்ன சந்தர்ப்பங்களை அள்ளி வழங்கப் போகிறதோ. பார்க்கலாம்.

நண்பர்களிருவரும் எதோ இருந்ததை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்ட பொழுது மணி காலை பத்தைத் தாண்டி விட்டிருந்தது. பாதாள இரயில் நிலையம் சென்று பயணத்துக்கான டோக்கன்களை வாங்கிக் கொண்டு உலகப் புகழ்பெற்ற 42வது வீதியின் “டைம்ஸ்” சதுக்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

42ஆம் வீதி மகாத்மியம்:

இந்த நாற்பத்தியிரண்டாவது வீதியைப் போல் அமெரிக்காவில் இன்னுமொரு உலகப் புகழ் மிக்க வீதியைக் காண்பதரிது. நோக்குமிடமெங்கும் விளம் பரப் பலகைகளால் நிறைந்து கிடந்தது புகழ் பெற்ற 42வது வீதி. வருடா வரும் புதுவருடக் கொண்டாட்டம் நிகழும் மையமிதுதான். 1907இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வழக்கமிது. உலகப் புகழ்மிக்க நாடக அரங்குகள் மிக்க “பிராட்வே” வீதியும் வீதி 42உம், ஏழாவது “அவென்யூ” விற்குமிடைப்பட்ட பகுதிதான் மேற்படி “டைம்ஸ்” சதுக்கப் பகுதி. இந்த 42ஆம் வீதிக்கு “டைம்ஸ் ஸ்குயர்” பெயர் வருவதற்குக் காரணமாக விருந்தது நியூயார்க்கிலிருந்து வெளிவரும் பழமை வாய்ந்த பிரபல நாளிதழ் எனான “நியூ யார்க் டைம்ஸ்” தான். 1904இல் “நியூயார்க் டைம்ஸ்” 43வது வீதியில் தனக்கென்றொரு கட்டடத்தை கட்டியதன் காரணமாகவே அதனை அண்மித்திருந்த மேற்படி 42வது தெருவை உள்ளடக்கிய பகுதி “டைம்ஸ் ஸ்குயர்” என்று அழைக்கப்பட ஆரம்பித்ததாக வரலாறு பகரும். அதற்கு முன்னர் இப்பகுதி மிகுந்த ஆபத்து நிறைந்த பகுதிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. “லோங் ஸ்குயர்” (Longacre Square) என்றழைக்கப்பட்ட அப்பகுதியின் பெயரை “டைம்ஸ் ஸ்குயர்” என்று மாற்றியமைத்தது “நியூயார்க் டைம்ஸ்” பத்திரிகை நிறுவனம்தான். அதனைத் தொடர்ந்து இதனை அண்மித்த பகுதிகள் தியேட்டர்கள், பலவகைக் களியாட்ட விடுதிகள், அரங்குகள், “காபரே” நடன விடுதிகளென இப்பகுதி வளர்ச்சியடைந்து ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபதுகளில் உல்லாசப் பிரயாணிகளின் சொர்க்கப்புரியாக உருமாற்றமடைந்தது.

1929இல் ஏற்பட்ட பங்குச் சந்தைகளின் மாபெரும் வீழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து உருவான மிகப்பெரிய பொருளாதார மந்தச் சூழலைத் தொடர்ந்து மேற்படி பகுதியில் இயங்கிய பல்வேறு கேளிக்கைக் களியாட்ட விடுதிகள், நாடக அரங்குகள் எனப் பல வர்த்தக ஸ்தாபனங்களின் வருமானம் பெருமளவில் வீழ்ச்சியடைந்தது. அதனை நிவர்த்தி செய்ய அறுபது எழுபதுகளில் பெருமளவில் நிர்வாணக் காட்சிகளை உள்ளடக்கிய அரங்குகள், பாலியல் புனைவுகளை /

பாலியற் செயல்களுக்கான காம சூத்திரங்களை / பெண்ணைப் பாலியல் ரீதியில் வெளிப்படுத்தும் / புணர்ச்சியை விளக்கும் வழிகாட்டுப் பிரதிகளை உள்ளடக்கிய காம இலக்கிய நூல்களைப் பெருமளவில் விற்பனை செய்யும் புத்தகக் கடைகள், பாலியல் சாகசங்களைப் புரிவதற்குரிய சாதனங்களை விற்பனை செய்யும் அங்காடிகள், வயது வந்தோருக்கான சினிமாக்களைத் திரையிடும் திரையரங்குகள், நிர்வாண அழகிகளை “எட்டிப் பார்க்க உதவும் துளைகளை” கொண்ட காட்சியறைகள் (Peep-Hole Shows), நேரடியாகவே உடலுறவுக் காட்சிகளைப் பார்ப்பதற்குரிய அரங்குகள் (Live Shows) எனக் காமக்களியாட்டு மையமொன்று 42ஆம் வீதியும் எட்டாவது அவென்யூவும் சந்திக்கும் பகுதியினை அண்மித்திருந்த பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தது. எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் குற்றச்செயல்கள் மலிந்த தொரு பகுதியாக உருவெடுத்த மேற்படி பகுதியினை நகரத்துப் பத்திரிகைகள் “மூழ்கடிக்கும் துளை” (Sink Hole) என்றழைத்தன. இதன் காரணமாக வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கிய உல்லாசத் துறையினை மீளக் கட்டி யெழுப்புவதற்காக இப்பகுதியிலுள்ள வர்த்த நிறுவனங்கள் மேற்கொண்ட கடும் முயற்சிகளின் விளைவாக எண்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து 42வது வீதி மீண்டும் தன் பழைய பெருமைக்கு மெல்ல மெல்ல மீண்டு கொண்டிருந்தது.

இந்த 42ஆம் வீதியும், எட்டாவது அவென்யூவும் சந்திக்கும் பகுதியில்தான் நியூயார்க் மாநகரத்தின் பிரதான பஸ் நிலையம் அமைந்திருந்தது. இவ்வீதியும் ஐந்தாவது அவென்யூவும் சந்திக்கும் பகுதியில்தான் நாட்டின் புகழ்பெற்ற நூலகங்களிலொன்றான “நியூ யார்க் நகரத்துப் பொதுசன நூலகம்” அமைந்திருந்தது.

ஒருபுறம் கல்வியின் உறைவிடம்; மறு புறமோ கல்வியின் இருப்பிடம். அதிசயமான வீதி அமெரிக்காவின் இன்னுமொரு உலக அதிசயம். வருடா வருடம் 26 மில்லியன்களுக்கும் அதிகமானவர்களைக் கவர்ந்திழக்கும் சொர்க்கப்புரியல்லவா! அகிலத்தினைக் கவர்ந்ததில் தானென்னவியப்பு!

நண்பர்களிருவரும் பாதாள இரயிலில் “டைம்ஸ்” சதுக்கம் வரையில் வந்து, அங்கிருந்து சுரங்கப் பாதை வழியாக எட்டாவது அவென்யூ பாதாள இரயில் நிலையத்துக்கு நடந்து வந்தார்கள். அங்கிருந்து 42வது தெருவும் எட்டாவது அவென்யூவும் சந்திக்குமிடத்திலமைந்திருந்த பிரதான பஸ் நிலையம் வழியாக வெளிவந்தவர்களை அமெரிக்காவின் சொர்க்கப்புரி வரவேற்றது. மூலைக்கு மூலை காமக் களியாட்ட மாளிகைகளால், அங்காடிகளால், அரங்குகளால் நிறைந்திருந்த பகுதியில் அமைந்திருந்த வேலை வாய்ப்பு முகவன் பீற்றரின் அலுவலகம் நோக்கிச் சென்றார்கள். அன்றையதினம் அவனது இருப்பிடத்தை அறிந்து வைப்பதொன்றே அவர்களது நோக்கமாகவிருந்தது. அடுத்த நாளிலிருந்துதான் முறையான வேலை தேடும் படலத்தினை ஆரம்பிப்பதாக ஏற்கனவே தீர்மானித்திருந்தார்கள். அதற்கு முதற்படியாக அன்றைய தினத்தை நகர்வலம் வந்து இடத்தைப் பரிசீலப்படுத்திக் கொள்வதற்குப்பாவிக்கத்திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.

(தொடரும்...)

“எல்லாமாகவும் மாறுதல்”

பெருமகிழ்வின் பேரவை அருந்ததி ராய்

இந்தியாவின் நட்சத்திர எழுத்தாளரும், தனது “சின்ன விசயங்களின் கடவுள் - The God of Small Things” நாவலுக்காக புக்கர் பரிசைப் பெற்றவருமான அருந்ததி ராய் அவர்களின் “பெருமகிழ்வின் பேரவை The Ministry of Utmost Happiness” நாவல் தமிழ்நதி அவர்களின் தயவால் வாசிக்கக்கிடைத்தது.

அருந்ததி ராய்யின் இந்த இரண்டு நாவல்களையும் திரு. ஜி. குப்புசாமி தமிழாக்கம் செய்திருக்கின்றார். முதலாவது நாவல் எழுதப்பட்டு இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வெளிவந்திருக்கின்ற இந்த இரண்டாவது நாவல் 13 ஆவது பக்கத்தில் ஆரம்பித்து 438 ஆவது பக்கத்தில் நிறைவுற்று நன்றியுரைக்கும் உசாத்துணைக்கும் பின்னூரைக்கும் மேலும் கொஞ்சப் பக்கங்களை நுகர்ந்து மொத்தமாக 447 பக்கங்களில் நிறைவுக்கு வருகின்றது. பெருமகிழ்வின் பேரவை எழுதப்பட்டுள்ள அதன் வடிவத்தால் நாவல் உலகில் இன்னுமொரு புதிய அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்திருக்கின்றது என்பதை அந்நாவலை வாசிப்பதன் ஊடாக உணர முடிந்தது. பொதுவாக தமது வடிவங்களால் நெடுங்கதைகளும் நாவல்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டுக் கொள்கின்ற அதேவேளை அவை இரண்டையும் ஒன்றாகவே நுகரத்தலைப்பட்டுவிட்ட வாசக மனோநிலைகளுக்கிடையில் பெருமகிழ்வின் பேரவை தனது வடிவத்தை “எல்லாமாக மாறுவதன் ஊடே சொல்லப்படும்” கதையாக ஒரு அதீதபாய்ச்சலை நிகழ்த்தியிருக்கின்றது.

நாவல் என்பதே கதைகளின் கதை என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு உலகின் உன்னத நாவல்கள் எமக்கு வாய்ப்பையளிக்கின்றன. ஆரம்பகால நாவலுக்கு நெடுங்கதைகளைத் தன்னுள் நாவல்களாக வரித்துக்கொண்டாலும் காலஞ்செல்லச்செல்ல உருவாகிய இலக்கியக் கூர்ப்படைதலானது நாவல்களை நெடுங்கதைகளிலிருந்து சரியாக வேறுபடுத்தி தன்னைக் கதைகளின் கதையாக தகவமைத்துவிட வழிசமைத்தது. பல்வேறுபட்டவர்களின் பல்வேறு கதைகள் ஒரு நூலிழைத்தொடர்பில் ஒன்றோடொன்று பின்னப் பட்டிருப்பது உன்னத வடிவ நாவல்களை உருவாக்கித்தருகின்றது.

அந்தவகையில் நாவலின் கதைசொல்லி, எல்லோராகவும் மாறி, அந்த ஒவ்வொருவரினதும் கதையைச் சொல்வதன் ஊடாகத் தனது நாவலைச் சொல்லி முடித்துச் செல்கின்றார்.

நெடுங்கதைக்கும் நாவலுக்கும் இடையிலான மிகப்பெரும் வித்தியாசமாக நான் உணர்ந்திருப்பது என்னவென்றால் பிரதான பாத்திரமொன்றின் கதையைப் பேசுகின்றவை நெடுங்கதைகளாகவும் பிரதானமான கதைகள் பலவற்றைப் பேசுவவை நாவலாகவும் இருப்பதே.

நாவலில் ஒவ்வொரு கதைக்கும் தேவையான பாத்திரங்கள் ஊடாகக் கதை நகரும். பின்னர்

அப்பாத்திரங்கள் வலுவழிந்து நாவலின் நீரோட்டத்தில் எங்கு தேவையேற்படுகின்றதோ அங்கு மீண்டும் முளைத்திருக்கும் அல்லது காணாமலே போயிருக்கும்.

இவ்வாறு கதைகளின் கதையாக அதாவது “எல்லோராகவும் மாறுவதன் ஊடாக” கதைகள் சொல்லப்பட்டு வந்த நாவல் உலகில் ஒரு புதிய உத்திதான் “எல்லாமாகவும் மாறுவதன் ஊடாக” கதை சொல்வது.

அந்த உத்தியை அருந்ததி ராய் தனது பெருமகிழ்வின் பேரவை நாவலில் சிறப்பாகப் பிரயோகித்திருக்கின்றார். அவ்வாறு எல்லாமாக மாறுவதற்குத் தான் இந்த இருபது ஆண்டுகள் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அந்த நாவலை நாங்கள் வாசிக்கும் போது உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

மனிதர்களாக மட்டுமல்ல அவர்களின் தனித்தனி உணர்வுகளாக, நாய், பூனை சக குட்டிகள், குதிரை, சேவல், பாறுக் கழுக்குகள், மாடுகள், ஆடுகள், புறா, பெயர்ப்பலகைகள், பூங்காக்கள், சமவெளிகள், பள்ளத்தாக்குகள் சித்திரவதைக் கூடச் சுவர்கள், நீண்ட மற்றும் குட்டையான தலைமுடிகளும் மொட்டைகளும், மனித மூத்திரம், ஜீலம் நதி, ஸ்டெய்ன்லெஸ் ஸ்டீல்.... இன்னும்... இன்னும் அனைத்தும் தமது கதைகளைப் பேசும் ஒரு படைப்பு. அனைத்துமாக மாறி அவை கதைகளைச் சொல்வதன் ஊடாக பெருமகிழ்வின் பேரவை விரிகின்றது.

அந்த இருபது ஆண்டுகளுக்குள் இந்தியாவில் நடைபெற்ற எல்லா முக்கிய நிகழ்வுகளினதும் கதைகள் தம்முள்ளே ஒரு நூலிழைத் தொடர்புடன் பிணைக்கப்பட்டு “பெருமகிழ்வின் பேரவை” சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உண்மைகளைத் தொகுக்கும் போது கட்டுரைப் பாங்கான எழுத்துப் போக்கு நிகழ்வதை தனது கதை சொல்லும் ஆற்றலால் தகர்த்திருக்கின்றார் எழுத்தாளர்.

மனிதர்களின் அகப் போராட்டம், மனிதர்களின் விடுதலைப் போராட்டம், மனிதர்களாகத் தங்களைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளும் போராட்டம் என நீளும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் போக்கில் நாம் மறந்து போன செர்னோபில் அணுஉலைக் கசிவில் பாதிப்புற்று நியாயம் கோரி அன்றிலிருந்து இன்றுவரையிலும் போராடிக்கொண்டிருக்கும் மக்களும், இன்று கனிம வளத்தினை சுரண்டுவதற்காகக் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆதிவாசிகளும் வந்து போகின்றனர். அதாவது அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இந்தியப் பெருமுதலாளி வர்க்கத்தின் அனைத்து வன்முறைகளின் பிரதிநிதிகளும் தங்களளவில் தமது நியாயத்திற்கான போராட்டத்தைப் பேசின்கின்றனர்.

ஆக இந்தப் போராட்டங்களிற் சேர்ந்தும் விலகியும் இருக்கும் சில தனித்தனியானவர்கள் ஒன்றாக கூடும் இடம் பெருமகிழ்வின் பேரவை ஆக அமைந்து விடுகின்றது.

அவ்வாறு அவர்கள் கூடும் இடம் ஒரு மயானம்...!

மூன்று முறிப்பு வவுனியா கண்டிவீதியில் நகரத்துக்கு தெற்கே அமைந்த கிராமம் அங்கே பெரும்பாலும் சிங்கள மக்களும் சிறு அளவில் தமிழர்களும் வேறு மதத்தவர்களும் வாழ்ந்தார்கள். சர்வோதய நிறுவனத்தின் மாவட்டசெயலகம் அங்கு தான் அமைந்திருந்தது. ஜெயந்தனின் தந்தை அங்கே கணக்காளராக வேலை செய்தார். அதனால் அவன் எந்த கணக்கமும் இல்லாமல் சுதனை அங்கே கொண்டு சென்றான்.

தந்தை அங்கே அப்போது இல்லை என்றாலும், அங்கிருந்த பணியாளர்கள் இவர்களை உபசரித்து காலை உணவையும் கொடுத்தார்கள். சுதனை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, திரும்பவும் வீட்டுக்கு வந்த ஜெயந்தன் தன் சிறிய தாயாரான லெச்சிமியிடம் போய் சுதன் வந்துவிட்ட செய்தியை சொன்னான்.

லெச்சிமிக்கு தலைகால் புரியாத சந்தோசம். உடனேயே தன் மிதிவண்டியை எடுத்துக் கொண்டு மூன்று முறிப்பை நோக்கி விரைந்தான். “எல்லா இயக்கமும் ஓடிற்றாங்களடா, வா வீட்ட போக” என்று தன்மகனைக்கட்டி அமுதபடி சொன்னவன் அங்கிருந்த பணியாளர்களிடமும் சொல்லிக் கொண்டு அவனைத் தன் மிதிவண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு வீடு சென்றான்.

போதுமடா சாமி இனி எப்படியாவது சந்தோசமாக வாழலாம் என்ற அவளுடைய கனவுக்கு பெரிய ஆப்பாக வரப்போகும் நிகழ்வுகள் பற்றி அவள் அப்போது அறிய வில்லை. காடுகாடாக அலைந்து தான் காப்பாற்றாமலே வீட்டுக்கு வந்த மதன் இப்போது அங்கே இல்லை. அவனை போக்குக்காட்டி அவனது நண்பன் அழைத்துக் கொண்டு போயிருந்தான் எங்கோ பாதுகாப்பாக இருப்பதாக அவள் விட்டிருந்தான் ஆனால் விதி வேறுவிதமாக சிந்தித்தது.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூறாம் ஆண்டு தைமாதம் ஐந்தாம் திகதி அவனுடைய இருபதாவது பிறந்தநாள். தொலைந்து போனமகன் திரும்ப வந்திருக்கிறான் லெச்சிமியும் அதை திருநாளாக கொண்டாட முடிவு செய்தாள். புதிதாக ஜீன்ஸ் சேட் எல்லாம் தைத்து பலகாரம் சுட்டு நண்பர்களை அழைத்து விருந்து கொடுத்தாள். எல்லோரும் கலகலப்பாக பேசிச் சிரித்து பாடியும் ஆடியும் கழித்தார்கள். கந்தப்பு கடிந்து கொண்டார்,

“உதென்ன புதுப்பழக்கம் வெள்ளைக்காறன்மாதிரி பிறந்தநாள் கொண்டாடுறாய் என்னத்துக்கு உந்த அதுக்குதியன்”

“சும்மா இருங்கப்பு அவன் எவள பெரிய ஆபத்தில மாட்டி திரும்பி வந்திருக்கிறான்” அதை கொண்டாட வேண்டாமே” இந்த பிறந்த நாள் கொண்டாட அவன் தனது காதுத் தோட்டை விற்றிருந்தான். அது யாருக்கும்

தெரியாது. அந்த மகிழ்ச்சியை கெடுப்பது போல, அன்று அங்கு வந்த சிங்களன் சொன்னான்.

“வேற இயக்கத்தால பிடிச்சுக் கொண்டு போன பெடியள சரண்டர் பண்ணச்சொல்லி விடுதலைப்புலியன் அறிவிச்சிருக்கிறாங்கள்.” அப்படியானால் அவளிடம் இரு மகன்களும் அந்தப்பட்டியலில் அடக்கம். அவளுக்கு பகீரென்றிருந்தது. என்றாலும்,

“பார்க்கலாம் இஞ்சால அறிவிக் கேல்லத்தானே” என்று அந்தக்கதையை மூடினான்.

ஆனாலும் மறுநாள் மதன் சிங்களின் தாயையும் சிங்களையும் அழைத்து வந்தான். செல்லமணி எப்பவும் போல அனுங்குமாப்போல பேசினான். “அக்கா அவங்களா வந்து கொண்டு போகாம நாங்களா கொண்டே சரண்டர் பண்ணிற்று கூட்டிக் கொண்டு வருவமக்கா” என்றான் மதனும் “அதுதான் சரி” என்றான். அன்றைக்கு ஆறாந்திகதி. அவர்கள் வீடுதலைப் புலிகளின் பிரதேசமாக இருந்த தாண்டிக்குளத்தை நோக்கி பயணமானார்கள். சிங்களன் அவனது தாயை ஒரு மிதி வண்டியிலும் லெச்சிமி மதனை தன் மிதி வண்டியிலுமாக ஏற்றி கொண்டு சென்றார்கள். தாண்டிக் குளத்தில் அவர்களை ஒரு விடுதலைப்புலிகளின் உறுப்பினர் ஒருவர் பொறுப்பேற்றார். “விசாரணையிருக்கு நாளைக்கு நாங்கள் கொண்டு வந்து விடுவம் நீங்கள் போங்க ஒரு பிரச்சனையுமில்லை” என்று அவன் வாக்களித்தான்.

“இல்லத்தம்பி நான் நிக்கிறன் கையோட கூட்டிக்கொண்டு பொறனே” என்றான் லெச்சிமி. “இல்லையம்மா அங்க பொதுமக்கள் போக ஏலாது” என்றான் அவன் கண்டிப்பாக. மதனும் சிங்களும் இல்ல நீங்க போங்கோ நாங்கள் இந்த சைக்கிள் வாரும்.” என்று கூறி சிங்களன் வந்த சைக்கிளை வைத்துக்

கொண்டனர். லெச்சிமி செல்லமணியை ஏற்றிக் கொண்டு வீடுதிரும்பினாள்..

தைப்பொங்கல் தினத்தன்று அவர்களுடைய கிராமத்தைச் சேர்ந்த பத்து பையன்களை பாட சாலையில் மேடை போட்டு கூட்டம் வைத்து பெற்றோரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அன்றுதான் விடுதலைப்புலிகள் முதல்முதலாக அங்கு பிரசன்னமானார்கள். அதில் மதனோ சிங்கனோ இல்லை. அவனைவிடவும் அவர்களாலும் புளொட் இயக்கத்தாலும் முசல்குத்திக்கு கடத்திச் செல்லப்பட்ட பிள்ளைகளில் பத்துப்பேரே ஒப்படைக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் அனைவருமே. பதினைந்து வயதுக்கு உட்பட்டவர்களே. மீதமாக முப்பதுக்கும் மேற்பட்டபிள்ளைகள் முசல்குத்திக் காட்டில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள் என்ற செய்தி ஆறு தலாகத் தான் மக்களுக்கு எட்டியது. அதை சொன்னவன் தன் அக்காளுடைய ஒரே மகனையும் சேர்த்து இருபத்துநாலு சிறுவர்களின் சடலங்களை எரித்ததாக வேதனையுடன் கூறினான். ஆனால் யாரையும் தன்னால் அடையாளம் கூற முடியாது என்றான் அந்தக் கிராமத்திலிருந்து ஆரம்பத்திலேயே புலிகள் அமைப்பில் இணைந்துபல களங்களைக்கண்ட போராளி அவன்.

பொங்கல் முடித்த மறுநாள் புலிகளின் சேனை கோவிற்குளம் கோவிற்புதுக்குளம் மருதன்குளம் சமளங்குளம் கடந்து புளொட் இயக்கம் புழங்கிய ஆசிகுளம் பிரதேசம்வரை பெருமளவு பிரதேசத்தில் இறக்கி விடப்பட்டது. ஒலிபெருக்கியில் “இதுவரை வேறு இயக்கங்களால் பிடிக்கப்பட்ட கொண்டு செல்லப்பட்ட எவராவது இருந்தால் வந்து சரணடையவும், அப்படி சரணடைபவர்களுக்கு பொது மன்னிப்பு வழங்கப்படும். மீறி நாங்களாக பிடித்தால் தண்டனை வழங்கப்படும்.” என்ற அறிவித்தல் முழுக்கிராமங்களுக்கும் விடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இப்போது சுதனை என்ன செய்வது என்ற கவலை அவளுக்கு. அவளாகவே கொண்டுபோய் கொடுத்த மதனின் நிலை தெரியவில்லை. அவனை இதுவரை அவர்களுக்கு காட்டவுமில்லை விடவுமில்லை. பிறகு இவனையும்.... அவன் தெய்வத்திடம் மன்றாடினான். ஏனெனில் இப்

போது பொலீஸ் நீதிமன்றம் எல்லாமே உறங்கிக் கிடந்தது.

விடுதலைப்புலிகளை வடக்கி கிழக்கின் ஆட்சியில் பிரேமதாஸ அமர்த்தியிருந்தார். ஏற்கெனவே ஒரு சிறு நிலப்பரப்புள் சுற்றிக் கொண்டிருந்த புலிகளுக்கு இந்திய ராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த பெருநிலப்பரப்பு வாய்த்திருந்தது. போராடாமலே கிடைத்த சொத்து. ஆனால் அங்கே வாழ்ந்த மக்கள் அவர்களைப் பொறுத்தவரை சந்தேகநபர்களாயினர். ஒவ்வொரு குடும்பமும் அச்சத்தில் உறைந்து போய்க் கிடந்தது. எந்த வீட்டிலும் பேச்சுச்சத்தம் இல்லை. யாரை யார் காட்டிக் கொடுப்பார் என்பது தெரியவில்லை. மிகச்சில வீடுகளிலேயே புளொட் இயக்கத்தின் நடமாட்டம் இருக்கவில்லை அவைகளில் மாற்று இயக்கப் போராளிகள் இருந்தனர் இப்போது அவர்கள் மேலும் அச்சத்துக்கு உள்ளாயினர். தமிழ்மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணப் பொறிகளுக்குள் பெருமளவு மக்கள் சிக்கியும் சிக்காமலும் உழன்றனர்.

அதிகாலையில் பற்றைகளைத்தேடி மலசலங்கழிப்போர் கொஞ்சக்காலமாக இந்திய ராணுவத்தை அந்தக்காலைப் பொழுதில் தமது கக்கூசுப் பற்றைகளுக்குள் கண்டு அச்சப்பட்டதுண்டு. இரவிலேயே வந்து பீக்காடுகளிலும் புற வேலிப் பற்றைகளிலும் மறைந்து கிடந்து வேவுபார்த்தவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் போன போது மகிழ்ந்த உள்ளங்கள் சுருங்கி இன்று அச்சத்தில் உறைந்து போயிருந்தனர்.

மின்சாரமற்ற அந்த ஊர்களில் குப்பிலாம்புகளைக்கூட பற்றவைக்க பயந்திருந்தனர். லெச்சிமி இருந்தவர்களை விரைவாக சாப்பிடும்படி கூறினாள். சாப்பிட்டானதும் சத்தமின்றி பாய்விரித்தபோது கிறீச் சென்ற சத்தத்துடன் ஒரு வாகனம் அவளுடைய வீட்டின் முன் நின்றது. திடுதிடென இரண்டு மூன்று பேர் வீட்டைச்சுற்றி ஓடுவதுபோல காலடியோசை கேட்டது. வாசற்கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு ஆயுததாரிகளாக மூவர் உள்ளே நுழைந்தனர்.

(தொடரும்)

குளக்குணம் !!

குண்டி கழுவினாலும் பின் கூட்டம் கூட்டமாய்
முண்டி வந்து பூச்சொரிந்து முழுகி எழுந்து பூசை செய்தாலும் முடிந்தவரை
கண்டு கொள்ளாத உன் கர்வம் ஈண்டு எனக்குப் பிடிக்கும்....

உயிரோடிருக்கும் வரை உண்டி கொடாது உடை கொடாது உயிர் வதைத்துத் துயரை மட்டுமே கொடுத்த பெண்டிர் பிள்ளையெல்லாம் நாண்டு கொண்டு செத்தவருக்கு நற்கதிவேண்டி வந்து அமாவாசைக்கு

தாண்டு எழும்பும் போது அவரையும் தாங்கிய உன் தயாள குணம் பிடிக்கும்.....

கோபித்துக் கொண்டு போனதனால் காய்ந்து போன குண்டிகள் மீண்டும் வந்தாலும் கோபிக்காது கழுவிவிடும் உன் தாய்மைக்குணம் பிடிக்கும்...

கிட்ட நின்றால் துடக்கென்று எட்டி நிற்கும் குருக்களின்

காரைக்கவி கந்தையா பத்மானந்தன்

குண்டியைக் கழுவுவது போலவே குடியானவனின் குண்டியையும் கழுவும் உன் பொதுவுடமைக் கொள்கை எனக்கு என்றென்றும் பிடிக்கும்....

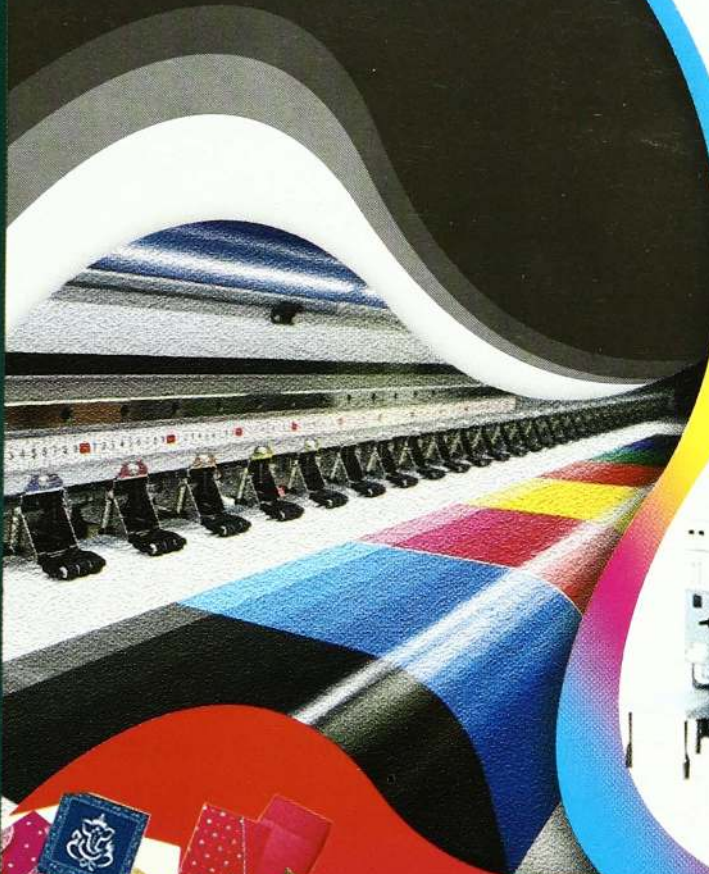
ஆயினும் உன் ஓரத்தை நிரப்பி ஒழுங்கை குழப்பியவனுக்கும் குண்டி கழுவும் உன் அரசியல் எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை வெள்ளக் கைகளால் அவனை வெளுத்து விடு வணங்குகிறேன் உன்னை...

MATHI COLOURS

முதியதோர் அறிமுகம்
SM GTO 52

4COLORS
OFFSET PRINTING

10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

mathicolours@gmail.com

021 2229285 070 2222259

077 7222 259

ALL KIND OF PRINTING SERVICE